



70 lat NOT (1950–2020) na Lubelszczyźnie



MONOGRAFIE

70 lat NOT
(1950–2020)
na Lubelszczyźnie

Monografie – Politechnika Lubelska

Cykl – Historia techniki i przemysłu lubelszczyzny

Patronat Honorowy nad konferencją objęli:

Prezes Naczelnej Organizacji Technicznej Federacja Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych

Pani Ewa Mańkiewicz-Cudny

Wojewoda Lubelski Pan Lech Sprawka

Marszałek Województwa Lubelskiego Pan Jarosław Stawiarski

Prezydent Miasta Lublin Pan dr Krzysztof Żuk

Jego Magnificencja Rektor Politechniki Lubelskiej

Prof. dr hab. inż. Zbigniew Pater

Rada NOT w Lublinie

70 lat NOT (1950–2020) na Lubelszczyźnie



POLITECHNIKA
LUBELSKA
WYDAWNICTWO

Lublin 2022

Redakcja i skład: mgr inż. Katarzyna Pełka-Smętek

Publikacja została sfinansowana ze środków Naczelnej Organizacji Technicznej
Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych Rada w Lublinie

Publikacja wydana za zgodą Rektora Politechniki Lubelskiej

© Copyright by Politechnika Lubelska 2022

ISBN: 978-83-7947-514-8

Wydawca: Wydawnictwo Politechniki Lubelskiej
www.biblioteka.pollub.pl/wydawnictwa
ul. Nadbystrzycka 36C, 20-618 Lublin
tel. (81) 538-46-59

Druk: Drukarnia Akapit sp. z o. o.
ul. Węglowa 3
20-481 Lublin
<https://www.drukarniaakapit.pl/>

Elektroniczna wersja książki dostępna w Bibliotece Cyfrowej PL www.bc.pollub.pl
Książka udostępniona jest na licencji Creative Commons Uznanie autorstwa – na tych samych warunkach
4.0 Międzynarodowe (CC BY-SA 4.0)

Nakład: 150 egz.

Spis treści

Słowo wstępne	7
Powstanie Naczelnej Organizacji Technicznej na Lubelszczyźnie.....	9
Koordinowanie działalności, współdziałanie i współtworzenie Stowarzyszeń	9
Funkcjonowanie Naczelnej Organizacji Technicznej w Lublinie i jej zmiany organizacyjne.....	11
Działalność szkoleniowa	20
Konferencje i seminaria	21
Konkursy techniczne.....	23
Nagrody NOT za wybitne osiągnięcia techniczne.....	24
Konkurs Poprawy Warunków Pracy.....	26
Konkurs „Technik”	26
Konkurs Oszczędności Paliw i Energii.....	27
Turniej Brydża Sportowego	27
Dni Techniki Lubelszczyzny.....	27
Wojewódzki Ośrodek Informacji Naukowo-Technicznej i Ekonomicznej.....	29
Biblioteka techniczna	29
Współpraca z zagranicą	31
Udział środowiska lubelskiego w Kongresach Techników Polskich	33
Ośrodek Innowacji NOT	36
Działalność gospodarcza.....	36
Dom Technika	40
Bieżąca dekada działalności FSNT NOT Rady w Lublinie.....	44
Wyzwania stojące przed ruchem inżynierskim Lubelszczyzny.....	44
Olimpiada OWT w Lublinie	47
Klub Seniora Rady NOT	50
Działalność Klubu Seniora w latach 2011–2021	51
Działalność Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych zrzeszonych w Radzie NOT w Lublinie	57
Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Leśnictwa i Drzewnictwa Oddział w Lublinie.....	57
Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Górnictwa Oddział w Lublinie.....	58
Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego (Sitpchem) Oddział w Puławach	60
Oddział SIMP w Białej Podlaskiej.....	61
Stowarzyszenie Naukowo-Techniczne Inżynierów i Techników Ogrodnictwa Oddział w Lublinie	66
Stowarzyszenie Elektryków Polskich.....	68
Polskie Zrzeszenie Inżynierów i Techników Sanitarnych.....	70

Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych	73
Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych Oddział w Lublinie.....	74
Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa	75
Stowarzyszenie Naukowo-Techniczne Inżynierów i Techników Przemysłu Naftowego i Gazowniczego Oddział w Warszawie i z siedzibą w Lublinie	75
Stowarzyszenia Geodetów Polskich Oddział Wojewódzki w Lublinie.....	77
Wojewódzki Klub Techniki i Racjonalizacji w Lublinie	82
Polskie Stowarzyszenie Rzeczoznawców Wyceny Nieruchomości Oddział w Lublinie.....	83
Załączniki	85
Załącznik nr 1. Stowarzyszenia członkowskie – wykaz aktualny na rok 2021.....	85
Załącznik nr 2. Składy osobowe Zarządu Rady, Rady Nadzorczej	85
Poczet Przewodniczących/Prezesów Lubelskiej Naczelnej Organizacji Technicznej	87
Część tabelaryczna.....	93
Źródła	96

Słowo wstępne

Szanowne Koleżanki, Szanowni Koledzy!

Jubileusz 70-lecia NOT na Lubelszczyźnie jest dobrą okazją do podsumowania dokonań kilku pokoleń inżynierów i techników.

Przez okres ten zmieniały się ustroje polityczne w kraju, zmieniały się też nasze formy organizacyjne – nie zmieniał się natomiast charakter naszych struktur. Byliśmy, jesteśmy i chcemy być w przyszłości organizacją o charakterze zawodowym, dbającą przede wszystkim o rozwój techniki, gospodarki i ekologii.

Postęp techniczny, którego nośnikiem były i są Stowarzyszenia Naukowo-Techniczne sfederowane w Naczelnej Organizacji Technicznej jest funkcją obiektywną i niezależną od uwarunkowań politycznych. Przede wszystkim te wskazanie chcemy przekazać następcom.

Pozostajemy z wielkim szacunkiem i uznaniem dla naszych poprzedników, którzy swoją działalność na niwie: techniki, gospodarki i ochrony środowiska dokonali powszechnie uznanych osiągnięć. Apelujemy do całego środowiska nie tylko o rzetelne wykonywanie inżynierskich obowiązków, ale również otwartość na nowe wyzwania, z którymi przychodzi nam się współcześnie mierzyć. Problemy zanieczyszczenia środowiska, kierunki rozwoju technologii i postęp techniczny to wyzwania, których łączne traktowanie może dać ludzkości efekt synergii. Jednak niedostrzeżenie tych współzależności może prowadzić do dehumanizacji Świata.

Z wyrazami szacunku i poważania dla Koleżanek i Kolegów, a także osób sympatyzujących i wspierających NOT.

*Prezes
Zarządu Rady NOT w Lublinie
Janusz Kobyłański*

Powstanie Naczelnej Organizacji Technicznej na Lubelszczyźnie

Działania zmierzające do powstania NOT na Lubelszczyźnie rozpoczęto z początkiem 1950 roku. Trzeba podkreślić, że Stowarzyszenie Techników Województwa Lubelskiego z chwilą powstania w kraju Naczelnej Organizacji Technicznej, zostało jej członkiem i reprezentowało na Lubelszczyźnie tę organizację wobec społeczeństwa i władz. W pracach zmierzających do utworzenia w Lublinie Oddziału Wojewódzkiego NOT brali udział przedstawiciele wszystkich reaktywowanych po wojnie Stowarzyszeń i zorganizowanych nowych oddziałów Stowarzyszeń naukowo-technicznych tj. Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Komunikacji, Związek Mierniczych R.P. (przekształcony później w Stowarzyszenie Geodetów Polskich), Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa, Stowarzyszenie Elektryków Polskich, Stowarzyszenie Pracowników Technicznych Przemysłu Cukrowniczego, (które w kwietniu 1950 r. połączyło się z nowym Stowarzyszeniem Techników Przemysłu Spożywczego, by po 7 latach wystąpić z niego i utworzyć Stowarzyszenie Techników Cukrowników) i Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich – koło w Kraśniku Fabrycznym. Zgodnie z decyzją Zarządu Głównego NOT, w dniu 19 marca 1950 r. w dzisiejszej siedzibie Urzędu Wojewódzkiego przy ul. Spokojnej 4 w Lublinie odbyło się posiedzenie organizacyjne i wyborcze. Zarząd Główny reprezentował Bolesław Witwiński. Reprezentanci wszystkich Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych Lubelszczyzny w liczbie 36, wybrali 11 osobowy Zarząd w składzie:

Przewodniczący Stanisław Podkowa, V-ce Przewodniczący Romuald Krzywicki, Marian Kwiecień, I Sekretarz Jacek Rogowski, II Sekretarz Brunon Wilczewski, Skarbnik Stanisław Gowin, Z-ca Skarbnika Edward Gruszczyński, Członkowie Stanisław Sapięcha, Stefan Ziemnicki, Wacław Dworakowski, Wiktor Kołodziejczyk

Wielkie zasługi w pracach przy tworzeniu Oddziału ponieśli inżynierowie: Leonid Kacejko, Józef Kopanicki, Stanisław Siła-Nowicki, Stanisław Szramowicz, Cyprian Skwarek, Stanisław Podkowa, Franciszek Sapięcha i Jarema Wiśniowiecki. Na mocy Zarządzenia Wojewody Lubelskiego z dnia 21 kwietnia 1950 r. uległo rozwiązaniu Stowarzyszenie Techników Województwa Lubelskiego, a jego majątek, składający się z lokalu przy ul. Chopina 8 z meblowaniem i księgozbiorem (110 tomów i 112 czasopism), przejął Oddział Wojewódzki NOT w Lublinie. Lokal ten przez kolejnych 11 lat, bo do roku 1961 był lubelskim centrum działalności kadry technicznej integrowanej przez NOT. Należy zaznaczyć, że w roku 2007 Rada NOT w Lublinie uzyskała pełne prawo własności tego lokalu.

Koordinowanie działalności, współdziałanie i współtworzenie Stowarzyszeń

Podstawowym zadaniem organizacyjnym lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NOT, zadaniem wynikającym ze statutu Naczelnej Organizacji Technicznej, była koordynacja działań Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych. Należy podkreślić, że na początku lat 50. XX wieku poszczególne Stowarzyszenia były mało liczne i jeszcze nie w pełni organizacyjnie ukształtowane. Z chwilą powstania Oddziału NOT liczyły one łącznie 669 członków tj.: Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych – 69, Związek Mierniczych R.P. (geodeci)-94, Stowarzyszenie Pracowników Technicznych Przemysłu Cukrowniczego – 98, Stowarzyszenie Elektryków Polskich – 100, Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa – 136, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Komunikacji – 154 i Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich Kraśnik –18. Podkreślić warto, że już pod koniec 1950 r. Stowarzyszenia te skupiały prawie 1400 inżynierów i techników. W okresie lat 1951–1954 organizują się inne branżowe środowiska inżynierskie i powstają: Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Leśnictwa i Drzewnictwa, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Rolnictwa, Stowarzyszenie Techniczne Odlewników Polskich. W roku 1955 inżynierowie przemysłu odzieżowego i skórzanego tworzą Stowarzyszenie Włókienników Polskich, a w latach 1957–1959 powstają Stowarzyszenie

Inżynierów i Techników Ogrodnictwa i Polskie Zrzeszenie Inżynierów i Techników Sanitarnych. W 1962 roku organizują się wynalazcy tworząc Wojewódzki Klub Techniki i Racjonalizacji. W dwa lata później powstaje przy CPN Lublin, koło Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Naftowego i Gazowniczego. Przy Zakładach Azotowych w Puławach w roku 1966 tworzy się samodzielny, niezależny od lubelskiego, Oddział Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego. Po zmianach organizacyjnych w resorcie budownictwa, z Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa w latach 1968–1969 wyodrębnia się Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Materiałów Budowlanych. W takim kształcie organizacyjnym wojewódzka struktura NOT funkcjonuje aż do roku 1975, w którym to, w kwietniu powstaje koło terenowe Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Górnictwa, należące organizacyjnie do Oddziału warszawskiego. Dopiero w 1983 roku koło to przekształca się w samodzielny Oddział Wojewódzki. Warto zaznaczyć, że Stowarzyszenie to miało do 1963 r. na naszym terenie swoją strukturę (koło zakładowe przy Kopalni Fosforytów „Annopol” w Annopolu).

Stan organizacyjny Oddziału Wojewódzkiego NOT, tuż przed reformą administracyjną kraju dokonaną w 1975 roku przedstawiał się następująco:

Lp.	O/SNT	Ilość członków	Ilość KZ	Uwagi
1	SITR	2959	244	
2	SIMP	1710	21	
3	SITSpoż	1630	54	
4	SEP	1491	36	
5	PZITB	1290	48	
6	SITK	901	37	
7	SGP	860	22	
8	SITLiD	719	34	
9	SITWMel	930	31	
10	PZITS	580	17	
11	SITPChem.P	510	11	
12	SWP	447	12	
13	STC	326	9	
14	SITPChem.L	296	9	
15	SITPMB	284	15	
16	SITO	247	8	
17	SITG	41	1	koło
18	STOP	31	1	
19	SITPNiG	20	1	koło
	Rzazem	14980	611	

Zaznaczyć należy, że wspomniana reforma administracyjna spowodowała znaczne przemieszczenie kół zakładowych stowarzyszeń do nowych Oddziałów SNT w województwach: Białą Podlaska, Chełm, Siedlce, Tarnobrzeg, Zamość. Po upływie 7 lat zmieniony Statut Federacji, spowodował powstanie w miejsce Oddziałów Wojewódzkich, Rad Wojewódzkich. Wspomniane zmiany w Statucie SNT spowodowały, że w roku 1983 Wojewódzki Klub Techniki i Racjonalizacji w Lublinie otrzymuje status pełnoprawnego członka Federacji SNT – NOT i automatycznie wchodzi w struktury Rady Wojewódzkiej NOT. W lutym 1988 roku powstaje Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Pożarnictwa. W tym stanie organizacyjnym działała Rada Wojewódzka NOT w Lublinie do lat 90. w których to latach powstały dalsze Stowarzyszenia takie jak: Polskie Towarzystwo Inżynierii Ekologicznej, Towarzystwo Konsultantów Polskich i Polskie Stowarzyszenie Rzeczoznawców Wycen Nieruchomości.



Dom Technika. Od lewej strony Sekretarze RW NOT z Białej Podlaskiej i Chełma. Tadeusz Kochanowski i Stanisław Rutkowski na naradzie w 1992 r. (Fot. Archiwum)

Spełnianie funkcji koordynacyjnej, o której wspomniano uprzednio, przez Naczelną Organizację Techniczną w stosunku do Stowarzyszeń, odbywało się przy pełnym poszanowaniu ich autonomii i tradycji poszczególnych środowisk.

Funkcjonowanie Naczelnej Organizacji Technicznej w Lublinie i jej zmiany organizacyjne

Oddział Wojewódzki NOT w Lublinie, od chwili powstania, działał w niezmiennym kształcie organizacyjnym do roku 1958. W latach 1951–1961 życie stowarzyszeniowe i NOT koncentrowało się w niewielkim (ok. 100m²) lokalu odziedziczonym po Stowarzyszeniu Techników Województwa Lubelskiego przy ul. Chopina 8. Na pierwszym (nie licząc Zgromadzenia Organizacyjnego z dnia 19 marca 1950 r.) Walnym Zgromadzeniu Sprawozdawczo-Wyborczym w dniu 29 kwietnia 1951 r. prezesem wybrano ponownie Stanisława Podkowę, a funkcję sekretarza powierzono ponownie Jackowi Rogowskiemu. W 1952 r. jeden z czołowych działaczy Zygmunt Mostowski poddał myśl budowy własnej siedziby p.n. „Dom Technika”. Myśl ta znalazła poklask w całym środowisku technicznym i zdobyła również uznanie ówczesnych władz. W okresie tym funkcję prezesa pełnili kolejno: Brunon Wilczewski, Zygmunt Mostowski, Romuald Krzywicki i Franciszek Sapiecha. Natomiast do roku 1957 nieprzerwanie sekretarzował Jacek Rogowski. Później funkcję tę pełnili kolejno Stanisław Wójcik i Władysław Jakubowski. W roku 1958 działające na Lubelszczyźnie Stowarzyszenia Naukowo-Techniczne, w oparciu o ówczesny statut NOT powołały Wojewódzki Komitet Porozumiewawczy NOT w miejsce dotychczasowego OW NOT. W roku 1958 rozpoczęto budowę Domu Technika na parceli róg ulicy A.Grottgera i M. C. Skłodowskiej. Funkcję prezesa pełnił wówczas Franciszek Sapiecha. Warto podkreślić, że objął tę funkcję w dniu 4 czerwca 1958 r. pod naciskiem Walnego Zgromadzenia i na prośbę przedstawicieli różnych środowisk technicznych. Franciszek Sapiecha po roku zrzekł się tej funkcji, a prezesem z dniem 3 września 1959 r. został Włodzimierz Ginko, który prezesował do 1972 r. W skład Wojewódzkiego Komitetu Porozumiewawczego NOT wchodziła przedstawiciele wszystkich (15) działających na Lubelszczyźnie SNT, a mianowicie: Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa, Stowarzyszenia Inżynierów

i Techników Przemysłu Chemicznego, Stowarzyszenia Techników Cukrownictwa, Stowarzyszenia Włókienników Polskich, Stowarzyszenia Geodetów Polskich, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Leśnictwa i Drzewnictwa, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Ogrodnictwa, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych, Stowarzyszenia Technicznego Odlewników Polskich, Polskiego Zrzeszenia Inżynierów i Techników Sanitarnych, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Spożywczego, Stowarzyszenia Elektryków Polskich i Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Rolnictwa. Przewodniczący/prezesa tych Stowarzyszeń oraz delegaci największych z nich np. Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Rolnictwa czy Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa wchodziłi w skład Zarządu, będącego władzą WKP-NOT. Organem wykonawczym Zarządu było Prezydium składające się z Przewodniczącego, trzech V-ce Przewodniczących i Sekretarza. Gremium to było wybierane przez Walne Zgromadzenie. W latach 1958–1960 nastąpiło znaczne ożywienie działalności stowarzyszeniowej i notowskiej. Przyczyną było utworzenie nowej struktury (WKP-NOT) oraz fakt budowy, wielkiego, jak na owe czasy, Domu Technika. Perspektywa otrzymania własnych pomieszczeń zaktywizowała wiele środowisk technicznych. W 1961 roku, po wprowadzeniu się do nowego obiektu, WKP-NOT powołał 6 komisji problemowych grupujących przedstawicieli wszystkich SNT, były to:

- komisja ds. postępu technicznego,
- komisja biblioteczna,
- komisja odczytowo-szkoleniowa,
- komisja klubowa,
- komisja ds. typizacji budownictwa mieszkaniowego,
- komisja ds. realizacji uchwał VI Kongresu Techników Polskich.

Powołanie tych komisji i ich funkcjonowanie środowisko zawdzięczało takim osobom jak: Cyprian Skwarek, Stanisław Szramowicz, Mieczysław Ćwikliński, Krystyna Szymańska, Tadeusz Tuz, Zygmunt Winiarek. W okresie lat 1961–1962 WKP-NOT prowadził ożywioną działalność merytoryczną i organizacyjną, a Dom Technika był wówczas najnowocześniejszym biurowcem w Lublinie. Organizowano wystawy (np. kwiatów, motoryzacyjne, elementów budowlanych), pokazy mody, konferencje naukowo-techniczne i kursy szkoleniowe. W okresie tym w budynku funkcjonowało też kino „Technik”. Sale Domu Technika były miejscem spotkań lubelskiej „śmietanki” towarzyskiej. Tu odbywały się słynne podwieczorki taneczne wzorowane na angielskich „five o'clock”, tu grały do tańca awangardowe zespoły studenckie Macieja Elerta (KUL), czy Wiesława Doliny (UMCS). Obok życia towarzyskiego i kulturalnego, Dom Technika tętnił życiem statutowym Stowarzyszeń. W roku 1961 zorganizowano ośrodek konsultacyjny dla rzeczników patentowych, a w roku następnym zaczęto organizowanie popularnych wówczas odczytów. Ich przykładowa tematyka to: „Nowe prawo patentowe”, „Jak powstaje książka techniczna”. Tematyka licznych konferencji koncentrowała się wokół: postępu technicznego, efektywności produkcji, rozwoju budownictwa mieszkaniowego, zwiększenie wydajności w rolnictwie itp. W okresie tym (1961–1962) następuje duże zainteresowanie środowiska technicznego działalnością Stowarzyszeń N-T i organizacji notowskiej. Kadra techniczna zakładów pracy masowo tworzy koła zakładowe SNT. Były to jednostki apolityczne, które działalność swoją skupiały wyłącznie na sprawach techniki i gospodarki. W roku 1962 takich kół na Lubelszczyźnie było już 319, a Stowarzyszenia liczyły około 7100 osób. Animatorem tej działalności był ówczesny Sekretarz Tadeusz Tuz. Działalność NOT, w związku z burzliwym rozwojem Stowarzyszeń, uległa w tym okresie pewnemu zbiurokratyzowaniu. Zanika spontaniczność w działaniu, bo występują biurowe rygory. Sekretarz powoływany jest przez władze centralne NOT. W wojewódzkim biurze NOT utworzono sekcje: organizacyjną, finansowo-księgową, administracyjno-gospodarczą i klub technika (kawiarnię). Taki kształt organizacyjny lubelskiej NOT trwa do 1963 roku. W 1964 r. decyzją władz NOT wojewódzka organizacja powraca do dawnej nazwy; Oddziału Wojewódzkiego NOT. W latach 1964–1966 wielką wagę przykładano do utworzenia i rozwoju biblioteki technicznej, którą z czasem zamierzano przekształcić w ośrodek informacji naukowo-technicznej i ekonomicznej. Duże zasługi

w tych poczynaniach ponieśli Krystyna Szymańska i Tadeusz Tuz. W okresie tym nastąpił również dynamiczny rozwój działalności merytorycznej, czego potwierdzeniem jest zorganizowanie m.in. 1583 odczytów, 231 kursów, 54 wystaw, 24 konkursów i 226 wycieczek technicznych. Dużo także uwagi poświęcano problemom jakości. Odczyty na te tematy organizowali – między innymi – Henryk Gołębiwski z WSK Świdnik i Jerzy Duszkiewicz z Okręgowego Urzędu Miar. Pracami organizacji notowskiej kieruje Zarząd składający się z przedstawicieli poszczególnych SNT, w tym z ich przewodniczących – prezesów. Nieco inny był skład Prezydium, bowiem składało się z Przewodniczącego, dwóch V-ce Przewodniczących, Sekretarza i trzech członków. W biurze Oddziału przybywa dział szkolenia. W 1966 r. w wojewódzkiej strukturze notowskiej powstał, jako pierwszy tego typu w kraju, Komitet Techniki Jądrowej. Komitetowi temu przewodniczył pracownik naukowy UMCS Janusz Skierczyński. W tymże roku powołano Komisję Młodzieżową, której głównym celem działalności było; pomoc stażystom w adaptacji zawodowej i integracji ze środowiskiem, popularyzacja wynalazczości i racjonalizacji oraz organizacja tzw. Sejmików Młodych Inżynierów i Techników. W latach 1966–1967 nastąpiły dla NOT ważne wydarzenia, mianowicie: 1 lutego 1966 r. Naczelnej Organizacji Technicznej nadano statut stowarzyszenia wyższej użyteczności publicznej, a 14 listopada 1967 roku Naczelna Organizacja Techniczna uzyskała osobowość prawną. Lata 1967–1969 wyróżniają się dalszym rozwojem członkowskim Stowarzyszeń oraz organizowaniem zwiększającej się liczby odczytów, kursów itp. Na koniec 1969 roku Stowarzyszenia Naukowo-Techniczne liczyły 11365 członków, zorganizowanych w 473 kołach. W tym okresie tj. trzech lat, zorganizowano łącznie z SNT, 2358 odczytów, 324 kursy, 693 narady, 483 wystawy, 115 konkursów i 577 wycieczek. Do podanej liczby kursów nie włączono szkoleń organizowanych przez Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Rolnictwa, których tematyka odnosiła się wyłącznie do spraw produkcji rolnej. Zasługi w organizowaniu szkoleń rolniczych ponieśli Bolesław Fusiarz i Jerzy Zaleski. Problemami wynalazczości zajęła się Komisja, do której pracy włączyły się związki zawodowe. Komisją tą kierował pracownik naukowy WSI Kazimierz Zagórski. Zasługi w rozwoju wynalazczości ponieśli Eugeniusz Suski, Józef Dobosiewicz i Ryszard Próchniak. Powstała, nowatorska w skali kraju, Sekcja Automatycznego Przetwarzania Informacji. Twórcą sekcji był Feliks Wyczółkowski, który powołał też Klub użytkowników „maszyn cyfrowych>Odra 1003/13<”. Okres lat 1969–1972, wyróżnia się dalszym wzmocnieniem działalności międzystowarzyszeniowych komitetów problemowych i komisji organizacyjnych. Powstał, z inicjatywy środowiska puławskiego, Wojewódzki Komitet Gospodarki Energetycznej, w którym wiodące role odegrali Kazimierz Malawski i Zbigniew Muc. Utworzono Radę Zespołu Tłumaczy Tekstów Technicznych, którą kierował Jerzy Szulc. W roku 1972 Przewodniczącym Zarządu został Modest Doliński. Jego technokratyczny sposób kierowania ruchem stowarzyszeniowym uchronił NOT od prób podporządkowania ideom politycznym. Po ustąpieniu w roku 1983 z funkcji Przewodniczącego kol. Modest Doliński został Prezesem Honorowym. W 1972 roku sekretarzem został Kolega Lech Właszczyk, zwolennik szerokiej promocji NOT na Lubelszczyźnie. Organizował liczne konferencje prasowe, na których propagowane były „notowskie” idee, co spowodowało większe zainteresowanie ówczesnych władz wojewódzkich inicjatywami powstającymi w środowisku technicznym. Władze centralne NOT w 1975 roku powołały Go do pełnienia funkcji Sekretarza w Zarządzie Głównym w Warszawie. Ożywia się działalność Komisji Seniorów, wyrażająca się w akcji odczytowej, klubowej, integrującej środowisko emerytów i rencistów. Do tych korzystnych zmian przyczynili się w omawianych latach Bolesław Urbański, Stanisław Szramowicz, Brunon Wilczewski, Stanisław Groen i Kazimierz Furgo. W latach 1969–1972 zanotowano także wzrost liczby członków (12818 w 479 kołach zakładowych) i odczytów (3197), kursów (737), narad (1171), wystaw (767), konkursów (257) i wycieczek (797). Organizowanie różnorodnych form szkolenia było nadal głównym zadaniem stowarzyszeniowym, mającym na celu podnoszenie kwalifikacji kadry technicznej. Inicjatorem tych przedsięwzięć był kolega Janusz Skrzydło, który po okresie społecznej działalności w Stowarzyszeniu Elektryków Polskich, został Sekretarzem Rady Oddziału (1975 r.) W roku 1975 nastąpiła reorganizacja administracji państwowej, która zakończyła działalność lubelskiej NOT na obszarze tzw. dużego województwa. Członkami Stowarzyszeń było wówczas ponad 15 tys. osób, zorganizowanych w 612 kołach. W latach 1975–1977 zorganizowano: 3713 odczytów, 692 kursów, 1369 narad, 563 wystaw, 409 konkursów i 1160 wycieczek. Wśród konkursów w tych latach

wyróżniał się konkurs DO-RO, którego współorganizatorem była Komisja ds. Jakości. Duże zasługi poniósł w tej dziedzinie Jerzy Duszkiewicz, który spowodował udział w tym konkursie wielu małych i średnich jednostek gospodarczych. W roku 1976 rozpoczyna się najdłuższa w historii kadencja władz NOT na Lubelszczyźnie, bo trwająca aż do roku 1983. Spowodowane to zostało sytuacją społeczno-polityczną, jaka zaistniała w kraju w latach 1980/1981 (stan wojenny). Działalnością Federacji SNT-NOT na Lubelszczyźnie kieruje w okresach 1976–1982 Rada Oddziału Wojewódzkiego, a od 1982 roku (m.in. wskutek zmian w statucie) Rada Wojewódzka NOT. Organy te sprawują nadzór nad biurem NOT, które wskutek rozwoju działalności powołuje nowe komórki organizacyjne, jak Ośrodek Doskonalenia Kadr Technicznych, Dział Poligrafii, Zespół Usług Technicznych. W 1980 r. NOT przejmuje pod zarządek administracyjny Wojewódzki Klub Techniki i Racjonalizacji, (który dotychczas był wspólną agendą NOT i Związków Zawodowych). W roku 1981 zanotowano najwyższe w historii Biura Rady etatowe zatrudnienie (68 osób). Przypadać jednak należy, że w okresie tym następuje wzrost działalności merytorycznej. W okresie lat 1976–1982 zorganizowano na Lubelszczyźnie (wraz z SNT); 8192 odczyty, 809 kursów szkoleniowych, 3175 narad i konferencji naukowo-technicznych, 1055 wystaw, 722 konkursy i 1894 wycieczki techniczne. Zaznaczyć należy, że w czasie tej kadencji przypadł okres stanu wojennego i występowały związane z tym faktem ograniczenia i utrudnienia w działalności społecznej. Ówczesna Rada Oddziału Wojewódzkiego NOT jak i jej Prezydium było ukształtowane podobnie jak uprzednio Zarząd Oddziału Wojewódzkiego. Zmiany w statucie NOT powodują, że od 1982 r. Federacją SNT – NOT na Lubelszczyźnie, kieruje Rada Wojewódzka w miejsce dotychczasowej Rady Oddziału Wojewódzkiego NOT. W skład Rady wchodzi przedstawiciele SNT wg tzw. „klucza” zatwierdzanego na jej posiedzeniu plenarnym (ilość miejsc w Radzie dla poszczególnych SNT wynika z ich liczebności), w tym przewodniczący/prezysi Stowarzyszeń. Istotnym novum jest natomiast kształt organu wykonawczego tj. Prezydium Rady. Składało się ono wówczas wyłącznie z przewodniczącego Rady, zastępców i sekretarza. Lata 80. XX wieku to przede wszystkim rozwój działalności gospodarczej. Zmieniająca się sytuacja społeczna i gospodarcza powoduje konieczność zwracania uwagi na stronę finansową podejmowanych przedsięwzięć. W Federacji obowiązuje zasada całkowitej samowystarczalności finansowej. W pewnym stopniu odbija się to na działalności merytorycznej. Niemniej w okresie tym prowadzona jest działalność statutowa w pełnym zakresie. Organizuje się konferencje naukowo-techniczne, odczyty, konkursy techniczne, Dni Techniki Lubelszczyzny. Dużo uwagi poświęca się też działalności szkoleniowej. W roku 1983 funkcję Przewodniczącego Rady Wojewódzkiej NOT obejmuje Bronisław Popławski, będący zwolennikiem integracji stowarzyszeniowej. Swoją działalnością przyczynił się do spopularyzowania NOT, a tym samym zauważenia tej organizacji technicznej w zakładach pracy, jak też i przez ówczesne władze. Po odejściu z funkcji Przewodniczącego, od roku 1997 piastuje stanowisko Prezesa Honorowego i nadal aktywnie działa w Radzie Wojewódzkiej. W roku 1983 na funkcję Sekretarza wybrany zostaje Marek Adamski. W latach 1983–1985 następuje rozwój organizacyjny NOT. Powstały komitety zakładowe i uczelniane NOT m.in. przy Fabryce Samochodów Ciężarowych – Lublin, Fabryce Łożysk Toczących – Kraśnik, „EDA” Poniatowa, Akademii Rolniczej i Politechnice Lubelskiej. To także jest zasługa Bronisława Popławskiego. W strukturze lubelskiej Rady NOT działało wówczas 14 prężnych, międzystowarzyszeniowych komitetów i komisji. Do najaktywniejszych należał Komitet ds. Ekonomiki i Reformy Gospodarczej, kierowany przez Zenona Rozwałkę.



Przed Domem Technika. Rada NOT z 1985 roku. Stoją od lewej: Andrzej Bińkowski, Jerzy Paderewski, Modest Doliński, Lubosław Pruszkowski, Gustaw Doraczyński, Antoni Wąsala, Michał Jankiewicz, Józef Weremczuk, Stanisław Piwko, Tadeusz Frączek, Maria Toporowicz, Andrzej Polakowski, Marek Adamski, Wiesław Dederko, Czesław Józefaciuk, Krystyna Bąk, Zdzisław Pacan, Marian Nykiel, Bronisław Popławski, Krzysztof Ziarno, Mieczysława Marczuk, Andrzej Buczek, Janusz Kownacki, Lucjan Waszczuk, Zygmunt Berdecki, Henryk Pyra, Jerzy Dziedzicki, Jan Rogalski, Antoni Cierniak, Julian Marszałek, Franciszek Gajda, Zbigniew Mitura, Adam Fiedor, Kazimierz Imbor, Waclaw Gigoło, Jerzy Szulc (Fot. Archiwum)

Działalność klubowa nabrała w tych latach znaczącego ożywienia za sprawą Anny Smuszkiewicz, przewodniczącej Komisji Klubowej. Organizując liczne spotkania koleżeńskie, biwaki, turnieje itp. spowodowano nawiązanie bliższych kontaktów, a tym samym wzajemnego poznania i zrozumienia problemów stowarzyszeniowych.



Dom Technika 1987. Spotkanie klubowe. Od lewej: Jerzy Paderewski i Janusz Skrzydło. (Fot. Archiwum)

W omawianym czasie nastąpiła intensywna współpraca z zagranicznymi organizacjami inżynierskimi: MTESZ Debreczyn, NTS-Pleven i NIO Brześć. W latach następnych nadal notowany jest wzrost liczby członków w Stowarzyszeniach, aż do ok. 18 tys. w 1988 roku. Rozbudowują się inne formy organizacyjne np. puławskie środowisko inteligencji technicznej powołuje w 1986 r. Komitet Miejski NOT w Puławach, miasteczko będącym znaczącym ośrodkiem naukowym i przemysłowym w kraju. Od początku istnienia Komitetem kierował Czesław Józefaciuk, a wspomagały go Irena Malawska, Maria Toporowicz, Stanisław Piwko, Zygmunt Pitucha, Andrzej Skupiński, Irena Duer, Janusz Smaga. Nowe komitety naukowo-techniczne powstały w latach (1985–1987) w wyniku zaistniałych potrzeb w środowisku. Są to Komitety: d/s Gospodarki Żywnościowej, pod kierownictwem Stanisława Świetlickiego i d/s Eksploatacji Majątku Trwałego, kierowany przez Adama Głowacza. Kadencja lat 1987–1990 zdominowana była realizacją uchwał XXI Kongresu Techników Polskich. Największe efekty odnieśli w tych poczynaniach m.in. Jakub Błażukiewicz (energetyka) i Jerzy Bartnicki (jakość). W roku 1988 zorganizowano Miesiąc Techniki i Wynalazczości, a w jego ramach odbyło się 70 różnych imprez technicznych.

W kadencjach 1990–1994 i 1994–1997 Radą Wojewódzką kierował Stanisław Zaremba. W skład Rady, na podstawie autonomicznej decyzji środowiska lubelskiego weszli pojedynczy przedstawiciele wszystkich O/SNT. Działanie takie miało na celu maksymalne "ufederacyjnienie" naszej społecznej pracy. Za zasadę przyjęto organizowanie tzw. wyjazdowych posiedzeń plenarnych. Miało to na celu zbliżenie wojewódzkich władz NOT do O/SNT i ich kół zakładowych, które każdorazowo pełniły funkcję gospodarza zebrania. W latach 1997–2010 posiedzenia takie odbyły się m.in. w: KWK Bogdanka, Nadleśnictwie Kraśnik, CPN-Lublin, w Puławach (IUNG, Zakładach Azotowych, Zakładach Przemysłu Drzewnego), Zakładach Przemysłu Owocowo-Warzywnego Milejów, Teatrze Wielkim w Budowie-Lublin, Domu Mechanika w Lublinie, Domu Wynalazcy i Racjonalizatora w Lublinie, obiektach Telekomunikacji (Czechów) w Lublinie, Przedsiębiorstwie Robót Drogowych w Lubartowie, lubelskim MPWiK, Nadleśnictwie Świdnik, WSK Świdnik, obiektach melioracyjnych (Nielisz, powiat włodawski).



Dom Technika 1998. Spotkanie z Sekretarzem Generalnym NOT. Od lewej: Bronisław Popławski, Kazimierz Wawrzyniak, Stanisław Zaremba. (Fot. Archiwum)

Na początku dekady lat 90. następują istotne dla środowiska zmiany organizacyjne: Rada Wojewódzka uzyskuje (19 marca 1992r) osobowość prawną a Zespół Działalności Gospodarczej zostaje przekształcony (1 kwietnia 1993r) w Zespół Usług Technicznych Sp. z o.o. Dużą wagę ówczesne Prezydium Rady przykładało do działalności szkoleniowej, co znajduje wyraz w reaktywowaniu (luty, 1992 r.) Ośrodka Szkolenia NOT.

W kadencji 1990–1994 Stowarzyszenia notują gwałtowny spadek członkostwa indywidualnego (1988 r. – 17854 osoby i 1992 r. – 7615 osób). Systematyczny spadek członkostwa trwa do chwili obecnej. Całe środowisko bierze aktywny udział w przygotowaniach i obradach XXII KTP, który odbył się w Warszawie w dwóch etapach (listopada 1992 i października 1993 r.). Nasila się także współpraca z władzami wojewódzkimi i miejskimi. Pod koniec kadencji 1990–1994 Rada negatywnie zaopiniowała „słynny” na Lubelszczyźnie dokument „Strategia Rozwoju Regionalnego”, ze względu na niedostateczne wyeksponowanie w nim problemów gospodarki, a także nauki i techniki. W kadencji 1994–1997 następuje wzmocnienie organizacyjne Federacji NOT na Lubelszczyźnie. Swoją działalność reaktywuje po okresie stagnacji Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Pożarnictwa oraz powstają trzy nowe Stowarzyszenia: Polskie Towarzystwo Inżynierii Ekologicznej, Polskie Stowarzyszenie Rzeczoznawców i Wyceny Nieruchomości oraz Towarzystwo Konsultantów Polskich.



Dom Technika 1997. Zebranie Sprawozdawczo-Wyborcze. Od lewej: Stanisław Zaremba, Andrzej Zieliński roku – Prezes NOT, Wiesław Brodowski – V-ce Wojewoda Lubelski, Bronisław Popławski, Lubosław Pruszkowski. (Fot. Archiwum)

Przekształceniu z dniem 1 kwietnia 1996 r. w „NOTEX” Sp. z o.o. ulega Ośrodek Szkolenia, który w imieniu NOT organizuje działalność szkoleniową. Rada pozbywa się pracowni poligraficznej, która zaczęła przynosić straty, a skromna ilość środków nie zezwalała na unowocześnienie parku maszynowego tej jednostki. W dniu 17 stycznia 1995 r. następuje przejęcie na własność przez Naczelną Organizację Techniczną „Domu Technika” w Lublinie, a działki użytkowanego gruntu w wieczystą dzierżawę. Optymizm środowiska, jaki zapanował po tym fakcie zburzyło ustanowienie zastawu bankowego na naszym budynku, jaki dokonały władze Federacji SNT NOT przy zaciągnięciu kredytu. Czynności te dokonane zostały bez uzgodnień z naszym środowiskiem i spowodowały bardzo ostre protesty członków Rady. Rada została za to przeproszona, a kredyt spłacono w terminie i pełnej wysokości, co uspokoiło nastroje.



Dom Technika 1998. Prezes NOT dekoruje odznakami NOT naszych działaczy. Od lewej: Jerzy Bartnicki, Andrzej Buczek, Andrzej Pichla, Piotr Milczek. (Fot. Archiwum)

W kadencji 1997–2000 organem wykonawczym Rady było jej Prezydium. Skład Rady nieco się zwiększył poprzez desygnowanie do niej większej ilości swych przedstawicieli przez duże Stowarzyszenia (Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Komunikacji, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Leśnictwa i Drzewnictwa, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego Puławy i Stowarzyszenie Elektryków Polskich). Pod koniec lat 90. Rada działała w warunkach pełnej gospodarki rynkowej i jako pierwsza w Kraju dostosowała się do istniejących warunków gospodarczych i społecznych. Po okresie rocznych pertraktacji zawiązuje wraz z władzami Federacji Spółkę z o.o. „Lubelski Dom Technika NOT”, która podejmuje działalność z dniem 1 marca 1999 r. Podkreślić należy, że w Spółce Rada Wojewódzka NOT w Lublinie obejmuje większościowy (52%) pakiet udziałów, co zezwala jej na pełną kontrolę działalności. Zarejestrowane spectrum działalności Spółki jest bardzo szerokie, ale w pierwszym roku skoncentrowano uwagę na eksploatacji budynku i jego modernizowaniu dla potrzeb użytkowników. Podkreślić należy, że Spółka podjęła również inne formy działalności np. w 1999 r. wydano 4 kolejne numery własnego wydawnictwa „Lubelski Informator Developera Mieszkaniowego i Budownictwa”, a w latach 2000–2001 podjęto próby działalności pośrednictwa w obrocie nieruchomościami. W latach 2000–2010 kontynuowano wyjazdowe posiedzenia Rady i dotychczasową działalność statutową: konkursy techniczne, współpraca z partnerem zagranicznym, działania na rzecz Seniorów, działalność klubową i organizowanie wraz z O/SNT konferencji i narad. Z dniem 1 stycznia 2000 r. Rada Wojewódzka NOT w Lublinie zmieniła swoją nazwę na NOT FSNT Rada w Lublinie, co jest m.in. koleżeńskim ustępstwem na rzecz terenowych jednostek organizacyjnych z Białej Podlaskie, Chełma i Zamościa, które to miasta utraciły swój dotychczasowy statut wojewódzki. W 70-letniej historii NOT-u na Lubelszczyźnie odbyło się 25 walnych zgromadzeń sprawozdawczo-wyborczych. Pracami Oddziału, Zarządu i Rady kierowało 14 Przewodniczących/Prezesów, którym pomagało 10 Sekretarzy. W przeciągu tych lat zmianie ulegała liczba członków indywidualnych O/SNT; od ok. 700 w 1950 r. do 2882 w 2020 r. (Tabela II). Swoje apogeum, w zakresie

członkostwa indywidualnego lubelska NOT osiągnęła u schyłku lat 80. (ok. 18 tys. Osób). Od początku istnienia wojewódzkiej struktury NOT na Lubelszczyźnie, w jej codziennym życiu aktywnie uczestniczyła Komisja Rewizyjna Oddziału, Zarządu Rady Wojewódzkiej, a obecnie Rady w Lublinie. Komisja sprawowała społeczny nadzór nad całokształtem prowadzonej działalności. Każdorazowa kadencja władz kończyła się wnioskiem Komisji Rewizyjnej o udzielenie tzw. absolutorium. Przewodniczącymi kolejnych Komisji Rewizyjnych byli; Józef Bartoszewicz(1966–1969), Antoni Marcelewicz (1969–1983), Lucjan Waszczuk (1983–1987), Janusz Kobyłański (1987–1994), Kazimierz Imbor (1994–2000), Teodor Pyszniak (2000–2009), a od 2009 r. funkcję tę ponownie pełnił Kazimierz Imbor. Od roku 2012 ponownie Teodor Pyszniak, a od 2018 r. Zbigniew Jurkowski.



Dom Technika. 2005 r. Spotkanie inżynierów Seniorów. Przemawia Stanisław Czapski, obok Jerzy Zaleski, w tle Witold Chmielewski
(Fot. Zbigniew Węglarz)

Podkreślić należy, że w latach 2000–2010, działalność merytoryczna Rady uległa ograniczeniu z uwagi m.in. na słabą kondycję finansową. W kadencji 2000–2004 wiele uwagi poświęcono działalności spółek (LDT NOT, ZUT NOT i Notex). W okresie lat 2004–2007 uwagę skupiono na organizowaniu tzw. posiedzeń wyjazdowych Rady traktując je, jako stały element integracji środowiska. Dostrzegając potrzebę zwrócenia uwagi środowiska na innowacyjność w gospodarce, w 2005 r., utworzono Ośrodek Innowacji NOT.

Za największy sukces w kadencji 2007–2011 uznać należy pełne uwłaszczenie (tzw. własność hipoteczna) na rzecz Rady NOT w Lublinie lokalu przy ul. Szopena 8/18 i pogłębienie partnerskich stosunków z Politechniką Lubelską. W okresie tym wiele uwagi poświęcono formalnemu porządkowaniu sytuacji powstałej po zaprzestaniu działalności ZUT NOT Sp. z o.o. Ze względu na wysokie koszty sądowe nie zakończono procesu likwidacji ZUT.

Działalność szkoleniowa

Początki działalności szkoleniowej, doskonalącej kadry techniczne w województwie lubelskim, datują się od 1949 r. Wyłącznie SNT, i to w niewielkim rozmiarze, bo 10–15 kursów rocznie, prowadziły szkolenia. Po kilkunastu latach, w roku 1966, Walne Zgromadzenie Delegatów powołując dział szkolenia, w sposób zorganizowany ukierunkowało tę działalność.

Tematyka szkoleń w okresie lat 1967–1970 związana była ściśle z potrzebami kadrowymi województwa. Potrzeby te uściślano z Wojewódzkim Wydziałem Zatrudnienia, Kuratorium Okręgu Szkolnego oraz ówczesnymi zjednoczeniami, stąd w początkowym okresie przygotowywano fachowców przede wszystkim z zakresu obsługi urządzeń dźwigowych i energetycznych. Organizowano także kursy przygotowujące absolwentów liceów ogólnokształcących do zawodów technicznych np. kreślarzy.

W czterech latach tj. 1967–1970 zorganizowano 108 kursów, które ukończyło 2332 absolwentów. Od roku następnego (1971) tworzone roczne plany kursów, w których uwzględniano podział zadań szkoleniowych pomiędzy SNT i Naczelną Organizację Techniczną. Nadal jednak uwzględniano potrzeby gospodarki wojewódzkiej. Zrezygnowano z organizowania kursów przyuczających i przygotowujących do zawodu, co spowodowało spadek ogólnej ilości kursów, ale przyczyniło się do podjęcia szkoleń dotyczących wynalazczości i racjonalizacji, jakości wyrobów przemysłowych oraz języków obcych o profilu technicznym i adaptacji zawodowej młodzieży. Mimo bezspornych potrzeb, które były uzasadnione względami gospodarczymi, to zainteresowanie zarówno zakładów pracy, jak i pracowników poszerzaniem wiedzy w proponowanych zakresach, było małe. W dwóch latach (1971–1972) liczebność kursów obniżyła się, do 78, ale liczba absolwentów była znacząca 3374 osoby.

Z początkiem następnego roku tj. 1973 nastąpiła zmiana w zainteresowaniu zakładów gospodarczych tematyką kursową, organizowaną przez NOT. Zmiana ta była rezultatem zalecenia rządowego (Uchwała Nr 306 Rady Ministrów), dotyczącego podnoszenia kwalifikacji pracowników zatrudnionych w gospodarce. Stąd też dla rozwoju działalności szkoleniowej, co stało się podstawowym obowiązkiem ruchu stowarzyszeniowego, wystąpiła konieczność znaczącego wzmocnienia bazy materialno-technicznej i kadrowej.

Już w roku 1974 w ramach prac modernizacyjno-remontowych, przygotowano w Domu Technika dwie sale wyposażone w niezbędne, dla ówczesnych technik nauczania, pomoce. Zakupiono m.in. trzy laboratoria do nauki języków obcych oraz inny sprzęt jak: projektory filmowe, rzutniki automatyczne itp. Powołany w tymże roku Wojewódzki Ośrodek Doskonalenia Kadr technicznych NOT organizował szkolenia wg wspomnianego wyżej merytorycznego podziału zadań SNT i NOT.

Wprowadzono nowe kierunki szkolenia z zakresu: informatyki, eksploatacji automatów obrachunkowych, średniej mechanizacji, nauki języków obcych (profil techniczny), jakości i miar, normalizacji, wynalazczości i racjonalizacji, studium doskonalenia i doksztalcania mistrzów i wiele innych. Duże zasługi w rozwoju tej działalności poniósł Janusz Skrzydło. Kontynuowano działalność szkoleniową z zakresu obsługi i dozoru urządzeń będących pod nadzorem Urzędu Dozoru Technicznego. Nawiązano w tym czasie ściślejszą współpracę z Ośrodkiem Postępu Technicznego NOT w Warszawie, Ośrodkiem Badawczo-Rozwojowym Informatyki, Polskim Komitetem Normalizacji i Miar, Państwową Inspekcją Pracy oraz Kuratorium Oświaty i Wychowania. Merytoryczny nadzór nad prowadzoną działalnością szkoleniową sprawowała Komisja ds. Doskonalenia Kadr, przekształcona w latach późniejszych w Komitet Naukowo-Techniczny ds. Doskonalenia Kadr, składający się z przedstawicieli stowarzyszeń naukowo-technicznych, Kuratorium Oświaty i Wychowania, Urzędu Wojewódzkiego oraz innych instytucji współpracujących z NOT. Działalność kursowa w okresie lat 1973–1977 to 417 kursów i 7123 absolwentów. W omawianych latach wystąpił duży wzrost kursów III^o, które stanowiły 75% całości. W latach następnych starano się utrzymać ten udział, ale stopniowo malał on, bowiem w następnych trzech latach (1978–1980) udział ten obniżył się do 66%, kiedy liczebność kursów zmalała do 174, przy 3950 absolwentach. Mimo malejącego wskaźnika do ogółu, kursów ^oIII, Lubelszczyzna zanotowała najwyższy udział w stosunku do kursów organizowanych przez NOT w kraju. W tym okresie profil działalności szkoleniowej wynikał przede wszystkim z potrzeb na określone kierunki szkoleń. Do dotychczasowych form

szkolenia, dołączono nowe np. zasady wdrażania projektów wynalazczych, diagnostyka samochodowa czy korzystanie z informacji naukowo-technicznej i ekonomicznej. Duży odsetek w zorganizowanych kursach stanowiły kursy języków obcych: angielskiego, niemieckiego i francuskiego.

W latach następnych występowały tendencje malejące, co wyraziło się w zorganizowaniu (1981–1982) 81 kursów i ukończeniem ich przez 1659 absolwentów. Był to rezultat zarówno zmniejszonego zainteresowania zakładów pracy, pełnego zaspokojenia potrzeb kadry, jak i stanu wojennego. Stan wojenny znacząco ograniczył zainteresowanie nauką języków obcych, ze względu na zamknięcie granic kraju. Wobec zmniejszających się dochodów z działalności kursowej, a rosnącymi kosztami utrzymania Ośrodka, wojewódzkie władze NOT podjęły w dniu 13 września 1982 r. Uchwałę o likwidacji Ośrodka. W wyniku wprowadzenia zmian w strukturze organizacyjnej, funkcje i zadania wykonywane dotąd przez Ośrodek spełniane były przez inne jednostki organizacyjne, w tym głównie przez Dział Szkolenia. Rozmiary działalności szkoleniowej od roku 1983 do 1990 zamknęły się w 331 kursach, ukończonych przez 8761 absolwentów. Dodać należy, że od kwietnia 1988 roku powołano Dział Doskonalenia Kadr Technicznych w ramach Zespołu Działalności Gospodarczej NOT, który przejął organizację szkoleń. W następnych latach tj. 1991 do 1996 r. ukończyło szkolenia kursowe 11038 absolwentów na 365 kursach. W okresie tym najgorsze efekty były w 1991 roku, bowiem działalność szkoleniowa prawie zanikła (4 kursy-52 absolwentów). Ta sytuacja wymusiła zmiany organizacyjne, bowiem w lutym 1992 roku reaktywowano Ośrodek Szkolenia, zatrudniając w nim 3 osoby, co zaowocowało zdynamizowaniem działalności. Tematyka kursów była następująca: obsługa suwnic i ich konserwacja, montaż instalacji wod.-kan., obsługa dźwigów, urządzeń energetycznych, gospodarka paliwowo-smarownicza i wiele innych. Duże zasługi w rozwoju działalności szkoleniowej przed rokiem 1992 ponieśli Piotr Mazur, Maria Skupińska i Modest Doliński. Ośrodek „Notex” Sp. z o.o., o którym wspomniano uprzednio, nie tylko kontynuuje dotychczasowe kierunki szkolenia, ale rozszerza je o nowe potrzeby zakładów z nim współpracujących. Jednostka ta kierowana była przez Irenę Bartnicką i Lidę Turowicz. W minionych latach tj. 1996–1999 Spółka ta zorganizowała 796 kursów, które ukończyło 19679 osób. W latach 2000–2002 działalność Ośrodka „Notex” Sp. z o.o. systematycznie malała. W Lublinie zaczęła rosnąć liczba podmiotów świadczących takie usługi. Wzrastała konkurencja, spadły obroty i zaczęły się kłopoty finansowe i spory z Radą NOT. Od roku 2003 Rada NOT utraciła wpływ na działalność szkoleniową prowadzoną przez tę Spółkę.

Ogółem od roku 1967, w którym uruchomiono w lubelskiej NOT działalność szkoleniową, zorganizowano 2354 kursy, które ukończyło 46930 osób. Dane te nie obejmują kursów i szkoleń organizowanych przez Oddziały SNT.

Konferencje i seminaria

Realizując działalność statutową, wspólnie z oddziałami SNT, Naczelna Organizacja Techniczna organizowała od początku swego istnienia konferencje naukowo-techniczne i seminaria, których tematyka dotyczyła węzłowych problemów gospodarki regionu a nawet kraju. Nie sposób wymienić wszystkie tematy zorganizowanych konferencji i seminariów z uwagi na ich Znaczną ilość. W okresie lat 1960–1970 organizowano m.in. takie konferencje jak np.:

- „Osiągnięcia i kierunki rozwoju wynalazczości”,
- „Poprawa jakości wyrobów przemysłowych”,
- „Ryzyko gospodarcze a postęp techniczny”,
- „Określenie warunków i możliwości rozwoju rolnictwa w województwie lubelskim w latach 1965–1985”,
- „Budownictwo jako ważny czynnik rozwoju społeczno-gospodarczego na przykładzie woj. lubelskiego”,
- „Racjonalna gospodarka ziemią na tle przemian demograficznych ludności rolniczej woj. lubelskiego”,
- „Ustalenie kierunków eksploatacji bogactw naturalnych Lubelszczyzny”.

Dla przedstawicieli ośrodków szkoleniowych dużych zakładów przemysłowych, zorganizowano ogólnokrajowe specjalistyczne seminaria na temat:

- „Prezentacja systemu NIMSS”,

- „Programowanie modularne”;
- „Standardowe oprogramowanie ICL systemów opartych o bazę danych”.

Udział w nich wzięło ok. 450 osób.

W okresie lat 1975–1976 podjęto organizację seminariów wybitnie specjalistycznych, z udziałem prelegentów z zagranicy, np. seminarium naukowo-techniczne na temat otrzymywania form wtryskowych metodą mpc oraz otrzymywania pianek polimetanowych i naturalnych kauczuków. Podkreślić należy, iż taka forma działalności spotkała się z dużym zainteresowaniem przedstawicieli gospodarki regionu. W latach 1976–1983 zorganizowano 20, istotnych dla gospodarki regionu, konferencji naukowo-technicznych. Wszystkie konferencje kończyły się konkretnymi wnioskami kierowanymi do odpowiednich władz. Przykładowo wymienić można następujące konferencje:

- „Metody fizykochemiczne oczyszczania wód i ścieków”;
- „Problemy racjonalizacji gospodarki surowcowo-paszowej i produkcji zwierzęcej w regionie”;
- „Technologia i inżynieria systemów informatycznych” – cykl konferencji w latach 1977–1979”;
- „Giełdy racjonalizatorskie czynnikiem przyspieszającym efektywność produkcji w drogownictwie”;
- „Problemy doskonalenia wdrożeń projektów wynalazczych i innych wyników prac budowlanych”;
- „Zastosowanie elektronicznej techniki obliczeniowej w obrocie towarowym w „Społem” WSS”.

W latach 1983–1985 zorganizowano następujące konferencje naukowo-techniczne:

- „Rola służb energetycznych w zakładach przemysłowych”. Celem konferencji była ocena aktualnego stanu energetyki przemysłowej w aspekcie organizacyjno-technicznym służb energetycznych oraz określenie zadań i odpowiedzialności tych służb.
- „Kierunki rozwoju i wdrażania postępu naukowo-technicznego oraz jakości produkcji na Lubelszczyźnie”. Wnioski pokonferencyjne dotyczyły zakresu dwóch grup tematycznych; jakości produkcji i usług oraz postępu na naukowo-technicznego.
- „Wybrane kierunki działania w zakresie ochrony środowiska i gospodarki wodnej w Lubelskim Zespole Miejskim”. Tematem konferencji były problemy z zakresu ochrony środowiska i gospodarki wodnej w Lubelskim Zespole Miejskim oraz perspektywy rozwoju wodociągów i kanalizacji wraz z oczyszczalnią ścieków.
- „Nauka-przemysł, problemy intensyfikowania przepływu innowacji technicznych i organizacyjnych”. Celem konferencji było przedstawienie i upowszechnienie zasad przepływu osiągnięć naukowych i innowacji technicznych z placówek naukowo-badawczych do przemysłu. Wnioski pokonferencyjne kierowane każdorazowo do ówczesnych władz, zarówno rządowych jak i wojewódzkich. Ponadto organizowano m.in. następujące seminaria;
- „Napełnianie i opróżnianie butli p. ppoż. freonem i CO₂”;
- „GEORGE 2”;
- „Programy standardowe EMC ODRA 1300”;
- „System operacyjny GEORGE 2 dla technologów systemów użytkowych”;
- „System operacyjny GEORGE 2 dla operatorów EMC”;
- „Efekty i skutki wdrażania systemu operacyjnego GEORGE 3”.

Po roku 1985 organizowano m.in. następujące konferencje:

- „Automatyzacja procesów technologicznych” Celem konferencji było zapoznanie uczestników ze specyficzną problematyką komputeryzacji procesów technologicznych.
- „Ekologiczno-gospodarcze problemy rozwoju Lubelskiego Zagłębia Węglowego”. Konferencja zorganizowana z inspiracji Polskiego Komitetu Naukowo-Technicznego d/s Kształtowania i Ochrony Środowiska przy ZG NOT i połączona była z sesją wyjazdową w Lubelskim Zagłębiu Węglowym.
- „Problemy wdrażania i upowszechniania innowacji technicznych do praktyki społeczno-gospodarczej”.

Seminaria:

- „Zasady obsługi mikrokomputera zx Spektrum”;
- „Obsługa operatorska maszyny DARO-1720”.



Dom Technika 1995 r. W przerwie narady nt. rozwoju telekomunikacji na Lubelszczyźnie. Od lewej Tomasz Wilk- dyrektor Poczty Polskiej w Lublinie, sekretarz generalny NOT Kazimierz Wawrzyniak i Andrzej Zieliński- Minister Łączności (Fot. Archiwum)

Okres lat (1990–2010) to lata wycofywania się Rady NOT z organizowania konferencji i seminariów. Powodem tego m.in. było dostosowanie się wniosków O/SNT o pozostawienie tej domeny działalności do ich wyłącznej dyspozycji, stale wzrastające koszty organizowania tego typu przedsięwzięć oraz malejące zainteresowanie prywatyzujących się zakładów pracy.

Konkursy techniczne

Konkursy organizowane przez Naczelną Organizację Techniczną zawsze służyły popularyzacji techniki i jej twórców. Tematyka konkursów zmieniała się wraz ze zmianami społeczno-gospodarczymi i w związku z rozwojem postępu technicznego. W latach 50. i na początku lat 60. organizowane były głównie konkursy o charakterze popularyzatorskim:

- konkurs fotograficzny (Budownictwo w fotografii),
- konkurs upowszechniania czytelnictwa; prasy i książek technicznych,
- „zgaduj-zgadula” – dla młodzieży średnich szkół technicznych.

Konkursy cieszyły się stosunkowo dużym powodzeniem, nie tylko wśród kadr technicznej. Po ogłoszeniu wyników konkursu fotograficznego organizowano np. wystawy, a nagrodzone fotogramy zdobyły ściany Domu Technika, w tym m.in. prace Andrzeja Polakowskiego.

W drugiej połowie lat 60. i w latach 70. kontynuowano nadal konkursy o charakterze popularyzatorskim, ale przeważają już konkursy o tematyce inspirującej myśl techniczną oraz poprawę efektywności gospodarowania. Były to:

- Nagrody NOT za wybitne osiągnięcia techniczne,
- Konkurs DO-RO,
- Turniej Młodych Mistrzów Techniki,
- Konkurs „Oczyszczania ścieków”

Od połowy lat 70. Rada rozszerzyła swoją działalność w tym zakresie o Konkurs Oszczędności Paliw, Konkurs Poprawy Warunków Pracy, Konkurs racjonalnego gospodarowania wodą i jej ochrony przed

zanieczyszczeniem. NOT uczestniczy także w organizacji Olimpiady Wiedzy Technicznej dla młodzieży szkół średnich. Propaguje konkursy, których jest współorganizatorem m.in. Konkurs Oszczędności Surowców i Materiałów, Przemysł dla Budownictwa, Przemysł w Gminie. Przykłada się dużą wagę do popularyzowania konkursów zarówno w zakładach pracy jak i na uczelniach i w technicznych szkołach średnich. Podstawowym celem tych konkursów jest pobudzanie twórczych inicjatyw, rozpowszechnianie nowatorstwa technicznego, racjonalizacji i usprawnień technicznych i organizacyjnych a także podnoszenie wiedzy i kultury technicznej wśród młodzieży szkolnej. Najistotniejsze są jednak efekty techniczno-ekonomiczne dla gospodarki regionu z wdrożenia zgłaszanych wniosków:

- zmniejszenie energochłonności, materiałochłonności i pracochłonności,
- zwiększenie opłacalności eksportu,
- ochrony środowiska,
- poprawa warunków pracy.

Nagrody NOT za wybitne osiągnięcia techniczne

Najistotniejszym, a jednocześnie o największym ciężarze gatunkowym jest, trwający od 1967 r., konkurs „Nagrody NOT za wybitne osiągnięcia techniczne. Jego laureaci cieszą się w środowisku dużym autorytetem. Konkursowi temu patronował Wojewódzki Komitet ds. nagród NOT, składający się z przedstawicieli O/SNT. Prace nad poszczególnymi wnioskami, zgłaszanymi przez koła zakładowe lub O/SNT, prowadzone są przez zespoły robocze przeprowadzające wnikliwą analizę wniosków pod względem możliwości wdrożeń, nowatorstwa technicznego i efektów ekonomicznych. Po raz pierwszy wręczono nagrody NOT za wybitne osiągnięcia techniczne w 1967 r. Od tego czasu przyznano:

- 25 nagród I stopnia,
 - 117 nagród II stopnia,
 - 125 wyróżnień honorowych,
- na 752 prace zgłoszone na konkurs.



Wręczenie nagród NOT za wybitne osiągnięcia techniczne w 1974 r. Szósty od lewej Jan Gieroba, trzeci od prawej Janusz Wach.

(Fot. Archiwum)

Prace wyróżnione nagrodami I stopnia

Lp.	Rok	Temat pracy	SNT/Przedsiębiorstwo
1	1972	Zastosowanie nowej technologii kucia odkuwek jednocześnie na prasie AMP – 70 oraz technologii obróbki tokarskiej tych odkuwek na automatach AAH – 15 0	SIMP/FŁT Kraśnik
2	1974	Współpraca elektrociepłowni w połączonym systemie ciepłowniczym m. Lublin	PZITS LPEC, PL
3	1976	Waga z elektronicznym odczytem cyfrowy 2Ve-100 wyposażona w zdalny i miejscowy odczyt masy	SIMP LFWag
4	1977	Opracowanie i wykonanie urządzenia diagnostycznego do badania silników wysokoprężnych	SIMP AR
5	1978	Nowa metoda odwadniania zawiesin drogą sferycznej aglomeracji (hydromechanicznej i mechanicznej obróbki) sflokulowanych osadów (mułów)	SITPChem. UMCS
6	1979	Zastosowanie w utleniaczach amoniaku instalacji kwasu azotowego siatek palladowo – złotych jak o katalizatora II- go stopnia i łącząca platyny	SITPChem. ZA – Puławy
7	1980	Sposób napełniania kolumn zwłaszcza absorpcyjnych do wysokosprawnej chromatografii cieczowej i urządzenie do napełniania kolumn zwłaszcza absorpcyjnych do wysokosprawnej chromatografii cieczowej.	SITPChem. UMCS
8	1981	Opracowanie technologii wytwarzania włókien światłowodowych oraz technik produkcji montażu linii kablowych światłowodowych.	SEP
9	1982	Modernizacja węzła przegrupowania Backmana lub sposób oczyszczania kaprolaktanu.	SITPChem. ZA - Puławy
10	1983	I. Zmodyfikowany wsad katalizatora do utleniania amoniaku w instalacji kwasu azotowego	SITPChem. ZA- Puławy
11	1983	II. Maszyny przemysłu spożywczego. Przemysł mleczarski; homogenizacja i homogenizatory	SIMP PL
12	1984	Opracowanie technologii automatyzacji węzłów ciepłych i jej wdrożenie w węzłach systemu ciepłowniczego Lublina	PZITS LPEC
13	1988	I. Opracowanie technologii wytwarzania łożysk, złożów igiełkowych i igiełek łożyskowych	SIMP FŁT-Kraśnik
14	1988	II. Wyłaczarka spożywcza „Ekstruder” do produkcji środków spożywczych i pasz	SITPSpoż. AR
15	1991	Uruchomienie produkcji elektronicznych wag kalkulacyjnych	SIMP LFWag
16	1992	I. Katalizator niklowy do utwardzania tłuszczów	SITPChem. INSzt. Puławy
17	1992	II. Instalacja odpylania powietrza z wież granulacyjnych Wytwórni Saletry Amonowej	SITPChem. Z.A Puławy
18	1993	Instalacja kwasu azotowego p = 5/15 bar 700t/HN03/d dla ZA Tarnów	SITPChem. INSzt. Puławy
19	1994	Instalacja syntezy amoniaku 1500 t/d – opracowanie i wdrożenie	SITPChem. INSzt. Puławy
20	1995	Odzysk niklu ze zużytych katalizatorów utwardzenia tłuszczów	SITPChem. INSzt. Puławy
21	2004	Opracowanie i wdrożenie technologii przetwarzania wapna pokorbidorego na wapno hydrotyzowe budowlane	SITPChem. INSzt Puławy
22	2006	Sposób otrzymania granulatów i ekstraktów chmielowych dwutlenkiem węgla w warunkach nadkrytycznych	ZO SITPChem INSzt. Puławy
23	2008	I Opracowanie i wdrożenie technologii wytwarzania nawozów zawieszinowych na bazie szlamu z procesem neutralizacji ekstrakcyjnego kwasu fosforowego	ZO SITPChem. INSzt. Puławy
24	2008	II Instalacja do ciśnieniowej destylacji ziół przy użyciu gazowego dwutlenku węgla	ZO SITPChem. INSzt. Puławy
25	2009	Wysokotemperaturowy katalizator do rozkładu podtlenku azotu	ZO SITPChem. INSzt. Puławy

Konkurs Poprawy Warunków Pracy

Celem tego konkursu, organizowanego corocznie od 1972 roku, jest osiąganie trwałej poprawy warunków pracy przy wprowadzaniu nowych konstrukcji i usprawnień dotychczas stosowanych technologii w określonych procesach produkcyjnych. Tematyka konkursu obejmuje rozwiązania i przedsięwzięcia techniczno-organizacyjne o charakterze nowatorskim, które prowadzą do poprawy bezpieczeństwa i higieny pracy. W omawianym okresie tj. od 1972 r. spośród zgłoszonych do Wojewódzkiej Komisji Eliminacyjnej NOT wniosków, Sąd Konkursowy przy Centralnym Instytucie ochrony Pracy w Warszawie przyznał:

- 3 nagrody II stopnia,
- 20 nagród III stopnia,
- 19 wyróżnień honorowych

oraz w 2003 roku Minister Gospodarki, Pracy i Polityki Socjalnej specjalne wyróżnienie honorowe przyznał zakładowi SIPMA S.A. w Lublinie za całokształt działań podejmowanych na rzecz poprawy warunków pracy.

Przykłady nagrodzonych prac:

1. „Zmniejszenie uciążliwości pracy oraz poprawa warunków pracy przez zastosowanie nowatorskich rozwiązań w procesie odlewania drobnych i średnich odlewów z żeliwa ciągliwego, dla przemysłu motoryzacyjnego” - praca zgłoszona przez FS w Lublinie w 1981 r.
2. „Zawór płytkowy z wbudowanym tłumikiem hałasu” – FS Lublin; 1982 r.
3. „Zmiana sposobu montowania i demontowania matryc na agregatach kuziennych” – WSK Świdnik, 1982 r.
4. „Miernik mocy do 350 W prądów wysokiej częstotliwości – służący do pomiaru mocy diatermii” Zakłady Naprawcze Sprzętu Medycznego Lublin, 1984 r.
5. „Wyciszanie pracy parowników wstępnych” – Lub. Z-dy Przem. Ziemiaczego Lublin, 1985 r.
6. „Mechanizacja rozdrabniania, transportu i dozowania surowców utylizacyjnych w Zakładach Utylizacji typu Hartman” – „Bacutil” Puławy – 1986 r.
7. „Dostosowanie tlenowego aparatu izolującego, ucieczkowego Au-9 do pracy w warunkach chemicznych” – Zakłady Azotowe – Puławy 1986 r.
8. „Metoda ograniczenia ujemnego oddziaływania pola elektromagnetycznego diatermii” Zakłady Naprawcze Sprzętu Medycznego Lublin 1987 r.
9. „Zespół aplikatorów do śródjamowego leczenia nowotworów narządów rodnych kobiet” ZNSM, Lublin 1987 r.
10. „Przełożenie urządzeń do wytwarzania kurtyny wodnej dla celów ratownictwa chemicznego” – Zakłady Azotowe Puławy – 1987 r.
11. „Podnośnik do załadunku puszek do autoklawu warzelniczego” – Okręgowe Przedsiębiorstwo Przemysłu Mięsnego – Lublin, 1985 r.
12. „Stroboskopowe urządzenie do torowania łopat śmigłowca” – WSK Świdnik, 1994 r.
13. „Modernizacja instalacji powietrza uszczelniającego do młynów węglowych” – ZA Puławy 1996 r.
14. „Zmiana konstrukcji zawieszenia kabin do transportu ludzi na bazie lokomotyw spalinowych zawieszonych” – „Lubelski Węgiel” Bogdanka, 2002 r.
15. „Poprawa warunków pracy w zakresie mikroklimatu, ograniczenia zanieczyszczeń powietrza, hałasu i wibracji w fabryce Cukierków „Pszczółka” w Lublinie” – Fabryka Cukierków „Pszczółka”, Lublin – 2004 r.

Konkurs „Technik”

Konkurs organizowany od 2000 r. na najlepszą pracę dyplomową w szkołach średnich przez „notowski” Przegląd Techniczny. Konkurs jest dwustopniowy – I etap to eliminacje terenowe odbywające się w t.j.o. przy współudziale władz oświatowych i dyrekcji szkół, a II etap to wyłonienie finalistów ogólnopolskich.

W okresie tym spośród zgłoszonych 24 prac do Komisji przy t/Radzie, Sąd Konkursowy w Warszawie przyznał wyróżnienia honorowe dla 4 opracowań:

- „Chodzik rehabilitacyjny” – Powiatowe Centrum Edukacji Zawodowej Świdnik 2001 r.
- „Model mobilnego robota na platformie gąsienicowej” – Pow. Centr. Ed. Zawod. Świdnik 2002 r.

- „Model detektora parametrów dysków twardych oraz testera kabli sieciowych CAN” – Zespół Szkół Transportowo-Komunikacyjnych Lublin – 2003 r.
- „Przegląd przydomowych oczyszczalni ścieków użytkowych w okolicach Lublina” – Powiatowe Centrum Edukacji Zawodowej Świdnik – 2004.

Konkurs ten świadczy o przykładaniu dużej wagi przez NOT do twórczości technicznej młodzieży.

Konkurs Oszczędności Paliw i Energii

Konkurs miał charakter ogólnokrajowy i organizowany był corocznie od 1980 roku. Jego celem było pobudzenie twórczych inicjatyw wśród racjonalizatorów, projektantów oraz służb technicznych dla przeprowadzenia szerokiej modernizacji gospodarki paliwowo-energetycznej. Tematyka Konkursu obejmowała zrealizowane pomysły racjonalizatorskie i wynalazcze oraz przedsięwzięcia techniczne i organizacyjne. W okresie lat 1980–1989 z terenu województwa na konkurs wpłynęło 72 prace, z czego 25 prac, przynoszących oszczędności roczne powyżej 1500 tpu (ton paliwa umownego), skierowano na konkurs centralny przy ZG NOT w Warszawie. Z prac przynoszących oszczędności powyżej 1500 tpu przesłanych do Warszawy, a tam wysoko ocenianych i wyróżnionych wymienić warto:

1. „Centralny system wprowadzający racjonalną gospodarkę ciepłem odpadowym pary i kondensatu z procesu obróbki hydrotermicznej betonu lekkiego” – Prefabet-Lubartów.
2. „Sposób usprawniania wymywania dwutlenku węgla z gazu syntetycznego na instalacji Puławy I” – ZA-Puławy.
3. „Sposób zmniejszania ścieków zawierających amoniak i miedź z instalacji mycia miedziowego” – ZA-Puławy
4. „Wykorzystanie ciepła CO² i oparów z instalacji mycia potasowego amoniaku I do podgrzewania wody zdeminalizowanej przed skierowaniem jej do elektrociepłowni” Zakłady Azotowe – Puławy
5. „Utylizacja purgegazu w instalacji reformingu gazu ziemnego z parą wodną w Zakładach Azotowych” – ZA-Puławy
6. „Sposób wyeliminowania zużycia energii cieplnej w postaci pary i zastąpienia jej ciepłem odpadowym strumienia ługu potasowego w procesie regeneracji ługu miedziowego” ZA-Puławy.

Zgłoszone na Konkurs prace oceniane były przez Wojewódzki Sąd Konkursowy przy Radzie Wojewódzkiej, który dokonywał kwalifikacji prac zgodnie z warunkami i regulaminem Konkursu i opracowania, o rocznej oszczędności powyżej 1500 tpu, wraz z uzasadnieniem przesyłał na Konkurs Centralny do Warszawy. Zaslugi przy organizacji tego Konkursu poniósł Kazimierz Malawski.

Turniej Brydża Sportowego

W latach 1986–2002 Komisja Klubowa z powodzeniem, organizowała turniej brydża sportowego. Konkurs przeznaczony był w zasadzie dla członków Stowarzyszeń, jednak dopuszczeni byli do niego niezrzeszeni studenci i uczniowie. Konkurs cieszył się dużym powodzeniem, a w corocznej jego edycji brało udział ok. 50 osób. Zwycięzca turnieju obdarowywany był pucharem, a pozostali uczestnicy otrzymywali drobne upominki rzeczowe. Zaslugi przy organizacji Turnieju ponieśli Witold Sopoćko, i Ryszard Banaszak. Z uwagi na spadek zainteresowania obecnie turniej nie odbywa się.

Rada Wojewódzka NOT starała się zawsze, by podsumowanie konkursów odbywało się w miarę uroczystie. Wyniki ogłaszano w ramach „Dni Techniki Lubelszczyzny” lub w trakcie posiedzeń plenarnych. O wynikach konkursu zawiadamiano zawsze kierownictwa zakładów pracy zatrudniających laureatów. Dbano również o właściwe reklamowanie konkursów na łamach prasy.

Dni Techniki Lubelszczyzny

Rozwój działalności statutowej w latach 70. spowodował potrzebę szerszego zaprezentowania społeczeństwu osiągnięć i dorobku ruchu stowarzyszeniowego NOT na Lubelszczyźnie. Wzorem innych ośrodków w kraju postanowiono organizować na naszym terenie Dni Techniki. Podstawowym założeniem organizacyjnym

Dni Techniki było organizowanie dużej ilości imprez technicznych w krótkim czasie przy nasileniu akcji propagandowej, a podstawowym celem, popularyzowanie wśród społeczeństwa techniki i jej twórców. W ramach Dni Techniki organizowano takie imprezy jak; konferencje naukowo-techniczne, sympozja, seminaria, narady, wystawy, pokazy, dni otwartych drzwi w zakładach pracy, degustację wyrobów spożywczych, wycieczki techniczne, projekcje filmów technicznych itp. Inicjatorem i organizatorem pierwszych Dni Techniki Lubelszczyzny był ówczesny sekretarz Rady Lech Właszczyk. Za zasadę przyjęto, że Dni organizowane będą, co dwa lata.

I Dni Techniki Lubelszczyzny zorganizowano na naszym terenie w 1974 roku. W ich ramach odbyło się m.in. 19 różnorodnych wystaw technicznych, 12 konferencji i sympozjów naukowo-technicznych, 5 spotkań środowiskowych oraz udostępniono do zwiedzania 15 dużych zakładów pracy. Organizowane imprezy cieszyły się dużym powodzeniem m.in. dzięki szerokiej akcji propagandowej przeprowadzonej na łamach prasy i akcentów reklamowych rozmieszczonych w mieście i przedsiębiorstwach (plakaty, transparenty itp.)

II Dni Techniki Lubelszczyzny odbyły się w 1976 roku. Zorganizowano wówczas m.in. 10 narad i konferencji naukowo-technicznych, 18 odczytów popularno-naukowych, 5 spotkań środowiskowych, 10 wystaw technicznych, 3 wycieczki techniczne, 4 projekcje filmów technicznych oraz udostępniono do zwiedzania 9 dużych zakładów przemysłowych. Wprowadzono ponadto nowe, atrakcyjne formy popularyzacji techniki i osiągnięć gospodarczych. Zorganizowano m.in. dla młodzieży- pokazy modeli latających zdalnie sterowanych, zawody sportowe na motocyklach produkowanych w WSK-Świdnik, a dla pań wystawę kwiatów ozdobnych.

III Dni Techniki Lubelszczyzny odbyły się w 1978 roku. Współorganizatorem był Wojewódzki Klub Techniki i Racjonalizacji w Lublinie, a imprezę nazwano Miesiącem Techniki i Wynalazczości Lubelszczyzny. Zorganizowano wówczas m.in. 16 konferencji naukowo-technicznych i sympozjów, 2 wystawy techniczne, 27 odczytów popularno-naukowych, 3 wycieczki techniczne i 2 projekcje filmów naukowo-technicznych.

IV Dni Techniki Lubelszczyzny odbyły się w 1980 roku. Ich organizacja zbiegła się z 30 rocznicą powstania NOT na Lubelszczyźnie. Jubileuszowy charakter imprez był okazją do zaprezentowania społeczeństwu dorobku ruchu stowarzyszeniowego NOT na Lubelszczyźnie w okresie lat 1950–1980. Zorganizowano wówczas łącznie 67 imprez tj. konferencje, sympozja, wystawy i pokazy, odczyty, wycieczki techniczne itp. Z uwagi na rocznicowy charakter, Dniom towarzyszyło życzliwe zainteresowanie miejscowej prasy. W 1982 roku z uwagi na stan wojenny oraz trudności finansowe, zaniechano organizowania Dni Techniki. Natomiast w roku 1984 Lubelski Wojewódzki Klub Techniki i Racjonalizacji zorganizował Miesiąc Techniki i Wynalazczości. Naczelna Organizacja Techniczna włączyła się jedynie, organizując w jego ramach 12 imprez technicznych tj. konferencje naukowo-techniczne, wystawy i wycieczki techniczne. W 1986 roku organizowany był również Miesiąc Techniki i Wynalazczości. W jego ramach zorganizowano 18 konferencji, narad i sympozjów, 9 odczytów popularnonaukowych, 19 wystaw, ekspozycji i projekcji filmów technicznych, 7 podsumowań konkursów, 5 wycieczek naukowo-technicznych (w tym 2 zagraniczne) oraz udostępniono do zwiedzania 9 dużych zakładów przemysłowych. Po raz pierwszy imprezy propagujące technikę organizowano również poza Lublinem, mianowicie w Świdniku, Bogdancie, Puławach, Kraśniku, Żabiej Woli, Łęcznej, Piotrowicach, jak również w Krasnymstawie (woj. chełmskie) i Markowiczach (woj. zamojskie). W 1988 roku zorganizowano kolejny miesiąc Techniki i Wynalazczości Lubelszczyzny. Podjęto wówczas organizację 70 różnorodnych imprez technicznych, z tego 12 narad, konferencji naukowo-technicznych i sympozjów, 20 odczytów popularno-naukowych i prelekcji, 14 wystaw, pokazów i projekcji filmów, 5 podsumowań konkursów, 7 giełd projektów wynalazczych, 2 wyjazdy specjalistyczne oraz udostępniono do zwiedzania 10 zakładów przemysłowych. Podobnie jak w poprzednim przypadku imprezy organizowano również poza Lublinem, a mianowicie w Puławach, Kraśniku, Lubartowie, Łęcznej, Bogdancie, Świdniku, Milejowie, Bełżycach, Bychawie, Rykach, Opolu Lubelskim i Końskowoli. W roku 1990 ze względu na trudną sytuację finansową zrezygnowano także z organizowania Miesiąca Techniki i Wynalazczości. Dni Techniki a potem Miesiąc Techniki i Wynalazczości Lubelszczyzny organizowane były zawsze przy aktywnym udziale Zarządów Oddziałów wszystkich Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych. Warto zaznaczyć, że partnerami w organizowaniu Dnia,

a potem Miesiąca Techniki i Wynalazczości byli koledzy z ruchu związkowego, młodzieżowego i wynalazczego. Każdorazowo Rada Wojewódzka wydawała też informator o organizowanych imprezach, który kolportowany był do kół zakładowych SNT, zakładów pracy, wyższych uczelni i szkół.

Wojewódzki Ośrodek Informacji Naukowo-Technicznej i Ekonomicznej

Dostrzegając wzrastającą rolę sprawnego systemu informacji naukowo-technicznej ekonomicznej w życiu gospodarczym, z początkiem lat 70. XX wieku rozpoczęto przygotowania do budowy takiego systemu, w formie zinstytucjonalizowanej, na bazie dotychczasowych doświadczeń NOT i SNT. Prekursorami tej inicjatywy byli ówczesni czołowi działacze NOT Tadeusz Tuz, Lech Właszczyk i Feliks Wyczółkowski. Swymi działaniami doprowadzili do powołania, przy Oddziale NOT w Lublinie, w 1972 roku Wojewódzkiego Ośrodka Informacji Naukowo-Technicznej i Ekonomicznej (WOINTE). Formalnie Ośrodek powołany został specjalną Uchwałą (nr 149/1136/72 z 29 listopada 1972 r.) ówczesnego Prezydium WRN w Lublinie. Do zadań WOINTE należało m.in.: gromadzenie informacji z dziedziny postępu technicznego, opracowanie danych faktograficznych na zlecenie przemysłu, rejestrowanie prac i artykułów z czasopism naukowo-technicznych, inwentaryzowanie odpowiednich księgozbiorów fachowych i opracowywanie informacji, wykonanie danych o charakterze decyzyjnym dla potrzeb władz. W przeciągu lat 1972–1975 WOINTE opracował m.in. przegląd kadr regionu, informację o stanie „inte” i informatyki w regionie, informację o dochodzeniu do założonych zdolności produkcyjnych w przemyśle, raport o stanie postępu technicznego w regionie, informację z dziedziny gospodarki materiałowej i o służbach gospodarki materiałowej w przemyśle regionu, informację o chorobach zawodowych na terenie województwa i kraju. Stosowanie do ustaleń i odpowiedniej umowy z PWRN w Lublinie Ośrodek nasz finansowany był w połowie ze środków budżetu terenowego. Wskutek odmowy dalszego finansowania przez ówczesne Prezydium WRN w Lublinie z dniem 1 października 1975 r. Ośrodek przekształcony został w wewnętrzną komórkę Oddziału Naczelnej Organizacji Technicznej, znaczenie jego zmalało i z czasem, przy zupełnie biernej postawie władz zaprzestał działalności.

Biblioteka techniczna

Powstanie biblioteki technicznej wiąże się nierozdzielnie z tradycją działania Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych na Lubelszczyźnie. Założki biblioteki technicznej zorganizowało jeszcze Stowarzyszenie Techników Województwa Lubelskiego, już we własnym lokalu przy ulicy Chopina 8. Pomimo trudnych warunków lokalowych, biblioteka spełniała ważną rolę w udostępnianiu książek i czasopism technicznych członkom Stowarzyszenia oraz studentom i uczniom. Jedną z pierwszych form działalności Stowarzyszenia, które reaktywowało swoją działalność po okresie drugiej wojny światowej, była działalność biblioteczna. Księgozbiór, jakim dysponowało Stowarzyszenie był bardzo skromny. Niemniej w związku z powstawaniem w okresie powojennym w Lublinie wyższych uczelni, cieszył się on dużym zainteresowaniem. Oddział Wojewódzki NOT przejął od Stowarzyszenia w 1950 roku m.in. zbiory biblioteczne. W latach 1950–1956 biblioteka dysponowała również otrzymaniem nieodpłatnie, licznymi pozycjami o charakterze propagandowym, które nie miały nic wspólnego z nauką i techniką. Z czasem pozycji tych pozbyto się. W roku 1956 stan księgozbioru biblioteki technicznej wyniósł 2037 woluminów. Zaprenumerowano wówczas 140 tytułów czasopism. Organizowano liczne ankiety czytelnicze, pracownicy etatowi NOT brali czynny udział w konferencjach i naradach dla bibliotekarzy. Stale wzrastała liczba książek i czasopism. Dotychczasowy lokal powoli stawał się za mały. Warunki lokalowe biblioteki uległy poprawie z chwilą wybudowania Domu Technika. Tutaj znalazły też swoje pomieszczenia bibliotek i czytelnia. W latach 1965–66 z wypożyczalni skorzystało 1785 czytelników, wypożyczono 1560 książek i 2688 czasopism. Czytelnię odwiedziło 3959 osób, korzystając na miejscu z 3805 książek i 10020 czasopism. Zaprenumerowano 134 czasopisma w tym; 79 polskich, 30 zagranicznych. Biblioteka organizowała w tym okresie odczyty, opracowała i rozesłała ankiety nt. ”Działalności Ośrodków Informacji Technicznej i Ekonomicznej oraz bibliotek na terenie woj. lubelskiego” i ”Obchody Dni Książki i Prasy Technicznej w zakładach pracy”. W latach 1966–1969 systematycznie

powiększał się stan księgozbioru oraz liczba osób korzystających z wypożyczalni, natomiast zmniejszyła się liczba odwiedzających czytelników. Znacznie rozszerzono natomiast działalność informacyjną i tzw. wymianę międzybiblioteczną polegającą na udostępnianiu innym bibliotekom swoich zasobów na zasadach wzajemności. Do tradycyjnych imprez organizowanych przez bibliotekę należały Dni Książki i Prasy Technicznej, które w roku 1969 połączone zostały z otwarciem stałej ekspozycji Wydawnictwa Czasopism Technicznych NOT. W latach 1971 i 1972 zmniejszenie ilości wydawnictwa, jakimi dysponowała biblioteka spowodowane było przeprowadzona selekcją i wyeliminowaniem z księgozbioru pozycji przestarzałych. Małe zainteresowanie niektórymi prenumerowanymi czasopismami pozwoliło na zmniejszenie ich ilości i dostosowanie do aktualnego zapotrzebowania czytelników. Lata te to okres stagnacji działalności bibliotecznej spowodowany głównie brakiem środków finansowych. Z chwilą powołania Wojewódzkiego Ośrodka Informatyki Naukowo-Technicznej i Ekonomicznej, biblioteka weszła w jego skład organizacyjny (1 stycznia 1973r.), co rokowało nadzieję na jej dalszy rozwój. Traktując bibliotekę, jako załączek przyszłego Wojewódzkiego Ośrodka INTE, ustalono profil jej działalności:

- gromadzenie podstawowej literatury technicznej z uwzględnieniem stałej rotacji zbiorów,
- stałe powiększanie ilości wydawnictw periodycznych i czasopism technicznych, głównie zagranicznych, mające na celu zagwarantowanie korzystającym z biblioteki dopływu informacji o nowościach techniki. Ich zestaw dostosowano, w miarę możliwości, do potrzeb gospodarki województwa. Rok 1973 wykorzystano też na wykonanie całego szeregu prac natury porządkowej i inwentaryzacji zbiorów. Niezależnie od bieżącej działalności, biblioteka prowadziła również działalność popularyzatorską, organizując m.in.; wystawy książek technicznych i ekonomicznych, stałą ekspozycję wydawnictw czasopism technicznych NOT, spotkania z przedstawicielami Ośrodka Francuskiej Dokumentacji Naukowo-Technicznej i innych instytucji. Przy współpracy Działu Szkolenia OW NOT zorganizowano też dwa kursy dla pracowników bibliotek technicznych. Od 1 stycznia 1975r wprowadzono zasadę udostępniania księgozbioru wyłącznie na zasadzie prezentacji. Ponadto w latach 1973–1975;
- zgromadzono kompletny zbiór norm polskich i sukcesywnie gromadzono normy branżowe, I zakupiono i opracowano 394 rodzaje katalogów wyrobów przemysłowych i cenników, założono katalog alfabetyczny tych zbiorów,
- nawiązano kontakt z 465 firmami zagranicznymi w celu otrzymania i gromadzenia literatury firmowej,
- opracowano system rejestracji i udostępniania w/w literatury.

W roku 1975 przeprowadzono kolejną inwentaryzację i selekcję księgozbioru. W jej wyniku wycofano z księgozbioru 400 wol. zwartych, przestarzałych i nieaktualnych oraz roczniki czasopism do 1968 r. Ogółem wycofano 1521 wol. i przekazano je szkołom. Kolejne lata tj. 1976–1983 to okres, w którym biblioteka dysponuje dość dużym zbiorem czasopism technicznych krajowych i zagranicznych. Ubogi natomiast jest księgozbiór wydawnictw zwartych, co spowodowane jest skromnymi warunkami lokalowymi i kadrowymi (1-osobowa obsługa). Dużym zainteresowaniem zakładów pracy cieszyły się zbiory norm polskich i branżowych. W roku 1982 w sposób istotny zmniejszono prenumeratę czasopism krajowych i zagranicznych, ograniczając ją do tytułów cieszących się największym zainteresowaniem czytelników i niezbędnych dla prac Stowarzyszeń. Działania te podyktowane były względami oszczędnościowymi. W latach 1983–1985 bibliotekę spośród innych placówek tego typu, wyróżniał unikalny w skali województwa i makroregionu zbiór norm. W latach tych uległ zwiększeniu stan księgozbioru o; 2280 pozycji w zbiorach specjalnych, 220 pozycji wydawnictwa periodycznych i 40 pozycji wydawnictw zwartych. Wskutek ograniczeń finansowych, głównie dewizowych, prenumerowano mniej czasopism (1982 – 122 poz. w tym 20 poz. zagranicznych, w 1985 r. – 71 poz., w tym 12 zagranicznych). W okresie tym utrzymywane były systematycznie kontakty z Biblioteką Narodową (Zakład Katalogów Centralnych) i Centralnym Ośrodkiem Informatyki Naukowo- Technicznej i Ekonomicznej w Warszawie. W 1984 r. wprowadzono nowe formy mające na celu popularyzację czytelnictwa wśród młodzieży szkolnej. Zorganizowano w naszej bibliotece tzw. lekcje biblioteczne dla uczniów szkół mechanicznych i budowlanych. Biblioteka organizowała również stałe ekspozycje nowości z literatury technicznej oraz wystawy z okazji „Dni Książki i Prasy Technicznej”, „Dni Kultury, Oświaty Książki i Prasy”.

Biblioteka techniczna w latach 1985–1987 zwiększyła stan księgozbioru o 173 poz. (wydawnictwa zwarte), 182 poz. (wyd. pełne periodyczne) i 31 poz. (zbiory specjalne). W okresie tym rozpoczęto działalność przygotowawczą do systemu mikrofizowania czasopism technicznych uruchomionego przez Ośrodek Postępu Technicznego NOT, co zapewnić miało wszechstronne i pełne wykorzystanie informacji źródłowej w związku z rosnącym zapotrzebowaniem na informacje specjalistyczne. W tym celu zakupione zostało urządzenie przeznaczone do odczytywania dokumentów wtórnych – czytnik MEROFLEX RT 4P oraz zaimportowano pierwsze mikrofiszki czasopism technicznych, które udostępniano czytelnikom. Biblioteka prowadziła również współpracę z nowopowstałą biblioteką techniczną w Chełmie, udzielając jej wszechstronnej pomocy, ułatwiającej rozpoczęcie działalności informacyjnej. Lata 1987–1990 to bardzo trudny okres działalności notowskiej biblioteki. W zaistniałej sytuacji ekonomicznej biblioteka nie była w stanie gromadzić literatury naukowej, importowanej a nawet wielu tytułów czasopism krajowych. Spowodowało to bardzo znaczny spadek osób korzystających z naszych zbiorów. W tym stanie rzeczy w 1996 roku zrezygnowano z prowadzenia biblioteki i czyteln. Książki i czasopisma przekazano bibliotekom szkolnym, a wydawnictwa zdezaktualizowane przekazano na makulaturę. Dla potrzeb własnych pozostawiono bogaty zbiór wydawnictw encyklopedycznych, słowników, leksykonów itp.

Współpraca z zagranicą

Rada Wojewódzka NOT, a za jej pośrednictwem SNT, współpracowała z trzema zagranicznymi organizacjami inżynierskimi; MTESZ- Debreczyn (Węgry), NTS – Pleven (Bułgaria), NIO – Brześć (ówczesny ZSRR) W każdym przypadku współpraca polegająca na bezdewizowej wymianie grup stowarzyszeniowych, poprzedzona była zgłoszeniem przez zainteresowane SNT akcesu i podpisaniem stosownej umowy parafoowanej przez przedstawicieli wojewódzkich władz RW NOT z MTESZ, NTS i NIO. Najdłużej, bo od 15 listopada 1976 roku, trwa w zorganizowanej formie, współpraca z debreczyńskim Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetsége. Nieco odmienna struktura organizacyjna NOT i MTESZ sprawia, że nie wszystkie lubelskie Stowarzyszenia mogły nawiązać współpracę. Stało się tak bądź z braku odpowiednika po stronie węgierskiej, bądź z braku zainteresowania taką współpracą przez partnera węgierskiego. Z debreczyńskim MTESZ-em współpracowały Oddziały; Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Rolnictwa, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych, Stowarzyszenia Elektryków Polskich, Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Pożarnictwa. Z braku odpowiednika w debreczyńskim MTESZ-u Oddział Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Leśnictwa i Drzewnictwa nawiązał (1987r) współpracę z Okręgiem Leśnym w Szolnoku. Tematyka współpracy z MTESZ dotyczyła m.in.:

- systemów sterowania produkcją oraz problemów jakości w przemyśle maszynowym,
- skupu zboża, przemiały, przechowalnictwa oraz technologii produkcji win, przetworów owocowych i produkcji wyrobów masarskich,
- struktury produkcji roślinnej i zwierzęcej,
- komunikacji masowej, nowoczesnych technologii budowy dróg publicznych itp.,
- zaopatrzenia w wodę i kanalizacji,
- budownictwa przemysłowego i wodnego,
- sieci telekomunikacyjnych, techniki optotelekomunikacyjnej.

Starannie układane programy pobytu, wzajemny udział w posiedzeniach zarządów, wzajemne informowanie się o najważniejszych osiągnięciach NOT i MTESZ oraz zapoznawanie się z osiągnięciami technicznymi w danej branży powodują obustronne zainteresowanie się współpracą i dalszy jej rozwój. Środowisko lubelskie wysoko ocenia dotychczasową współpracę podkreślając korzyści płynące z kontaktów kadry inżynierskiej w zakresie przenoszenia organizacyjnych doświadczeń i wzajemnego zapoznawania się ze stosowanymi innowacjami technicznymi. Warto zaznaczyć, że Rada Główna NOT na wniosek Prezydium

nadała odznaki honorowe NOT przedstawicielom MTESZ Debreczyn, którzy najbardziej zasłużyli się dla nawiązania i rozwijania współpracy między naszymi organizacjami. Byli to inżynierowie: Letenyi Arpad, Gyüiere Laszlo (odznaki złote), Deák Belane i Tóth József (odznaki srebrne) W roku 2001 współpracujące organizacje (MTESZ Debreczyn i NOT Lublin) podsumowały 25-letnią owocną współpracę. W okresie tym wymieniono po 360 specjalistów różnych branż gospodarczych. Partner węgierski obdarowany został z naszej inicjatywy listem gratulacyjnym Ambasadora RP na Węgrzech i Medalem Marszałka Województwa Lubelskiego. Od roku 2003 kontakty z Kolegami z Debreczyna nie mają charakteru sformalizowanego, a odbywają się na zasadzie wizyt koleżeńskich. Warto zaznaczyć, że Rada NOT w Lublinie wyróżniona została przez partnera węgierskiego medalem im. Istvana Hatvanięgo.



Nasi w Debreczynie. 1993. Stoją od lewej: Gustaw Doraczyński, Czesław Józefaciuk, Monika Takacsne-Frankowska, Piotr Mazur, Józef Orosz. (Fot. Archiwum MTESZ)

W 1986 roku Rada nawiązała planową współpracę z Pleweńskim NTS (Bułgaria). Zupełnie odmienna struktura organizacyjna NTS i NOT wymagała przez cały czas wielu szczegółowych uzgodnień i niejednokrotnie powodowała pewne komplikacje przy realizacji planów współpracy.

W ramach podpisanego 20 marca 1986 roku porozumienia współpracą objęte były następujące O/SNT; Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Rolnictwa, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Komunikacji, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Spożywczego, Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa, Stowarzyszenie Elektryków Polskich, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych. Tematyka współpracy obejmowała zagadnienia związane z branżowymi problemami poszczególnych SNT. W okresie współpracy do Pleweńskiego NTS wyjechało 20 osób, a przyjęto 28 przedstawicieli NTS. Współpraca z NIO w Brześciu (Białoruś) prowadzona była w sposób systematyczny od 1986 roku, lecz nie podlegała rygorom wynikającym z umów o współpracy, odbywała się bowiem w ramach przygranicznych kontaktów różnych grup zawodowych. Z inicjatywy NIO w Brześciu 20 maja 1989 roku podpisane zostało stosowne porozumienie o współpracy. Planem współpracy objęte były następujące O/SNT; Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Spożywczego, Stowarzyszenie Elektryków Polskich, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Rolnictwa, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych, Stowarzyszenie Inżynierów

i Techników Mechaników Polskich, Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa, Polskie Zrzeszenie Inżynierów i Techników Sanitarnych. W ramach tej krótkotrwałej współpracy przyjęto w Lublinie 14 osób, a na Białoruś wyjechało 10 osób. Wielką zwoleńniczką współpracy z NOT była Walentyna Klim z białoruskiego NIO. W latach 1989–1990 wiele lubelskich Stowarzyszeń zmuszonych było zawiesić wymianę grup stowarzyszeniowych z uwagi na zbyt wysokie koszty. Podobnie nasi partnerzy zagraniczni ograniczyli w ostatnim czasie wymianę delegacji. Najdłuższą współpracą z partnerem zagranicznym tj. z MTESZ Debreczyn, to nie tylko wymiana doświadczeń zawodowych, ale i szczere kontakty z przyjaciółmi. Uznanie dla tej współpracy wyrażają także i władze, zarówno województwa lubelskiego, jak i Hajdu-Bihar. Każdorazowo byliśmy przyjmowani przez Wojewodę Debreczyńskiego i podobnie Wojewoda Lubelski przyjmował delegację gości węgierskich.

Udział środowiska lubelskiego w Kongresach Techników Polskich

Kongresy Techników Polskich stanowiły zawsze ważne wydarzenie wśród społeczności technicznej kraju, a w tym także i Lubelszczyzny. Niezmiennie miały charakter wielkich zgromadzeń inżynierów i techników, sumujących dorobek środowisk naukowo-technicznych i wytyczających rolę oraz miejsce kadry technicznej w rozwoju kraju. Pierwszy Kongres Techników Polskich, w którym brała oficjalny udział delegacja lubelska odbył się w 1937 roku we Lwowie. Omawiano na nim między innymi rolę i znaczenie budowy Centralnego Okręgu Przemysłowego (COP), gdyńskiego portu, jako polskiego „okna” na świat, rozwój przemysłu chemicznego i naftowego. Zgłaszano wiele wniosków świadczących o ogromnym zaangażowaniu inżynierów i techników w rozwój kraju. W dokumentacji powojennej lwowski Kongres (jak i inne uprzednie tego typu zgromadzenia) i jego wyniki były minimalizowane lub wręcz dezawuowane. Władze PRL nie zezwoliły nawet, by kolejny Kongres, jaki odbył się po II wojnie światowej w 1946 roku w Katowicach otrzymał kolejną numerację. Kongres katowicki odbywał się w związku z tym, jako I Kongres Techników Polskich, co przeczyło ewidentnej dokumentacji historycznej. Warto wspomnieć, że w Kongresie lwowskim brała udział skromna delegacja Stowarzyszenia Techników Województwa Lubelskiego, która zaznaczyła swój udział w kilku wystąpieniach o charakterze generalnym.

I Kongres Techników Polskich (stosując obowiązującą wówczas numerację) odbył się jak wspomniano, w Katowicach w 1946 roku (103 grudnia). Jego organizatorem, podobnie jak i wszystkich następnych, była Naczelna Organizacja Techniczna, która w trakcie obrad ostatecznie się uformowała, jako organizacja skupiająca wszystkie Stowarzyszenia Naukowo-Techniczne (NOT powstała w grudniu 1945). W Kongresie tym udział wzięło 4 tys. inżynierów i techników, a liczba członków 14 Stowarzyszeń w kraju wynosiła wówczas 11 tys. osób. Obradowano w 14 sekcjach problemowych i wygłoszono 150 referatów technicznych. W I Kongresie brała udział delegacja środowiska lubelskiego jeszcze pod auspicjami Stowarzyszenia Techników Województwa Lubelskiego oraz działających na naszym terenie stowarzyszeń branżowych

II Kongres Techników Polskich zwołany został w Warszawie w 1952 roku 28–29 września). Udział w nim wzięło 2500 delegatów reprezentujących 70 tys. rzeszę członków Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych. Kongres ten zdominowany był przez treści polityczne, a koncentrował się w zasadzie wokół poparcia inteligencji technicznej dla spraw, które nie leżały u podstaw zainteresowania Naczelnej Organizacji Technicznej, jak: konstytucja PRL, program wyborczy Frontu Narodowego i uchwały partyjne. Węzłowym problemem merytorycznym było pełne włączenie kadry technicznej w realizację planu 6-letniego. Szybka industrializacja kraju nie ominęła wówczas Lubelszczyzny. Na naszym terenie powstało lub uległo rozbudowie szereg dużych zakładów przemysłowych: Fabryka Samochodów Ciężarowych, Fabryka Wyrobów Metalowych w Kraśniku, Zakłady Sprzętu Instalacyjnego w Poniatowej, dla których potrzebna była wykwalifikowana kadra inżynierska. Plonem wojewódzkich narad przed II Kongresem Techników Polskich był m.in. projekt utworzenia w Lublinie Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej. Szkołę tę utworzono tuż po Kongresie 13 maja 1953 r. następnie przekształcono ją w Wyższą Szkołę Inżynierską, a później w Politechnikę Lubelską. Warto zaznaczyć, że w wielu

kluczowych zakładach pracy na Lubelszczyźnie odbywały się zebrania przedkongresowe, na których wybierano delegatów na Kongres. Lubelszczyzna reprezentowana była na Kongresie przez 70-osobową delegację.

III Kongres Techników Polskich odbył się również w Warszawie, w roku 1957 (24–26 lutego). Obrady toczyły się w 13 sekcjach problemowych, które obejmowały wszystkie dziedziny gospodarki narodowej. Udział w Kongresie wzięło 2000 delegatów. Warto zaznaczyć, że obrady odbywały się bezpośrednio po przełomie politycznym (październik 1956 roku) w kraju i był to okres przemian społeczno-gospodarczych i dyskusji. Delegacja lubelska na ten Kongres liczyła 86 osób. Na jego forum zgłosiła szereg istotnych wniosków, jako plon dyskusji przedkongresowej, organizowanej w lubelskich kołach zakładowych SNT. Przykłady:

- szybkie uporządkowanie stanu prawnego użytkowanych gruntów w rolnictwie,
- przeprowadzenie klasyfikacji gleb w oparciu o mapy gleboznawcze,
- zniesienie w zakładach pracy służb bhp i powołanie Państwowej Inspekcji Pracy.
- reaktywowanie spółdzielczości mieszkaniowej,
- wykorzystanie małych cieków wodnych do produkcji energii elektrycznej.

IV Kongres Techników Polskich obradował we Wrocławiu w 1961 roku (12–14 lutego). Wzięło w nim udział 2400 delegatów, którzy obradowali w 14 sekcjach (5 problemowych i 9 branżowych). Na kongres zgłoszono przeszło 4 tys. wniosków o charakterze regionalnym. Plonem Kongresu było m.in. wezwanie władz do pilnej modernizacji i rekonstrukcji technicznej polskiego przemysłu. Podobnie jak w poprzednich przypadkach, aktywny udział w pracach przedkongresowych wzięło środowisko lubelskie. Z terenu Lubelszczyzny zgłoszono 32 wnioski, które stopniowo zostały zrealizowane. Delegacja lubelska liczyła 62 osób. Przykłady niektórych wniosków z naszego terenu:

- zastępowanie stali masami plastycznymi w przemyśle metalowym,
- postęp techniczny w rolnictwie i przetwórstwie rolno-spożywczym,
- szerokie wdrażanie wynalazczości i racjonalizacji w praktyce gospodarczej.

V Kongres Techników Polskich odbył się w 1966 r. (10–12 lutego) po raz drugi w Katowicach. Obradowano w 12 sekcjach branżowych a udział w nim wzięło 1900 delegatów. Tematem wiodącym Kongresu była, jakość oraz nowoczesność produkcji. Plonem Kongresu było m.in. utworzenie „Nagród NOT za wybitne osiągnięcia techniczne” - najistotniejszego konkursu Naczelnej Organizacji Technicznej oraz podjęcie się wraz z ruchem zawodowym i młodzieżowym organizacji Turnieju Młodych Mistrzów Techniki. W kongresie wzięła udział 64 osobowa delegacja lubelska reprezentująca nasze Oddziały SNT, która prezentowała tam wyniki intensywnych prac przedkongresowych przeprowadzonych na Lubelszczyźnie. O intensywności tych prac świadczy wielka ilość przeprowadzonych narad: 516 (386 na szczęblu kół zakładowych, 52 na szczęblu 0/SNT i 78 zorganizowanych przez Wojewódzki Komitet Organizacji Kongresu). Zgłoszono w ich trakcie 1281 wniosków kongresowych. Wśród wniosków lokalnych wymienić należy postulaty związane ze zlokalizowaniem na naszym terenie budowy zakładów odczynników chemicznych (Lublin) i zakładów tkanin wełnianych (Biała Podlaska).

VI Kongres Techników Polskich odbył się w roku 1971 (2–4 września) w Poznaniu. Motto Kongresu brzmiało „Technika w procesie intensyfikacji gospodarki”. W obradach Kongresu uczestniczyło 2200 osób reprezentujących 320 tys. rzeszę członków Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych. Kongres obradował w 13 sekcjach problemowych. W trakcie jego obrad podniesiono m.in. problem określenia roli inżyniera w procesie intensyfikacji gospodarki w aspekcie rozwijania nowych technik. Warto zaznaczyć, że w obradach Kongresu po raz pierwszy w powojennej historii udział wzięli inżynierowie i naukowcy polskiego pochodzenia z 14 krajów, w tym krajów tzw. zachodnich. Lubelszczyzna reprezentowana była na tym Kongresie przez 89-osobową delegację. Założeniem środowiska lubelskiego było wyeksponowanie na kongresowym forum problemów gospodarczych Lubelszczyzny, w świetle potrzeb regionu i ich skorelowania z gospodarką kraju. W ramach dyskusji przedkongresowych na Lubelszczyźnie zgłoszono łącznie 397 wniosków, z tego 269 to wnioski zakładowe. Wśród wniosków dominowały postulaty domagające się zwiększenia tempa uprzemysłowienia Lubelszczyzny, w tym celowość rozpoczęcia eksploatacji węgla kamiennego w rejonie Łęcznej.

VII Kongres Techników Polskich odbył się po raz trzeci w Warszawie w 1977 r. (22–24 kwietnia). Udział w nim wzięło 2000 delegatów w tym 36-osobowa grupa reprezentująca środowisko lubelskie. Kongres odbywał się w specyficznych warunkach społeczno-gospodarczych. Po rozwoju gospodarczym z początku lat 70. zaczęły występować z powodu zadłużenia zagranicznego poważne kłopoty zaopatrzeniowe, technologiczne i finansowe. Groźną sytuację polskiej gospodarki doskonale rozumieli inżynierowie i technicy, jednak panujący w tym okresie optymizm władz politycznych uniemożliwił jednoznaczne określenie zbliżającego się krachu gospodarczego. Kongres odbywał się w 9 zespołach problemowych: I – przemysł inwestycyjny, II – technika i produkcja dla społeczeństwa, III – rolnictwo i wyżywienie oraz technika dla nich, IV – budownictwo, kształtowanie i ochrona środowiska, V – komunikacja i łączność, VI – surowce, materiały, zaopatrzenie w energię, VII – organizacja, zarządzanie, informatyka, VIII – kształcenie i doskonalenia kadr technicznych, IX – doskonalenie ruchu stowarzyszeniowego. Wnioski zgłaszane na Kongres, przez środowisko lubelskie dotyczyły takich zagadnień jak: intensyfikacja i unowocześnienie przemysłu maszynowego, gospodarki żywnościowej, budownictwa mieszkaniowego, ochrony środowiska, gospodarki paliwowo-energetycznej, komunikacji i łączności, kształcenia kadr. Obejmowały więc praktycznie całokształt zagadnień będących przedmiotem zainteresowania Stowarzyszeń. W wyniku działań po Kongresie udało się zrealizować zaledwie minimalną część z nich.

XX Kongres Techników Polskich (powrócono do numeracji uwzględniającej zgromadzenia zwoływane przed 1939 rokiem) odbył się w 1982 roku (8–10 października) w Łodzi. Z uwagi na fakt, że termin jego zwołania był uprzednio dwukrotnie odwołany (stan wojenny) prace przygotowawcze przebiegały odmiennie, niż przy poprzednich Kongresach. Kongres poprzedzony był siedmioma ogólnokrajowymi naradami, na których starano się wypracować postulaty środowiska. W Kongresie uczestniczyło blisko 2000 osób, w tym 30-osobowa delegacja lubelska. Kongres zorganizowany był, jak wspomniano, w trudnych warunkach, a odbył się dzięki ogromnemu zaangażowaniu członków Stowarzyszeń, Władz Federacji i Kolegów z Łodzi. Za motto Kongresu środowisko techniczne obrało staszycowskie zawołanie „Być narodowi użytecznym” i hasło to wypełniało swoją społeczną aktywnością i pracą zawodową w ciężkich latach stanu wojennego.



Zespół roboczy Kongresu Techników Polskich. 1983. Od lewej: Jan Rogalski, Antoni Wąsala, Jerzy Dziedzicki, Antoni Wojtaszek, Janusz Kobyłański, Stanisław Borkowski, Zygmunt Berdecki, Cyprian Skwarek, Antoni Cierniak. (Fot. Archiwum)

XXI Kongres Techników Polskich odbył się w 1987 roku (23–25 kwietnia) w Gdańsku. W Kongresie udział wzięło 1480 delegatów, w tym 32 osobowa grupa reprezentująca środowisko lubelskie. Hasłem Kongresu było „Technika dla człowieka i kraju” traktowana, jako kontynuacja staszycowskiego hasła z poprzedniego łódzkiego Kongresu. Kongres skupiał swoje zainteresowania wokół czterech obszarów tematycznych: I – zaspakajanie potrzeb człowieka, II – rozwój techniki i gospodarki, III – rola środowiska technicznego, IV – systemowe uwarunkowania rozwoju. Warto podkreślić, że w trakcie Kongresu prof. Tadeusz Frączek (Stowarzyszenie

Inżynierów i Techników Przemysłu Spożywczego) odznaczony został, jako pierwszy i jak dotąd jedyny przedstawiciel Lubelszczyzny najwyższym „notowskim” odznaczeniem „Medalem im. Prof. Bolesława Rumińskiego”.

XXII Kongres Techników Polskich obradował w trakcie dwóch sesji. Sesja I 27–28 listopada 1992 i Sesja II 10 września 1993 r. Kongres obradował w warszawskim Domu Technika. Prezydium Rady Wojewódzkiej NOT na przełomie lat 1991–1992, odbyło spotkania konsultacyjne praktycznie ze wszystkimi SNT oraz niektórymi innymi środowiskami technicznymi. Celem tych spotkań było wysłuchanie opinii kadry technicznej nt. konieczności wprowadzenie zmian w krajowej gospodarce, a przede wszystkim udziału inżynierów i techników w transformacji gospodarki. Środowisko lubelskie w wyniku tych spotkań i dyskusji przyjęło uchwałę, w której m.in.:

- postulowano utrzymanie Federacji SNT NOT integrującej i reprezentującej inżynierów i techników wszystkich branż,
- popierano kontynuowanie gospodarki rynkowej, lansującej rodzimą myśl techniczną i krajowe wyroby,
- zakładano większy udział naszego środowiska w dynamizowaniu krajowej produkcji.

XXIII Kongres Techników Polskich trwający w okresie XII 2001 (Warszawa) –VI (Poznań) skupił się na podkreśleniu roli kadry technicznej, jako twórcy postępu cywilizacyjnego i zrównoważonego rozwoju.

XXIV Kongres Techników Polskich odbył się w Łodzi w roku 2011.

XXV Kongres Techników Polskich w 2016 we Wrocławiu połączony z IV Światowym Zjazdem Inżynierów Polskich.

Ośrodek Innowacji NOT

W roku 2005 w Lublinie na mocy porozumień ZG NOT w Warszawie i Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości powstał w Lublinie Ośrodek Innowacji NOT. Jego celem było pobudzenie aktywności inżynierskiej we wdrażaniu innowacji do praktyki gospodarczej. Ośrodek Lubelski był jednym z 35 takich centrów w Polsce. Początkowo jego „patronem” była lubelska Rada NOT, a od 2006 roku Ośrodek działał w strukturach ZUT NOT Sp. z o.o. w ramach ustaleń dokonanych wewnątrz NOT. Ośrodek w okresie swojej działalności wykonał rocznie ok. 60 usług informacyjno-doradczych. W okresie działalności współpracowano z wyższymi uczelniami, w tym głównie z Politechniką Lubelską. Z ciekawszych przedsięwzięć Ośrodka wymienić należy opracowanie wniosków na projekty celowe związane z eksploatacją gorących wód podziemnych w Celejowie oraz działania związane z wykorzystaniem energii słonecznej do ogrzewania budynków. W związku z zaprzestaniem działalności w 2008 r. przez ZUT NOT Sp. z o.o. Ośrodek nie funkcjonuje.

Działalność gospodarcza

Działalność merytoryczna przez długie lata, w historii Naczelnej Organizacji Technicznej, była zdecydowanie działalnością dominującą. Działalność dochodowa była w warunkach lubelskich prowadzona jednak praktycznie od powstania NOT tj. Od roku 1950. Była to wówczas jednak działalność związana z organizowaniem kursów szkoleniowych. Od 1961 roku tj. od czasu rozpoczęcia użytkowania Domu Technika poszerzono ją o działalność gastronomiczną w oparciu o kawiarnię klubową. Te formy działalności nie były jednak nastawione głównie na osiągnięcie znacznych dochodów. Uzyskiwanie niewielkie nadwyżki przeznaczono na pokrywanie kosztów działalności merytorycznej. Zasługi w jej uruchomieniu ponieśli działacze; Zenon Winiarek, Tadeusz Tuz i Cyprian Skwarek. Pierwszą formą zinstytucjonalizowanej działalności gospodarczej nastawionej na pozyskiwanie określonych dochodów był Zespół Tłumaczy Tekstów Technicznych. Powstał 1 kwietnia 1971 roku przy Oddziale Wojewódzkim NOT, jako jeden z pierwszych w kraju, dzięki inicjatywie ówczesnego Sekretarza Zarządu Tadeusza Tuza. Zorganizowano go w związku ze stale wzrastającymi potrzebami gospodarki Lubelszczyzny w zakresie fachowych tłumaczeń tekstów

technicznych z języków i na języki obce. Duże zasługi przy jego organizacji ponieśli Zenobiusz Wajszczuk i Jerzy Szulc.

Zespół przestał istnieć 30 września 1975 roku, a jego funkcję przejął tym dniem powstały Zespół Usług Technicznych NOT. Duże zapotrzebowanie gospodarki regionu na usługi z zakresu rzecznictwa patentowego, spowodowało podjęcie przez Zarząd OW NOT 1974 roku, inicjatywy zmierzającej do zaspokojenia przynajmniej części tych potrzeb. W tym celu wniosek Naczelnej Organizacji Technicznej b. Prezydium WRN w Lublinie Uchwałą z 25 listopada 1973 roku powołało przy naszym Oddziale Terenowo-Branżowe Biuro Patentowe. Biuro to rozpoczęło swoją działalność z dniem 1 stycznia 1974 roku.

Kierownikiem Biura był Antoni Wilczyński, a duże zasługi w rozwoju jego działalności poniósł również Ryszard Próchniak. Jako jednostka organizacyjna Biuro przestało funkcjonować z dniem 30 września 1975 r., a jego funkcję przejął z tym dniem Zespół Usług Technicznych. Podkreślić należy, że w/w formami działalności zajmuje się również Wojewódzki Klub Techniki i Racjonalizacji. W roku 1975 coraz widoczniej dawała się odczuć potrzeba zintegrowania prowadzonej działalności gospodarczej oraz zaczęto baczniej dostrzegać potrzebę powiększenia dochodów z przeznaczeniem na pokrywanie wzrastających kosztów działalności merytorycznej i kosztów eksploatacji Domu Technika. Brano również pod uwagę sygnały o mającym nastąpić całkowitym zaprzestaniu dotowania przez Zarząd Główny NOT ośrodka lubelskiego, (co stało się z dniem 1 stycznia 1976 r.). W sytuacji tej w dniu 1 października 1975 roku powołano Zespół Usług Technicznych, którego siedzibę ustanowiono w notowskim lokalu przy ul. F. Chopina 8. Wypracowane zyski przeznaczone są na finansowanie działalności merytorycznej a prowadzona tam szeroka działalność techniczna zezwala na pozyskiwanie dodatkowych dochodów inżynierom i technikom. Inicjatorami powołania Zespołu byli Lech Właszcuk, Feliks Wyczółkowski, Janusz Skrzydło i Stanisław Borkowski. Zespół Usług Technicznych NOT w Lublinie został powołany, jako agenda gospodarcza lubelskiego Zarządu Wojewódzkiego NOT. Równocześnie Zespół wpisany został do rejestru przedsiębiorstw w Ministerstwie Finansów. Merytoryczny zakres działalności Zespołu obejmował m. in.:

- działalność usługową z zakresu rzecznictwa patentowego,
- doradztwo, konsultacje, opracowanie dokumentacji oraz pomoc przy realizacji wniosków w zakresie wynalazczości,
- programowanie i opracowywanie zagadnień technologiczno-konstrukcyjnych i organizacyjnych,
- prace kontrolno-pomiarowe i regulacyjno-rozruchowe,
- wdrażanie nowych rozwiązań organizacyjno-technicznych,
- opracowanie projektów oraz projektowanie i kosztorysowanie usług remontowych i rekonstrukcyjnych wraz z nadzorami autorskimi,
- opracowanie instrukcji obsługi i eksploatacji maszyn i urządzeń,
- przeprowadzanie inwentaryzacji technicznych,
- wykonywanie usług w zakresie INTE,
- kreślenia techniczne, kopiowanie i powielanie dokumentacji technicznej,
- upowszechnianie (giędy, wystawy itp.) nowatorskich rozwiązań technicznych,
- tłumaczenia (pisemne i ustne) z dziedziny techniki i nauki,
- usługi poligraficzne w zakresie koncesji udzielonej przez Ministra Kultury i Sztuki. Zakres ten w historii działalności Zespołu był wielokrotnie rozszerzany.

W warunkach gospodarki rynkowej tj. od roku 1989 zakres działalności nie był praktycznie krępowany i podlegał jedynie rygorom podatkowym. Ważnym elementem działalności Zespołu z uwagi na fakt, że wykonuje zadania gospodarcze w imieniu organizacji społecznej, było sprawne funkcjonowanie jego biura. Biurem tym kolejno kierowali; Feliks Wyczółkowski (1975–1980), Kazimierz Malawski (1980–1989), a od 1989 roku – Zbigniew Mitura. Działalność Zespołu, jako gospodarczej agendy RW NOT podlegała jej społecznej kontroli niezależnie od nadzoru z zewnątrz, prowadzonego przez upoważnione do wykonywania takich czynności organy kontroli. Rada Wojewódzka NOT sprawowała nadzór nad działalnością Zespołu przez Radę Zespołu składającą się z przedstawicieli Stowarzyszeń, powołanych na każdą kadencję oraz Komisję Rewizyjną. Ponadto nadzór sprawowały komisje: wycen, usług tłumaczeniowych i usług branżowych.

W latach 1975–1985 w społecznej pracy w Radzie ZUT wyróżniali się kol. kol. Stanisław Borkowski, Jerzy Szulc, Witold Baranowski i Zdzisław Pacan. W roku 1985 powołano komisję kwalifikacyjną, która zajmowała się rozpatrywaniem i ewentualnym akceptowaniem wniosków osób ubiegających się o tytuł samodzielnego wykonawcy i weryfikatora. Działalność Zespołu opierała się na członkach Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych działających w województwie i regionie. Podstawowy członek wykonawców stanowili rzeczoznawcy SNT oraz specjaliści stowarzyszeniowi. Lubelski Zespół Usług Technicznych powołany został do działalności na obszarze całego regionu tj. na terenie istniejących wówczas województw: białkopodlaskiego, chełmskiego, lubelskiego, siedleckiego i zamojskiego. Od początku, tj. od 1975 r., czyniono z różnym powodzeniem próby ustanowienia w tych województwach filii Zespołu. Jednak dopiero w 1981 r. ku rozpoczęcia działalności filia Zespołu w Zamościu, a w następnych latach w pozostałych województwach. Filie te w latach następnych przekształciły się w samodzielne jednostki gospodarcze podlegające już swoim radom wojewódzkim NOT. W pierwszych latach działalności Zespołu (1975–80) dominowała problematyka budowlana, a więc wykonawstwo opierano głównie na rzeczoznawcach z Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa, Polskiego Zrzeszenia Inżynierów i Techników Sanitarnych i Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Od roku 1980 dominowały głównie zlecenia z zakresu ochrony środowiska, gospodarki energetycznej, wodno-ściekowej oraz wdrażania innowacji technicznych realizowane głównie przez kolegów ze Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Rolnictwa, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych czy Polskiego Zrzeszenia Inżynierów i Techników Sanitarnych. Istotnym momentem w działalności Zespołu było podpisanie w 1983 roku porozumienia o współpracy między Radą Wojewódzką NOT, a Wojewodą Lubelskim. W wyniku tego porozumienia Urząd Wojewódzki w Lublinie upoważnił Zespół (od 1 stycznia 1985 r.) do samodzielnego wykonywania prac projektowych. Decyzja ta upoważniła Zespół do prowadzenia bardzo szerokiej i wszechstronnej działalności w zakresie świadczenia pełnych usług technicznych. W zakresie wykonywania tzw. usług branżowych Zespół korzystał w szerokim zakresie z kadry naukowej Politechniki Lubelskiej, UMCS i innych wyższych uczelni, nie tylko lubelskich. Analiza kształtowania się sprzedaży usług na przestrzeni lat 1975–1985 wykazuje zasadzie ustabilizowany rozwój usług tłumaczeniowych, charakteryzujących się rocznymi przyrostami rzędu 10–20%. Zupełnie odmiennie kształtował się natomiast rozwój usług techniczno-branżowych, gdzie przyrosty roczne sięgały 80–90%. Lata 1985–1988 charakteryzują się nieporównywalnymi przyrostami związanymi z wahającą się koniunkturą na wykonywanie usług technicznych. Natomiast lata od 1989 r. to okres wolnego rynku również i na odcinku usług technicznych charakteryzujących się m. in. walką o klienta, stosowaniem konkurencyjnych stawek i obniżaniem kosztów własnych. W zakresie spraw organizacyjnych warto zaznaczyć, że w 1987 roku (od 1 stycznia) Zespół przejął od Biura RW działalność w zakresie usług poligraficznych. W roku 1988 natomiast w skali całego kraju, nastąpiła generalna zmiana organizacyjna działalności gospodarczej Federacji SNT-NOT. Ustanowiono mianowicie tzw. zespoły działalności gospodarczej obejmujące całokształt, prowadzonej przez rady wojewódzkie NOT, działalności dochodowej. W warunkach lubelskich Zespół Działalności Gospodarczej funkcjonował od 1 kwietnia 1988 roku. Objął on obok świadczonych dotąd usług branżowych (technicznych), tłumaczeniowych, poligraficznych, organizowanie kursów szkoleniowych; świadczenie usług gastronomicznych oraz eksploatację (wraz z wynajmem sal) Domu Technika. W celu lepszego zobrazowania profilu notowskiej działalności technicznej podaje się przykłady niektórych wykonanych tematów w okresie lat 1977–1989:

- Katalog części zmiennych dla Cementowni Chełm – 1977 r.
- Waloryzacja metody pomiaru dynamiki wilgotności gleby i wdrażanie dla tej metody aparatury pomiarowej – 1977 r.
- Sposób badania sprawności chemicznego reaktora pianowego – Politechnika Lubelska 1978 r.
- Projekt procesowy oczyszczania ścieków chromowych według technologii UMCS Huta Stalowa Wola – 1978 r.
- System komputerowy stałej informacji nt. rozmieszczenia, rodzaju i poziomu usług w Lublinie – 1978 r.
- Projekt techniczny instalacji jonitowej do oczyszczania ścieków chromowych – 1979 r.
- Informatyczny system zarządzania odlewnią w FS – Lublin – 1980 r.

- Studium hydrologiczne terenu kopalni LZW – 1980 r.
- Badania i ocena kształtowania się poziomu zwierciadła wód podziemnych w obszarze lubelskiego zespołu miejskiego – 1982r.
- Urządzenie do rejestracji parametrów krytycznych określających optymalny czas oprysku sadów – 1982 r.
- Koncepcja zabezpieczenia odgromowego Parku Etnograficznego w Lublinie – 1982 r.
- Wdrożenie do produkcji kolumn chromatografii cieczowej – ZA Puławy 1982 r.
- Wdrożenie technologii otrzymywania węgla strontu – 1983 r.
- Analiza techniczna i projekt doświadczalny otrzymania sorbentu strontu – 1983 r.
- Opracowanie dokumentacji na zagospodarowanie źródła wody ze skarpy w rejonie obszaru objętego ochroną przyrody – 1985 r.
- Badania ultradźwiękowe zbiorników ciśnieniowych dla Fabryki Łożysk Tłocznych w Kraśniku – 1986 r.
- Opracowanie projekt technicznego zadania kina „Wyzwolenie” – 1987 r.
- Opinia techniczna w sprawie zasięgu oddziaływania ujęcia wody podziemnej w Łęcznej 1988 r.
- Opracowanie i wdrożenie projektu układu stosowania procesu technologicznego w Cukrowni Lublin – 1989 r.

Realizowane dla gospodarki regionu tematy świadczą o dużej różnorodności i potencjalnych możliwościach Zespołu, wynikających ze ścisłej współpracy z rzeczoznawcami Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych oraz instytucjami i wyższymi uczelniami. Podkreślić należy, że mimo wzrastającej szczególnie w okresie lat 1989–1993 konkurencji, merytoryczny zakres prowadzonej działalności nie ulegał zawężaniu. W roku 1993 Zespół Działalności Gospodarczej przekształcił się w Zespół Usług Technicznych NOT Sp. z o.o. (jedynym udziałowcem w tej Spółce była Rada NOT w Lublinie). Prezesem Spółki z o.o. ZUT – NOT został dotychczasowy dyrektor ZDG Zbigniew Mitura. Od czasu powołania Spółki jednostka ta dynamizuje swoją działalność i spełnia oczekiwania środowiska, przez przekazywanie całości wypracowanego zysku na działalność statutową Rady. Początki działalności Spółki były trudne. W gospodarce panowała recesja, co powodowało spadek zleceń i drapieżną konkurencję ze strony wielu jednostek o podobnym do ZUT, profilu działalności. Wysiłki Zarządu, renoma NOT i tradycyjnie wysoka jakość wykonywanych opracowań powodują, że Spółka osiąga korzystne wyniki. W momencie rejestracji Spółki ZUT – NOT współpracowała ona stale z: 56 rzeczoznawcami ze SNT, 149 specjalistami i 247 własnymi tłumaczami (po weryfikacji). Z ciekawszych opracowań wykonanych przez ZUT w latach 1990–1994 wymienić należy:

- projekty techniczne na budowę wielu dróg na Lubelszczyźnie,
- opracowanie koncepcji i projekt techniczny na budowę przejścia granicznego w Sławatyczach,
- projekt techniczny na adaptację Szkoły Muzycznej w Lublinie,
- biznes – plan dla telewizji kablowej w Świdniku.

W latach 1994–1997 następuje spadek osób współpracujących z Zespołem do: 25 rzeczoznawców, 90 specjalistów i 151 tłumaczy tekstów technicznych. Ubytek kadry nie rzutował na efekty ekonomiczne, które satysfakcjonowały Radę Wojewódzka NOT, jako właściciela Spółki. W dalszym ciągu ZUT NOT z powodzeniem świadczył specjalistyczne usługi techniczne. Przykłady ciekawszych prac z tego okresu to:

- studium techniczno-ekonomiczne przejścia drogowego w Kukurykach,
- koncepcja wielobranżowa i projekt techniczny II etapu budowy i przejścia granicznego w Sławatyczach,
- projekt organizacji ruchu kołowego w Dęblinie i Rykach,
- liczne projekty techniczne, w tym dla obiektów zabytkowych (pałac Sanguszków w Lubartowie, Stare Miasto w Lublinie),
- projekt techniczny budowy dróg dla obsługi ruchu w obrębie terminalu w Koroszczyźnie.

Lata 1997–2000 to utrwalenie jego pozycji na lubelskim rynku usług technicznych. W okresie tym Zespół współpracuje ze 150 rzeczoznawcami i specjalistami i 100 tłumaczami tekstów technicznych. Ciekawsze przykłady prac wykonanych w tym okresie to:

- liczne ekspertyzy techniczne i mykologiczne – budowlane obiektów mieszkaniowych i przemysłowych,
- projekt budowy i przebudowy ciągów komunikacyjnych w Lublinie, Puławach, Rykach,

- projekt budowlany i wykonawczy obiektów dla Straży Pożarnej w Nowej Dębie,
- projekt budowy osiedli mieszkaniowych w Warszawie, Świdniku i Pruszkowie,
- projekty modernizacji obiektów dla Huty w Ostrowcu Świętokrzyskim,
- wycena dróg zakładowych dla KWK Bogdanka.

Lata 2000–2007 to okres specjalizowania się Zespołu w branży drogowej. Wg oceny kierownictwa ZUT przyczyną trudności w pozyskiwaniu nowych zleceń była odmowa Zarządu Rady NOT do podpisania gwarancji bankowych przy przystąpieniu do przetargów na duże zlecenia budowlane. Zawieszając działalność ZUT – Zarząd Rady NOT pozbawił się istotnych dochodów, co w efekcie skutkowało brakiem środków na remonty i działalność merytoryczną. W latach 2005–2007 Spółka ta przestaje płacić Radzie NOT należne dywidendy. Następuje zmiana władz Spółki, od 2007 roku kieruje nią Leszek Mirosław. W 2008 ZUT NOT Sp. z o.o. przestaje prowadzić działalność, a zajmowany przez nią lokal Rada NOT wykorzystuje do innych celów.

Dom Technika

Rozwój działalności Oddziału Wojewódzkiego NOT w latach 50. powodował, że lokal o pow. 100m², jakim dysponowała NOT przy ul. Chopina 8, stawał się ciasny i coraz mniej przydatny. Przekazy ustne i kroniki notują, że myśl budowy nowego obiektu „Dom Technika”, jak wspomniano wcześniej, rzucił pierwszy Zygmunt Mostowski. W roku 1956 Lubelska NOT dzięki życzliwości władz wojskowych otrzymuje w wieczystą dzierżawę od Skarbu Państwa parcelę o pow. 2226 m² położoną w reprezentacyjnej części miasta u zbiegu ulic A. Grottgera i M.C. Skłodowskiej. Warto zaznaczyć, że do roku 1954 na tej parceli znajdował się miejski basen (zbiornik) przeciwpożarowy. 12 czerwca 1958 roku Lubelskie Przedsiębiorstwo Budownictwa Miejskiego (dyr. Antoni Mulawa, z-ca dyr. Jerzy Markowski, nacz.inż. Mieczysław Ćwikliński) rozpoczyna realizację inwestycji Dom Technika w/g projektu architekta Witolda Stepińskiego, któremu asystował Eugeniusz Kwerko. Budowa obiektu trwała stosunkowo krótko, bo do lata 1961 roku dzięki wielkiemu zaangażowaniu całego środowiska technicznego Lubelszczyzny i wsparciu lokalnych władz. Kierownikami budowy byli Piotr Denisow i Jan Klimek, a inspektorami nadzoru Józef Kopanicki, Marian Matuszewski, Bogdan Matuszczak, Kazimierz Zdybicki. Warto zaznaczyć, że obiekt do parteru włącznie, budowany był z materiałów rozbiórkowych pochodzących z ruin Wrocławia. Budynek oddany został do użytku w sierpniu 1961 roku, ale oficjalne włączenie budynku w nurt życia publicznego nastąpiło miesiąc później w trakcie odbywającego się w Domu Technika Zjazdu Literatów Polskich.



Dom Technika. 2011. Obiekt służy celom środowiska nieprzerwanie od 1961 r. (Fot. Grażyna Malinowska)

Dom Technika, którego bryła jest charakterystyczna dla ówczesnego budownictwa, był wówczas najokazalszym gmachem użyteczności publicznej w Lublinie. Podkreślić należy, że był to pierwszy w kraju Dom Technika zbudowany po II wojnie światowej. Przestronne sale ogólne, klubowe, biblioteczne, wystrój holów, korytarzy, sanitariatów były nowością w tego rodzaju budownictwie. Stan ten powodował, że odbywały się tu oprócz imprez „notowskich” i stowarzyszeniowych różnego rodzaju zgromadzenia i zjazdy środowisk inteligenckich (adwokaci, lekarze, nauczyciele, weterynarze, sędziowie itp.). Dom Technika posiada kubaturę ok. 9,5 tys. m³ i powierzchnię ok. 2200 m². W momencie oddania do użytku budynek posiadał m.in. dużą salę konferencyjną dla 300 osób, 3 sale wykładowe dla 50–55 osób każda i podobną salę klubową, salę kawiarnianą na 70 osób, czytelnię dla 30 osób, pomieszczenia biblioteczne, administracyjne, 12 pokoi biurowych, salę prezydium i 2 mieszkania służbowe (dla sekretarza i dozorca). Od początku swojego istnienia budynek „Domu Technika” spełniał trzy podstawowe funkcje: konferencyjno-szkoleniową, wystawienniczą i klubową oraz pochodną od nich: funkcję biurową. Oprócz biur Rady NOT w Domu Technika miały swoje siedziby następujące Stowarzyszenia Naukowo-Techniczne; Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich, Wojewódzki Klub Techniki i Racjonalizacji, Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa, Stowarzyszenie Elektryków Polskich, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Komunikacji, Stowarzyszenie Włókienników Polskich, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Leśnictwa i Drzewnictwa, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego Lublin, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Ogrodnictwa, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Materiałów Budowlanych, Stowarzyszenie Geodetów Polskich, Polskie Zrzeszenie Inżynierów i Techników Sanitarnych, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Spożywczego i Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Rolnictwa, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Górnictwa. Stowarzyszenia prowadziły też w budynku swoją działalność dochodową.



Dom Technika 2011. Lokal użytkowany przez Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Górnictwa. (Fot. Grażyna Malinowska)

Od początku lat 90. w związku z dużym zanikiem działalności stowarzyszeniowej i wybudowaniem własnych obiektów przez trzy duże SNT; Stowarzyszenie Inżynierów i Mechaników Polskich i Wojewódzki Klub Techniki i Racjonalizacji oraz SEP znaczną część pomieszczeń w budynku Rada Wojewódzka NOT, a od 1999 r. Spółka „LDT-NOT” wynajmuje obcym podmiotom gospodarczym. Należy podkreślić, że od chwili oddania budynku do użytku w 1961 r. ciężar jego utrzymania ponosił NOT. Warto zaznaczyć, że w okresie 70-letniej eksploatacji, budynek nie był nigdy wyłączony z normalnego użytkowania. Wszystkie prace remontowo - modernizacyjne wykonywane były przy minimalnym zakłóceniu działalności prowadzonej przez jego użytkowników.



Dom Technika 2011. Sala konferencyjna (aula) (Fot. Grażyna Malinowska)



Dom Technika 2011. Sala narad na I p. (Fot. Grażyna Malinowska)

Dom Technika był kilkakrotnie modernizowany i dostosowywany do zmieniających się potrzeb. W latach 1970–1975 m.in. zmodernizowano instalację wentylacyjną i oświetleniową, zainstalowano urządzenia do zaciemnienia sal, podłączono budynek do magistrali ciepłowniczej, (co pozwoliło na zagospodarowanie pomieszczeń po byłej kotłowni dla potrzeb ogólnych), adaptowano część korytarzy na magazyny, uporządkowano otoczenie budynku. Część prac wykonywana była przez jednostki specjalistyczne (np. Zakład Urządzeń Teatralnych z Warszawy), a część tzw. systemem gospodarczym. Wielkie zasługi ponieśli tutaj ówcześni sekretarze NOT Lech Właszczyk, Janusz Skrzydło oraz działacze Henryk Taźbirek, Cyprian Skwarek, Stanisław Groen i Jerzy Markowski. W latach 1976–1983 wykonano w budynku szereg drobnych prac modernizacyjnych, które poprawiły jego funkcjonalność. Wymienić tu należy m.in. adaptację hallu i nieużywanego balkonu na III piętrze dla potrzeb szkoleniowych, wyremontowano częściowo otwory okienne, uruchomiono system wentylacyjny w pracowni poligraficznej, uporządkowano tzw. małą architekturę wokół budynku. Zasługi ponieśli wtedy działacze i pracownicy m.in. Janusz Skrzydło, Adam Michalewski, Maria Skupińska, Bożena Kotłowska i Stefania Marzec. W latach 1983–1985 wyremontowano (prace murarskie

i malarskie) dużą salę konferencyjną, dokonano naprawy dachu budynku, salę konferencyjną wyposażono w aparaturę nagłaśniającą. Największy zakres prac remontowych i modernizacyjnych wykonano w latach 1986–1987, co związane było z udostępnieniem całego budynku na Centrum Prasowe obsługującego wizytę Jana Pawła II w Lublinie. Wykonano wówczas gruntowną renowację większości pomieszczeń ogólnych i biurowych, przeprowadzono przebudowę i wymianę ceramiki i glazury w sanitariatach, przeprowadzono modernizację terenów zielonych wokół budynku, przeprowadzono renowację chodników i koszy podokiennych, zainstalowano nowoczesne urządzenia elektroniczne dla obsługi dziennikarzy. W latach 90. wobec braku zainteresowania czytelników naszym księgozbiorem zlikwidowano (1996r.) bibliotekę techniczną. Spadek zainteresowania spowodowany był brakiem w zbiorach jakichkolwiek nowości książkowych z uwagi na szczupłość środków finansowych, co nie zezwalało na dokonywanie zakupów. Pomieszczenia po bibliotece wyremontowano i przeznaczono na wynajem. Podobnie postąpiono z pomieszczeniami po pracowni poligraficznej na parterze budynku, które obecnie użytkuje m.in. Oddział Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Górnictwa. Nakładem dużych kosztów w 1994 r. wymieniono wszystkie okna w dużej sali konferencyjnej, a trzy lata później wyremontowano najbardziej zaniedbaną część budynku (III piętro). Ta część gmachu zyskała po remoncie bardzo wysoki standard i przeznaczona została w całości na wynajem. W roku 1999 gruntownej renowacji poddano hol na parterze, a była salę klubową i pomieszczenia biurowe na parterze po uprzednim remoncie (1997 r.) przeznaczono na salę ekspozycyjną i biura o podwyższonym standardzie. W okresie lat 1999–2010 Spółka wykonała szereg prac modernizacyjnych, takich jak m.in.; dokończenie wymiany otworów okiennych, remont dachu, instalacja centralnego ogrzewania w sali konferencyjnej, częściowa wymiana instalacji elektrycznej w budynku, instalacja hydrantów p.poż., remont i doposażenie w meble sal konferencyjnych, wydzielenie parceli, uporządkowanie tzw. „małej architektury” na zewnątrz gmachu. W okresie lat 2001–2002 przeprowadzono ponownie gruntowny remont najbardziej zaniedbanej części obiektu na III p. oraz pomieszczeń na parterze, a w roku 2005 wyremontowano część podziemną wykorzystywaną na prowadzenie działalności gastronomicznej.



Dom Technika NOT 2011. Część gastronomiczna „Cafe NOT” prowadzona przez Helenę Bielecką od 2005 r.

(Fot. Grażyna Malinowska)

W roku 2010 rozpoczęto działania związane z rozbudową Domu Technika. Obecnie, z trzech spółek prawa handlowego tj. ZUT NOT, Notex i LDT NOT, w których Rada NOT w Lublinie była właścicielem lub współwłaścicielem funkcjonuje jedynie ta ostatnia. Spółką tą od początku jej działalności tj. od roku 1999 do 2015 r. kierował Marek Adamski.

Bieżąca dekada działalności FSNT NOT Rady w Lublinie



Dom Technika po nadbudowie trzech pięter (właściciel spółka zewnętrzna). Fot. Benon Bujnowski

Wyzwania stojące przed ruchem inżynierskim Lubelszczyzny

Okres bieżącej działalności stowarzyszeń naukowo technicznych oraz samej Rady FSNT NOT w Lublinie jest okresem trudnym. Działalność społeczna, szczególnie ta realizowana na rzecz stowarzyszeń naukowo-technicznych przeżywa regres związany ze stałym zmniejszaniem się liczby członków – stan taki podyktowany jest również sytuacją gospodarczą regionu.

W Lubelskiej Radzie FSNT NOT symptomy nadchodzącej dekonjunkury należy łączyć z ograniczeniami w działalności gospodarczej, związanymi z likwidacją Spółek, będących własnością Rady, które zabezpieczyły ekonomiczne podstawy funkcjonowania. Również zauważalny jest brak odpowiedniego klimatu zarówno ze strony środowiska pracodawców jak i dla działalności społecznej (chlubny wyjątek tutaj stanowią Zakłady Azotowe Puławy, w których to odważnie i ze wsparciem kolejnych Zarządów działa Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego – ważny członek stowarzyszenia Lubelskiej Rady FSNT NOT).

Systematyczny spadek liczebności członków stowarzyszeń (ściśle skorelowany z brakiem odważnych inwestycji przemysłowych w regionie, a także upadkiem czy wyprzedają znaczących przedsiębiorstw Lubelszczyzny) zrzeszonych zarówno w Lubelskiej FSNT jak i w całym kraju, coraz trudniejsze warunki funkcjonowania w dobie wszechpanującej agresywnej konkurencji nie pozwalają na pełną realizację działań statutowych oraz wizerunkowych.

Poszczególne Zarządy Lubelskiej Rady, a przede wszystkim członkowie Rady – delegaci z poszczególnych Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych (imienne składy Zarządów podane są w załączniku do niniejszej monografii) koncentrowali się głównie na utrzymaniu kondycji finansowej Rady, utrzymaniu jej stanu posiadania. Nie mniej zanikająca działalność gospodarcza, związana jedynie z funkcjonowaniem Domu Technika, kłopoty z wynajmem pomieszczeń w lokalu na Chopina nie dawały bezpiecznych podstaw dla funkcjonowaniu Rady. Zaniechano z przyczyn finansowych (jak wcześniej wspomniano) organizowania konkursów, które cieszyły się dużym powodzeniem, w zasadzie zanikła współpraca między stowarzyszeniową, zarówno w wymiarze wojewódzkim, krajowym o międzynarodowym nie wspominając.

Nie mniej starano się pamiętać również o ważnych dla środowiska technicznego rocznicach. W 2011 roku świętowano 100-lecie Stowarzyszenia Technicznego m. Lublina oraz 60. rocznicę powołania na Lubelszczyźnie Naczelnej Organizacji Technicznej.

Główne obchody zorganizowano w dniu 19.05.2011 roku przy udziale gości honorowych – reprezentacji władz poszczególnych zrzeszonych stowarzyszeń, władz województwa i miasta Lublin.

Uroczystość ta przyjęta została bardzo ciepło przez środowisko techniczne, spełniła również istotną rolę wizerunkową – przypomniała Lublinowi i Regionowi o tym, że ruch inżynierski pomimo wielu trudności żyje i stara się kontynuować piękne i bogate tradycje, których jest spadkobiercą. W zasadzie w czasach, w których nam przyszło funkcjonować była to jedyna uroczystość świętowana forma reprezentacji środowiska o znacznym zasięgu.

Kolejnym znaczącym, chociaż kontrowersyjnym krokiem w środowisku Lubelskiej Rady było podjęcie decyzji w 2010 roku o sprzedaży prawa do nadbudowy istniejącego budynku Domu Technika, a uzyskane środki postanowiono przeznaczyć na modernizację budynku, zarówno jego elewacji, jak i pomieszczeń wewnętrznych wraz z instalacjami elektrycznymi, wodnokanalizacyjnymi i wentylacji.

Decyzje te były polemiczne, gdyż z jednej strony znacznie poprawiono estetykę i funkcjonalność obiektu (szczególnie elewacji), unowocześniony budynek stwarzał szansę lepszego wykorzystania, z drugiej strony istniało ryzyko utraty „charakteru NOT-owskiego” poprzez zmiany własnościowe – wprowadzenie nowych właścicieli całkowicie niezwiązanych z działalnością stowarzyszeniową

Poza tym projekt ten, a w szczególności podejmowanie decyzji związanych z przeprowadzeniem tego procesu inwestycyjnego odbywały się, w atmosferze ściślejszej tajemnicy przed członkami Zarządu Rady jak i przed samą Radą.

Środowisko dowiedziało się o zamierzeniach związanych z przebudową obiektu, po roku, gdy wszystkie wiążące decyzje i zobowiązania zostały podjęte, co do dnia dzisiejszego stanowi zadrę nie tylko na funkcjonowaniu Rady jak i na relacjach międzyludzkich (brak transparentności działań zamiast łączyć dzieli nasze środowisko). Nadbudowę obiektu zakończono w 2015 roku.

W 2015 roku odbyły się również wybory do władz Rady, w wyniku których odsunięto od funkcji dotychczasowego prezesa i sekretarza Rady NOT, a nowym prezesem został kol. prof. dr hab. inż. Klaudiusz Lenik, Wiceprezesami kol.: Janusz Kobyłański i Jerzy Marcinko, Sekretarzem Zarządu kol. dr inż. Zygmunt Ciana, Członkami Zarządu kol.: Mirosława Kornat oraz Marek Pijanowski.

Wybory te, przeprowadzone zgodnie z regulaminem, w sposób demokratyczny i transparentny spowodowały niewyobrażalne i niespotykane w społecznych ruchach inżynierskich konsekwencje: nowemu Zarządowi Rady nie udostępniono pomieszczenia do przeprowadzenia obrad, niektórzy ważni dla organizacji pracownicy wymówili warunki pracy..., odebrano Zarządowi możliwość korzystania z poczty i odbioru korespondencji, korzystania z telefonów, komputera ...!!!!

Stan taki trwał do przejścia na emeryturę ówczesnego Prezesa Zarządu Spółki Lubelski Dom Technika.

W wyniku przeprowadzonego konkursu wakujące stanowisko Prezesa Spółki objął kol. Konrad Codello.

Nie mniej w związku z przejściem na emeryturę prezesa jw. zostały ujawnione w stosunku do Spółki Lubelski Dom Technika roszczenia byłego już prezesa w zawrotnej wysokości 106 300 złotych, niewspółmierne zarówno do możliwości Rady jak i zarobków byłego Prezesa. Roszczenia te zagrażały funkcjonowaniu Rady, groziły utratą jej majątku, w konsekwencji likwidacją NOT.

Sądowe sprawy wytoczone przez Zarząd Rady, celem oddalenia powództwa w sprawie wypłaty odprawy emerytalnej zakończyły się niepowodzeniem z uwagi na to, że decyzje o odprawie emerytalnej, zwłaszcza jej wysokości podjęte zostały prawomocnie, dużo wcześniej bo już w 2004 r., przez członków ówczesnej Rady Nadzorczej Spółki Lubelski Dom Technika, a potwierdzone Uchwałą Rady Nadzorczej w roku 2009. W roku 2004 zysk LDT wynosił 4000 złotych, a w roku 2009 – 3500 złotych. Wynik finansowy Rady NOT był ujemny i wynosił 10300 złotych, czyli świadomie dążono do katastrofy ekonomicznej Rady NOT. Oczywiście zarówno uchwała ta nie była konsultowana ani z Zarządem Rady ani z samą Radą, a co gorsza również nie została przekazana nowej Radzie Nadzorczej (w ramach przekazania istotnych ważnych spraw dla funkcjonowania Spółki).

Brak transparentności działań społeczników zajmujących ważne funkcje o mało nie doprowadziły do katastrofy...

W zasadzie sprawy tej nie da się komentować w kategoriach działalności społecznej ruchu inżynierskiego Lubelszczyzny. Ukrywanie podjętych niekorzystnych dla Spółki LDT Dom Technika zobowiązań stanowi sprawę bez precedensu, która gdyby nie energiczne i zdecydowane działanie nowego Zarządu niechybnie zakończyłaby działalność Lubelskiej Rady w atmosferze skandalu i z ogromnymi długami.

Bardzo ważną rolę w procesie ratowania zarówno Spółki jak i możliwości dalszej działalności Rady odegrał kol. Wiceprezes Janusz Kobyłański, którego niezłomna postawa wyrażająca się uprzednio w zadawaniu trudnych pytań (na posiedzeniach Zarządu czy Rady pod adresem ówczesnych Zarządzających) wyrażaniu wątpliwości i żądaniu transparentności postaw i działań, nadawania biegu działaniom wyjaśniającym i ratunkowym stanowiła fundament stanowiący odpór powstałym Wielkim Problemom.

W tym czasie bezwzględnej walki o szansę dalszego „życia” działalności społecznej Techników Lubelszczyzny na wyróżnienie zasługuje również cały Zarząd Rady pod kierownictwem nowego Prezesa kol. prof. Klaudiusza Lenika tj.: kol. Wiceprezes mgr inż. Jerzy Marcinko, Sekretarz - dr inż. Zygmunt Ciana i Członek Zarządu – inż. Mirosława Kornat.

Na szczególne uznanie zasługuje koleżeństwo z Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa pod kierownictwem ówczesnego Prezesa kol. inż. Wiktora Dziubińskiego, którzy zdecydowali się wykupić na swoje potrzeby statutowe trzy pomieszczenia w Domu Technika, co umożliwiło spłacenie roszczeń.

Nowa Rada Nadzorcza pod kierownictwem kol. prof. Klaudiusza Lenika tj.: kol. prof. Stefan Góralczyk (Warszawa), kol. Jerzy Marcinko przy wsparciu koleżeństwa Zarządu Rady podjęła działania, aby wprowadzić stosowne zapisy w umowach i innych dokumentach regulujących wynagrodzenia w Spółce Lubelski Dom Technika uniemożliwiające powstanie w przyszłości nieuzasadnionych, niewspółmiernych roszczeń.

Tak więc, niespodziewanie lata 2015 i 2016 stanowiły okres walki o być albo nie być działalności NOT-owskiej. W latach tych praktycznie nie prowadzono innej działalności poza minimalną wynikającą z zapisów Statutu Federacji. Taka sytuacja nie miała prawa się wydarzyć, żyjemy nadzieję, że już nigdy nie będziemy uczestnikami tak traumatycznych zdarzeń.

Lata 2017–2021 to lata, w których nowe Zarządy pod kierownictwem kol. prof. Klaudiusza Lenika, a od 2019 roku kol. Janusza Kobyłańskiego starają się intensywnie odbudowywać wizerunek Lubelskiego NOT-u.

W latach 2017–2018 podjęto działania zmierzające do opracowania nowych regulaminów funkcjonowania Lubelskiej Rady jak i Zarządu Rady, Komisji Rewizyjnej. Regulaminy te dostosowano do nowego Statutu Federacji, z uwzględnieniem realiów naszej lubelskiej działalności.

Lubelska Rada na wniosek Zarządu Rady, biorąc pod uwagę potrzebę odbudowania podstaw ekonomicznych powołała Komisję Działalności Gospodarczej, której głównym zadaniem było opracowanie podwalin formalno-prawnych pod reaktywację działalności gospodarczej Rady – Przewodniczącym tej komisji jest kol. Jerzy Marcinko. Komisja Działalności Gospodarczej winna stworzyć ramy formalne odbudowy działalności gospodarczej Rady, rozeznaczyć kierunki, zakresy i formy działalności. Po czym rozpocząć realizację działalności gospodarczej z wykorzystaniem potencjału zawodowego/intelektualnego wszystkich swoich członków oraz zrzeszonych środowisk/społeczności.

Uznano, iż należy dołożyć wszelkich starań, aby reaktywować i rozwinąć aktywności gospodarcze, z których NOT Lubelski był znany i ceniony, wykonując w szczególności:

- Projekty, opinie, orzeczenia i ekspertyzy techniczne, wyceny, operaty szacunkowe;
- Okresowe przeglądy techniczne obiektów budowlanych (roczne oraz pięcioletnie) wykonane zgodnie z obowiązującymi przepisami Prawa Budowlanego w pełnym zakresie.
- Audyty oraz świadectwa energetyczny budynków (w tym: analiza aktualnego stanu budynku, weryfikacja przyjętych parametrów, przegląd możliwych usprawnień, określenie nakładów inwestycyjnych, obliczenie oszczędności z przedsięwzięć, analiza ekonomiczna, określenie zalecanego zakresu prac).
- Kosztorysy inwestorskie, ofertowe, powykonawcze, przedmiary robót, opracowanie oraz weryfikacja (rzeczoznawca kosztorysowy).
- Tłumaczenia z języka polskiego i na język polski niemal we wszystkich językach zarówno dokumenty oficjalne jak i teksty techniczne m.in. akty prawne, normy, tłumaczenia przysięgłe.

- Opinie o innowacyjności technologii na postawie ustawy z dnia 30 maja 2008 roku o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej (Dz. U. 2008, NR 116, poz. 730).
- Projekty, montaż oraz serwis – w zakresie wielobranżowej działalności techniczno-gospodarczej przy wdrożeniach nowoczesnych technologii dla klienta instytucjonalnego oraz indywidualnego.
- Działalność w zakresie organizacji szkoleń, seminariów konferencji, np.:
 - Szkolenia i egzaminy na uprawnienia energetyczne w zakresie eksploatacji i dozoru w gr. I , II, III. (urządzenia i instalacje elektroenergetyczne, ciepłne, gazowe),
 - Szkolenia z zakresu stosowania Prawa Pracy,
 - Szkolenia z zakresu Bezpieczeństwa i Ochrony Pracy,
 - Seminaria popularyzujące wiedzę techniczną ze szczególnym uwzględnieniem nowoczesnych i innowacyjnych technologii,
 - Seminaria z zakresu gospodarki Paliwowo-Smarowniczej – kursy dla kandydatów na pracowników Stacji Paliw,
 - Seminaria popularyzujące wiedzę i patriotyzm gospodarczy – prezentacje dorobku firm/marek, które reprezentują polską myśl techniczną.

Planujemy również udostępnić główną Sali Domu Technika na wydarzenia kulturalne, np. realizacja „małych form” scenicznych , wystawy plakatów, małe wernisaże i wystawy, teatr lalek, półkolonie dla dzieci szkół podstawowych z realizacją aspektów technicznych.

Do pracy/współpracy w ramach komisji zaproszeni są wszyscy NOT-owcy i sympatycy dobrej woli, którym nasza działalność nie jest obojętna.

Lubelska Rada FSNT NOT biorąc pod uwagę, potencjalne problemy, które mogą wystąpić na styku działalności zwłaszcza w zakresie relacji międzyludzkich na wniosek Zarządu Rady powołała Komisję Etyki , która rozstrzygać ma wszystkie potencjalnie wynikłe spory czy problemy etyczno-moralne , które mogą wystąpić w naszej społeczności, tak by problemy były rozwiązywane z wzajemnym poszanowaniem w duchu życzliwości, bez uszczerbku na wizerunku organizacji. Przewodniczącym Komisji jest kol. dr inż. Julian Marszałek. Żywimy nadzieję, że Komisja ta nie będzie miała dużo pracy.

W bieżącej działalności Zarząd, przykłada bardzo dużą wagę do reaktywacji i znacznego ożywienia współpracy Rady ze stowarzyszeniami naukowo-technicznymi, ośrodkami naukowymi w szczególności kadrą uczelni wyższych i instytutów badawczo-rozwojowych Lubelszczyzny specjalizujących się zwłaszcza w dyscyplinach technicznych. Bardzo ważnym elementem działalności jest odbudowa relacji z przemysłem Lubelszczyzny, a także władzą samorządową. Palącą potrzebą chwili jest odbudowa relacji ze szkołami średnimi w szczególności zawodowymi (różnych szczebli) poprzez organizację konkursów i popularyzację wiedzy technicznej.

Ambicją środowiska jest również powrót do organizacji konkursów: Olimpiada Wiedzy Technicznej i Młody Innowator.

Olimpiada OWT w Lublinie

Olimpiada Wiedzy Technicznej, której organizatorem jest Federacja Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych jest jedną z największych olimpiad interdyscyplinarnych.

Celem OWT jest pobudzanie i rozwijanie zainteresowania techniką, podnoszenie kultury technicznej, przygotowanie do podejmowania dalszego kształcenia i samodzielnego zdobywania wiedzy wśród młodzieży szkolnej.

Organizowana jest corocznie przez Naczelną Organizację Techniczną. Jej 48 edycja w naszym województwie rozpoczęła się zawodami szkolnymi które miały miejsce 22 października 2021 roku. Do zawodów I stopnia – szkolnych przystąpiło wówczas 120 uczniów z 15 szkół średnich technicznych i licealnych.

Do zawodów II stopnia – okręgowych zakwalifikowało się 34 uczniów reprezentujących szkoły:

- Zespół Szkół Elektronicznych w Lublinie,
- Prywatne Liceum Ogólnokształcące w Lublinie,

- I Liceum Ogólnokształcące w Lublinie,
- I Liceum Ogólnokształcące w Chełmie,
- Powiatowe Centrum Edukacji Zawodowej w Świdniku,
- Zespół Szkół Technicznych w Puławach,
- Zespół Szkół Techniczno-Motoryzacyjnych w Tomaszowie Lubelskim,
- Zespół Szkół Zawodowych nr 1 w Dęblinie.

Zawody okręgowe odbyły się 4 stycznia br. w Domu Technika – siedzibie NOT w Lublinie. Organizację i przebieg zawodów nadzorował Lubelski Komitet Okręgowy Olimpiady Wiedzy Technicznej w składzie:

- dr inż. Tomasz Giżewski – Przewodniczący (Wydział Elektryczny Politechniki Lubelskiej),
- dr hab. inż. Tomasz Cholewa Profesor PL – z-ca Przewodniczącego (Wydział Inżynierii Środowiska Politechniki Lubelskiej),
- dr hab. inż. Piotr Wolszczak Profesor PL – członek (Wydział Mechaniczny Politechniki Lubelskiej),
- mgr inż. Władysław Sołopa – Sekretarz (Członek Zarządu Rady NOT FSNT w Lublinie).

Zawodnicy startowali w dwóch grupach tematycznych:

- W grupie mechaniczno-budowlanej przystąpiło 20 uczniów
- W grupie elektryczno-elektronicznej przystąpiło 5 uczniów

Zawodnicy mieli do wykonania: rozwiązać dwa dowolnie wybrane zadania z trzech podanych w zestawieniu, w określonym czasie 2,5 godziny.

Do zawodów III Stopnia z okręgu Lubelskiego zakwalifikowani zostali następujący uczniowie:

- Filip Langiewicz z I LO w Chełmie,
- Oskar Miazga z I LO w Lublinie,
- Korneliusz Obarski z Prywatnego LO w Lublinie przy ul. Długosza.

Urząd Marszałkowski ufundował nagrody dla zwycięzców II etapu, które zostaną uroczystie wręczone na Konferencji 70-lecia NOT.

Niezależnie od trudności, w prowadzeniu działalności, które towarzyszą nam już od kilku lat Zarząd Rady wraz z Klubem Seniora podejmują inicjatywy, które mają na celu reaktywować i pobudzać środowiska inżynierskie do działania.

Dla przypomnienia podstawowe cele działania Federacji Stowarzyszeń Naukowo Technicznych NOT to;

- integrowanie środowisk technicznych,
- wspomaganie i koordynowanie inicjatyw stowarzyszeń członkowskich,
- ochrona interesów inżynierów i techników,
- wpływanie na rozwój nauki, techniki i gospodarki,
- kształtowanie etyki zawodowej kadry technicznej,
- podnoszenie kwalifikacji zawodowych członków stowarzyszeń. Cele te realizowane są m.in. poprzez organizację konferencji naukowo-technicznych, seminariów i sympozjów, wystaw, szkoleń, wycieczek technicznych i konkursów technicznych.

Starając się realizować działania statutowe należy wspomnieć, że w ostatnich latach zostały wygłoszone min. następujące referaty:

- „Kanał wieprz-Krzna – budowa, eksploatacja, wpływ na środowisko” wygłoszony przez Franciszka Ząbkę (PZITWM),
- „Energia elektryczna ze słońca – fotowoltaika” wygłoszony przez Janusza Śliwę (SEP),
- „Mykologia – grzyby w środowisku budowlanym człowieka” wygłoszony przez Kazimierza Imbora (PZITB),
- „Muzeum techniki w Monachium” film z komentarzem autora Zbigniewa Węglarza,
- „Centralny Okręg Przemysłowy i reforma walutowa Grabskiego” wygłoszony przez Ilonę Skibińską-Fabrowską, Dyrektora Oddziału NBP w Lublinie,
- „Jakość wody w lubelskich kranach” wygłoszony przez Krzysztofa Majewskiego, wieloletniego dyrektora laboratorium MPWIK w Lublinie,

- „Ignacy Łukasiewicz twórca Przemysłu Naftowego” wygłoszony przez Janusza Kobyłańskiego, prezesa Rady NOT w Lublinie,
- „Jak inżynier zostaje dziennikarzem” wygłoszonym przez Krzysztofa Stankiewicza, redaktora naczelnego miesięcznika Awangarda lubelska.

Również w Lubelskim Domu Technika z inicjatywy Klubu Seniora NOT odbywają się konferencje i wystawy. W ostatnich latach były to m.in.:

- „Fabryka Samochodów Ciężarowych w Lublinie”;
- „Przemysł Lubelszczyzny w ramach Centralnego Okręgu Przemysłowego”;
- „Dwie Konferencje nt. Poszukiwania Gazu łupkowego na Lubelszczyźnie”;
- Wystawa lamp naftowych
- „100-lecie Odzyskania Niepodległości”
- „Piórkiem i dłutkiem” – wystawa linorytów i rysunków P. Ireneusza Targońskiego

W 2019 roku uczestniczyliśmy również w Ogólnopolskim Konkursie „TECHNICUS 2019” z książką p. W. Tarnasa „Przemysł mineralny Lubelszczyzny”.

W tym samym roku objęliśmy patronatem konferencję naukowo-techniczną pt.: „Problemy Inżynierii Obiektów Antropogenicznych”.

Również w 2019 roku podpisaliśmy z Przedsiębiorstwem „Wody Polskie” umowę o współpracy w zakresie przeprowadzenia konferencji tematycznych, wypracowania opinii merytorycznych dotyczących współdziałania pomiędzy Przedsiębiorstwem, a środowiskiem technicznym Lubelszczyzny.

Rok 2019 zwieńczony został w grudniu uroczystym posiedzeniem Rady wraz z Prezesami Zarządów Stowarzyszeń zrzeszonych w Lubelskiej FSNT NOT oraz zaproszonymi gośćmi byłymi Prezesami i Członkami Zarządów Rady. Spotkanie przebiegło w bardzo merytorycznej i świątecznej atmosferze. Spotkanie przepięknym śpiewem kolęd uświetnił chór „Nadzieja” z Michowa pod batutą dyrygenta Jana Karpińskiego.

Organizatorem spotkania był Prezes Zarządu Rady kol. Janusz Kobyłański.

Czynimy również usilne starania w odnowieniu czy nawiązywaniu nowych kontaktów do prowadzenia działań statutowych. Stąd Rada Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych Naczelnej Organizacji Technicznej w Lublinie współpracuje z:

- Organizacjami członkowskimi tworzącymi FSNT NOT w Lublinie
- Terenowymi jednostkami NOT w Polsce:
 - Lubelskim Dom Technika NOT Sp. z o.o.,
 - Zamojską Radą NOT,
 - Białą Podlaską Radą NOT,
 - innymi terenowymi jednostkami NOT,
- Organizacjami technicznymi niezrzeszonymi w NOT Lublin:
 - Stowarzyszeniem Kosztorysantów Budowlanych,
 - Polskim Towarzystwem Mieszkaniowym w Lublinie,
- Instytucjami państwowymi i samorządowymi:
 - Przedsiębiorstwem Państwowym Wody Polskie,
- Prasą branżową i lokalną:
 - Serwisem internetowym INSTSANI Vademecum dla uczniów technikum,
 - Miesięcznikiem Awangarda Lubelska.

Rok 2020 był szczególnie ciężki również dla społeczności NOT-owskiej z uwagi na problemy wywołane pandemią wirusa COVID-19. Stąd głównym celem naszej działalności jest utrzymanie płynności finansowej zarówno samej Rady jak i Spółki Lubelski Dom Technika.

Nie mniej rok 2020 zakończył się bardzo smutną uroczystością żałobną, odszedł nieoczekiwanie z naszej społeczności Prezes Spółki LDT NOT kol. Konrad Codello.

Z początkiem 2021 na stanowisko Prezesa Spółki powołany został kol. Ireneusz Targoński, który w krótkim czasie ściśle współpracując z Radą Nadzorczą LDT NOT Sp. z o. o. przeprowadził szereg działań

restrukturyzacyjnych i prorozwojowych, co skutkuje po 2021 r. bardzo dobrym dodatnim wynikiem finansowym: Rada NOT w Lublinie 11 507 złotych, Lubelski Dom Technika NOT Sp. z o. o. 48 547 złotych pozwalającym pewnie patrzeć w przyszłość kontynuując i rozwijając trudną i owocną, dającą satysfakcję oraz namacalne korzyści nie tylko dla społeczności inżynierskiej Lubelszczyzny.

Klub Seniora Rady NOT

W bogatym dorobku siedmiu dekad NOT w Lublinie swój udział ma działalność seniorów ze Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych przybierająca w minionym czasie różne formy organizacyjne. Obecnie działalność skupia się w Klubie Seniora Rady NOT w Lublinie. Został on reaktywowany decyzją Rady NOT z dn. 5 stycznia 2004 r. i był efektem działań dr Jerzego Zaleskiego ze Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Rolnictwa, który został jego pierwszym przewodniczącym. Klub integruje Seniorów z większości Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych i współdziała z :

- Radą NOT w Lublinie.
- Oddziałami Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych.
- Społeczną Radą Seniorów Miasta Lublin.
- Pełnomocnikiem Prezydenta Miasta Lublin ds. Seniorów.
- Wydziałem Spraw Obywatelskich w Lublinie.

Kolejnym przewodniczącym Klubu był kol. Witold Chmielewski. Jego działalność przypadła na trudne czasy dla Klubu Seniorów, spowodowane zmianą stanowiska ówczesnego prezesa Zarządu Rady NOT oraz prezesa Spółki LDT do bezpłatnego korzystania seniorów z pomieszczeń LDT.

Zarząd Klubu o powstałej sytuacji informował lokalną prasę oraz Zarząd Naczelnej Organizacji Technicznej w Warszawie.

Interwencje te nie odniosły skutku. Klub Seniora został pozbawiony własnej siedziby i korzystał z gościnności SIMP, Miejskiego Domu Kultury i Lubelskiej Spółdzielni Spożywców.

Taka sytuacja trwała do 2014 roku. Dzięki usilnym staraniom ówczesnego przewodniczącego kol. mgr Janusza Kobyłańskiego i przekonywaniu delegatów stowarzyszeń do Rady NOT udało się przegłosować korzystną decyzję o powrocie Klubu Seniora do budynku NOT.

W dniu 3 XI 2014 r. po długiej nieobecności odbyło się pierwsze spotkanie seniorów w budynku NOT.



Uroczyste obchody 90 rocznicy urodzin płk. Węglarza

Działalność Klubu Seniora w latach 2011–2021

Spotkania seniorów odbywają się cyklicznie w pierwszy poniedziałek każdego miesiąca. Na spotkaniach wygłaszane są prelekcje i wykłady przygotowane w większości przez członków klubu. Wycieczki które organizuje Klub, oraz spotkania z gośćmi odbywają się w terminach dodatkowych. Klub liczy ponad 50 członków. Coroczne święta takie jak Wielkanoc, Boże Narodzenie, Nowy Rok, Dzień Kobiet są uroczyste obchodzone.

W 2011 r. przewodniczącym Klubu został kol. Henryk Łusiewicz. W tym też roku odbyły się spotkania z prof. Zygmuntem Łupiną, senatorem Stanisławem Gogaczem, była poseł Izabellą Sierakowską oraz Lubelskim Kuratorem i Wiceministrem Oświaty Panem Lechem Sprawką obecnym Wojewodą Lubelskim.

Rok 2012 rozpoczęliśmy wysłuchaniem referatu prof. Zygmunta Łupiny o Powstaniu Styczniowym. Gościliśmy majora w stanie spoczynku Eugeniusza Lindycha, który opowiadał o walkach na Wołyniu i Lubelszczyźnie w 1944 r. We wrześniu seniorzy zwiedzali Lubelski Skansen. Odbyło się spotkanie z posłanką dr Gabriellą Masłowską, a kol. Stanisław Czapski wygłosił referat o Święcie Niepodległości.

Rok 2013. W związku ze 150 rocznicą Powstania Styczniowego referat wygłosił kol. Czapski. Kol. Łusiewicz zapoznał nas z historią bitwy pod Żyrzynom i późniejszymi losami gen. Michała Kruka-Heidenreicha. Wysłuchaliśmy informacji o działalności Romualda Traugutta, a kol. pułkownik Węglarz podzielił się wspomnieniami o swej pracy w Oficerskiej Szkole Samochodowej w Pile. Referat pt. „Legenda Lwowskich Orłąt” wygłosił kol. Czapski, a uzupełnił go kol. Łusiewicz fragmentami książki pt. „Jak powstał w Lublinie Pomnik Symbol Lwowa.” Kol. Łusiewicz zrezygnował z przewodniczącego Klubu Seniora na jego miejsce został wybrany kol. mgr Janusz Kobylański. Na wrześniowe spotkanie został zaproszony p. Janusz Czaplinski, syn Komendanta Garnizonu w Lublinie płk. Emila Czaplńskiego, opowiadał on o obronie Lublina w 1939 r. Następnie kol. Węglarz wygłosił referat pt. „Bezzałogowe statki powietrzne(drony)”.

Rok 2014 rozpoczęliśmy od wysłuchania wykładu kol. Węglarza pt. „Grafen”. Kolega Broda przeczytał swoje wiersze okolicznościowe. W maju zwiedzaliśmy Muzeum Zamojskich w Kozłowie. Odbyło się również spotkanie z profesorami AGH w Krakowie którzy opowiadali o gazie łupkowym i jego perspektywach wydobywania na Lubelszczyźnie, a kol. Węglarz wygłosił prelekcje o drukarkach 3D i ich zastosowaniu. Natomiast kol. Łusiewicz mówił o wrześniu 1939 r. widzianym oczami jedenastoletniego chłopca. Następne spotkanie przeznaczone było na zwiedzanie Muzeum Sił Powietrznych w Dęblinie, fermy kwiatowej oraz ośrodka sportowo-wypoczynkowego w Stężycy koło Dęblina. W dniu 3 listopada 2014r. po długiej nieobecności Klub Seniora powrócił do budynku NOT i na dużej sali odbyła się konferencja poświęcona 10-leciu istnienia Klubu. Zasłużonym Koleżankom i Kolegom wręczono odznaczenia NOT a Prezydent Miasta Lublin odznaczył Klub medalem pamiątkowym. W grudniu gościliśmy prof. AGH Stanisława Rychlickiego który wygłosił referat „Poszukiwanie niekonwencjonalnych złóż węglowodorów ze szczególnym uwzględnieniem Lubelszczyzny”.

Rok 2015 obfitował w bardzo dużo ciekawych wydarzeń. Kol. Barbara Wybraniec mówiła o lekach, ziołach i zdrowiu, kol. W. Chmielewski o I Armii WP i zdobywaniu Wału Pomorskiego, M. Broda przypomniał rocznicę mordu w Borowie dokonaną przez Niemców i Własowców.

Zarząd Klubu zorganizował wycieczkę na której zwiedzano Lubelskie Stare Miasto. Kol. S. Leonhard przypomniał historię miasta Pawłowa, oraz swoją działalność w WKTiR.

Kol. H. Łusiewicz opowiadał o Kresach Wschodnich, a kol. Węglarz wygłosił referat „Elektrownie atomowe i ich awarie”. Kol. Kobylański zdał relacje ze swojego uczestnictwa na pierwszym posiedzeniu organizacji senioralnych w Sejmie i poinformował, że Prezydent Lublina powołał go do Społecznej Rady Seniorów. Kol. Kobylański wygłosił również wykład pt. „Ignacy Łukasiewicz –nestor polskiego przemysłu naftowego.” Obejrzelśmy kolekcję lamp naftowych oraz film o najstarszej kopalni ropy naftowej „Bóbrka”. Na spotkaniu grudniowym mieliśmy zaszczyt gościć; panią Wiceprezydent Lublina Monikę Lipińską, Pełnomocnika Prezydenta Lublina ds. Seniorów panią Ewę Dadas, Prezesa Rady NOT prof. Klaudiusz Lenika, Prezesa Oddziału SGP mgr Marka Kłopotka i Przewodniczącego WKTiR mgr inż. Stanisława Zbyrada. Pani Wiceprezydent i Prezes Rady NOT wręczyli kol. Łusiewiczowi najwyższe odznaczenie NOT.

Rok 2016 Zbigniew Węglarz opowiedział o osiągnięciach inż. Eiffla o 300 m. wieży symbolu Paryża i Francji. Na następne spotkanie płk Marian Wojtas przygotował referat pt. "Historia Batalionów Chłopskich" Jest on również autorem 6 tomów „Słownika Biograficznego Batalionów Chłopskich”. Prelekcje pt. "Historia i dzień dzisiejszy LSS Społem w Lublinie" wygłosił prezes LSS pan Mieczysław Zapał. Prezes Rady NOT prof. Lenik i Prezes Oddziału PZITB mgr inż. Dziubiński wręczyli Srebrne i Złote odznaki koleżankom Elżbiecie Matwiejuk i Jadwidze Kobyłańskiej, kolegom Kazimierzowi Podsiadło i Henrykowi Ziębie. W kwietniu zwiedzaliśmy Port Lotniczy Lublin w Świdniku. W maju kol. Łusiewicz przygotował prelekcje pt. "Ustawa Rządowa – Konstytucja 3-go Maja" i przypomniał odbudowę pomnika na pl. Litewskim. Kol Broda który należy do związku literatów im. Zbigniewa Herberta prezentował swoje tomiki wierszy.

Kol. J. Kot zapoznał koleżeństwo z historią Fabryki Samochodów Ciężarowych w Lublinie, a Krzysztof Kossowski zaprezentował bardzo obszerny referat o młynarstwie pt. "Młynarstwo na przestrzeni wieków". Spotkanie listopadowe było połączone z Dniami Seniora, gościliśmy Przedstawicielkę Prezydenta Lublina panią Alinę Gucmę i Prezesa Rady NOT prof. K. Lenika którzy wręczyli kol. mgr inż. Jerzemu Górniakowi Diamentową Honorową Odznakę NOT. W części artystycznej wystąpił zespół Wokalno-Taneczny „Sławiniacy”. Na grudniowym spotkaniu talent artystyczny prezentowała wnuczka kol. Matwiejuk, Weronika grając pięknie na skrzypcach. A kol. Elżbieta Matwiejuk miała odwiedzić chorych kolegów i złożyć im życzenia Świąteczne.

Rok 2017 Mogliśmy podziwiać obrazy artystki Krystyny Rudzkiej-Przychody oraz wysłuchać prelekcji na temat grafiki i malarstwa prof. Edwarda Habdasa. Na następnych spotkaniach wykłady wygłosili kol. Węglarz o nowoczesnych metodach cięcia różnych materiałów oraz kol. Kobyłański o zaopatrzeniu kraju w produkty naftowe. Srebrną Honorową Odznakę NOT odznaczony został jeden z najstarszych kolegów Marian Wojtas generał BCH. Gościliśmy panią prof. Barbarę Klocek, która miała wykład na temat zdrowej żywności i prawidłowego żywienia osób starszych. Na następnym spotkaniu powitaliśmy Dyrektora Cukrowni Lublin mgr inż. Stanisława Świetlickiego, który mówił o cukrownictwie w Polsce i na świecie. Odbyla się wycieczka do Łańcuta i Bazyliki w Leżajsku. Spotkanie czerwcowe miało uroczysty charakter Prezes prof. Lenik wręczył Diamentową Honorową Odznakę kol. Franciszkowi Ząbkowi, a prezes Oddziału PZITB Wiktor Dziubiński uhonorował Godnością Zasłużonego Seniora PZITB – kol. Lidię Dziomko i Józefa Brodę. Kol. Śliwa zrelacjonował wycieczkę seniorów SEP do elektrowni atomowej Chmielnicki na Ukrainie. W październiku gościliśmy artystkę Teatru Muzycznego w Lublinie panią Krystynę Szydłowską, a kol. Krzysztof Kossowski pokazał przezrocza z wycieczki do Sandomierza.

Rok 2018 W 150 rocznicę urodzin naszej dwukrotnej noblistki Marii Curie Skłodowskiej kol. mgr Zofia Matyka wygłosiła referat o jej życiu, pracy i działalności. Gościliśmy panią dr Ilonę Skibińską-Fabrowską Dyrektor Oddziału Narodowego Banku Polskiego w Lublinie wygłosiła ona referat pt. "Centralny Okręg Przemysłowy" zwany COP. Następne spotkanie rozpoczęło się od wręczenia przez prof. Lenika odznaczenia kol. Józefowi Janiszewskiemu Srebrnej Honorowej Odznaki NOT. Wykład pt. „Moje kontakty z Kresami dawnej Rzeczypospolitej” wygłosił kol. H. Łusiewicz. O wykorzystaniu energii elektrycznej ze słońca czyli o fotowoltaice mówił kol. J. Śliwa, natomiast kol. Kazimierz Imbor wygłosił prelekcje pt. „Grzyby w środowisku człowieka”. O Muzeum Techniki w Monachium opowiada kol. Węglarz co ilustrował filmem.

Kol. Łusiewicz rozpoczął spotkanie opowieścią o pobycie we Lwowie i sławnych ludziach związanych z tą metropolią, a kol. Śliwa mówił o lubelskiej energetyce i budowie w 1927r. pierwszej elektrowni w Lublinie. Spotkanie zakończył występ zespołu „Pasjonata”. W uroczystym spotkaniu związanym z 100 rocznicą Odzyskania Niepodległości udział wzięli Wiceprezydent Lublina pan Artur Szymczyk który wręczył kol. Janowi Makowskiemu Diamentową Honorową Odznakę nadaną przez FSNT-NOT. W spotkaniu brał udział zaproszony gość pan Zygmunt Nasalski b. Dyrektor Muzeum w Lublinie który wygłosił wykład pt. "Legiony Polskie. Postać por. Jana Wojtkiewicza". W części artystycznej wystąpił zespół Wokalno-Taneczny „Sławiniacy”.

W roku 2018 odbyły się dwie wycieczki jedna do Skansenu, a na drugiej zwiedzaliśmy podziemia Starego Miasta w Lublinie.

Rok 2019 Na jednym z pierwszych spotkań kol. J. Śliwa wygłosił referat pt. „Energetyka, elektrownie”, a w lutym seniorzy zwiedzali Kościół Wniebowzięcia N.M.P. Zwycięskiej w Lublinie. Na następnym spotkaniu

przedstawiciele UM mówili o selektywnym zbieraniu odpadów i zapoznali nas z ustawą o ochronie przyrody. Kol. Makowski wygłosił referat o prawie geodezyjnym. Na spotkaniu czerwcowym kol. Targoński zorganizował wystawę swoich prac zatytułowaną „Piórkami i dłutkami” którą uświetnił wierszami kol. M. Broda oraz chór „Nadzieja” z Michowa. Kol. Janusz Kobyłański zrezygnował z funkcji przewodniczącego Klubu Seniora ,ponieważ został wybrany na funkcję Prezesa Zarządu Rady NOT. Na przewodniczącego Klubu Seniora został wybrany Ireneusz Targoński i zaprezentował on nowy skład zarządu .Grudniowe Świąteczne spotkanie , artystycznie uświetnił zespół „Nadzieja” z Michowa śpiewając wspólnie z seniorami kolędy.

Rok 2020. W tym roku odbyły się trzy spotkania – ostatnie w marcu z okazji Dnia Kobiet i to w atmosferze nerwowej ze względu na złe wiadomości z kraju o dużej zachorowalności na COVID-19. Działalność Klubu została zawieszona.

Należy wspomnieć, że docierały do nas bardzo smutne wiadomości o śmierci naszych koleżanek i kolegów. W minionym okresie odeszło od nas wyjątkowo dużo osób: Andrzej Łukasik, Krzysztof Kossowski, Jerzy Konaszewski, Zbigniew Węglarz, Henryk Łusiewicz, Tadeusz Pączkowski, Stefan Leonchard, Konrad Codello, Józef Janiszewski, Lucjan Skoczyński, Stanisław Welman i Edward Kozieł. Pamięć naszych kolegów, którzy od nas odeszli zawsze czciliśmy chwilą ciszy i zadumy oraz uczestnictwem w pogrzebie. Będziemy o nich pamiętać.

Rok 2021. Po okresie kwarantanny spotkanie Seniorów odbyło się we wrześniu, na którym Kol. Fortunat Nowakowski prezentował swoje projekty stadionów sportowych, a na kolejnym spotkaniu Kol. Krzysztof Stankiewicz przedstawił nam swoją twórczość pisarską.

Pod koniec września odbyło się w Marysinie ostatnie nasze spotkanie przy ognisku.

„WIERZYMY, ŻE CIĘŻKĄ PRACĄ I ZANGAŻOWANIEM ODBUDUJEMY NALEŻNĄ POZYCJĘ FEDERACJI STOWARZYSZEŃ NAUKOWO – TECHNICZNYCH RADY W LUBLINIE, NA POŻYTEK I ROZWÓJ REGIONU LUBELSKIEGO ORAZ NASZEGO KRAJU NAWIĄZUJĄC DO SZCZYTNYCH TRADYCJI NASZYCH POPRZEDNIKÓW”

I tym mottem rozpoczynamy kolejne dziesięciolecie ...



Prezes Rady NOT w Lublinie otrzymuje klucz do bramy miasta od Prezydenta Miasta Lublin



Dzień kobiet 2017 r.



Wystawa z okazji 100 rocznicy odzyskania niepodległości



Spotkanie z prezesem Lubelskich Współdzielni Spożywców Spółem



Odnaczenie za działalność NOT-owską

Działalność Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych zrzeszonych w Radzie NOT w Lublinie

Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Leśnictwa i Drzewnictwa Oddział w Lublinie

SITLiD jest dobrowolną, pozarządową, organizacją społeczną zrzeszającą inżynierów i techników branży leśnej i drzewnej, działającą w oparciu o statut i utrzymującą się głównie ze składek członkowskich oraz darowizn.

W latach powojennych ze względu na olbrzymią dewastację lasów i zniszczenie przemysłu drzewnego inżynierowie i technicy leśnictwa i drzewnictwa podjęli inicjatywę stworzenia technicznej organizacji społecznej, która ułatwiłaby odbudowę ze zniszczeń wojennych gospodarki leśnej i przemysłu drzewnego. Wyzwaniem oraz celem do dziś jest inicjowanie i wprowadzanie nowin technicznych i organizacyjnych do branży leśno-drzewnej. Próby stworzenia organizacji podjęte zostały już w 1948 roku ale w obecnej formie powstała ona dopiero w 1951 roku, kiedy światli leśnicy i drzewiarze, wywodzący się z przedwojennych środowisk inżynierskich i naukowych stwierdzili, że nierozzerwalna więź zawodowa i silne wzajemne powiązania, w sposób naturalny, skłaniają do utworzenia nowej, wspólnej organizacji leśników i drzewiarzy.

W 1950 roku powstał ośmioosobowy Komitet Organizacyjny, który już 9 stycznia 1951 roku doprowadził do Zjazdu Organizacyjnego i uchwalenia statutu nowej organizacji społeczno-zawodowej – Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Leśnictwa i Drzewnictwa.

Najwyższą władzą SITLiD jest Krajowy Walny Zjazd Delegatów, organami wykonawczymi są: Zarząd Główny Stowarzyszenia i Prezydium Zarządu Głównego SITLiD.

SITLiD jest członkiem Europejskiej Unii Leśników /UEF/ oraz członkiem Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych (NOT). SITLiD w Polsce skupia w swoich szeregach około 8,5 tys. członków zwyczajnych zrzeszonych w 394 kołach zakładowych oraz 20 oddziałach terenowych.

Jednym z takich oddziałów jest Oddział SITLiD w Lublinie, który również powstał w 1951 roku i działa nieprzerwanie od 70 lat, zrzesza ponad 500 członków, którzy działają aktywnie w 24 kołach terenowych na terenie całej Lubelszczyzny, częściowo w woj. Podkarpackim oraz Mazowieckim

Jesteśmy organizacją propagującą rozwój nowoczesnej myśli leśnej, zajmującą się podnoszeniem kwalifikacji zawodowych swoich członków oraz popularyzowaniem w społeczeństwie wiedzy z zakresu leśnictwa, drzewnictwa i ochrony środowiska. Współpracujemy w tym zakresie z innymi organizacjami rządowymi i pozarządowymi m.in. Lasami Państwowymi, Urzędem Marszałkowskim LOP, Placówkami Oświaty, Zakładami Drzewnymi. Jedną z najbardziej rozpoznawalnych form współpracy na terenie Lubelszczyzny jest organizowany od ponad 30 lat, wspólnie z LOP i RDLP Lublin pod patronatem Urzędu Marszałkowskiego, konkurs „Mój Las”, dla dzieci i młodzieży z lubelskich szkół. Konkurs propaguje wiedzę o naszych polskich lasach i jego darach.

Stowarzyszenie pozostało jedyną organizacją integrującą leśnictwo i drzewnictwo, jedną z nielicznych wpływających na rozwój leśnictwa i drzewnictwa, broniącą struktur organizacyjnych i systemu zarządzania Lasami Państwowymi, dążącą do zachowania lasów, jako dobra narodowego, pozostającego w gestii państwa. Działania podejmowane przez SITLiD ewaluowały przez cały okres istnienia w zależności od priorytetów wyznaczanych przez dokonujące się zmiany w gospodarce naszego Państwa. Obecnie główny nurt działań związany jest ze zrównoważonym korzystaniem z darów natury, w tym drewna, w połączeniu z ochroną środowiska przyrodniczego i edukacją przyrodniczo-leśną społeczeństwa, szczególnie młodzieży.

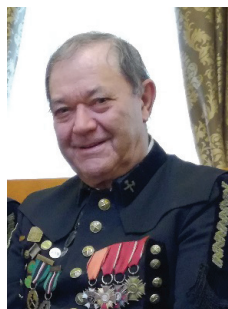
Cele naszej organizacji to :

- reprezentowanie i integrowanie oraz ochrona interesów zawodowych i bytowych członków,
- działanie na rzecz rozwoju nauki i techniki w leśnictwie i drzewnictwie,
- podnoszenie kultury technicznej, kwalifikacji i etyki zawodowej członków oraz innych pracowników leśnictwa i drzewnictwa,

- działanie na rzecz ochrony środowiska przyrodniczego i przeciwdziałanie jego degradacji,
- popularyzowanie w społeczeństwie zagadnień technicznych i techniczno-ekonomicznych z zakresu leśnictwa, drzewnictwa i ochrony środowiska.
- Główne zadania jakie określa nasz statut to:
- zajmowanie stanowiska i wyrażanie opinii we wszystkich sprawach istotnych dla leśnictwa i drzewnictwa,
- reprezentowanie członków i Stowarzyszenia, kształtowanie postaw etycznych oraz obrona pozycji zawodowej i społecznej członków,
- organizowanie działalności klubowej, towarzyskiej i turystycznej,
- organizowanie konferencji naukowo-technicznych, seminariów, sympozjów oraz porad,
- organizowanie konkursów, wystaw, pokazów technicznych,
- prowadzenie działalności wydawniczej ze szczególnym uwzględnieniem publikacji szkoleniowych, poradnikowych, popularnonaukowych oraz popularyzujących leśnictwo i drzewnictwo,
- prowadzenie doradztwa i rzeczoznawstwa technicznego,
- współpraca z instytucjami, organizacjami i stowarzyszeniami naukowymi i technicznymi, krajowymi i zagranicznymi oraz leśnym szkolnictwem zawodowym wyższym i średnim.

Zapraszamy do naszych szeregów!

Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Górnictwa Oddział w Lublinie



Janusz Cichowski
Prezes SITG Oddział Lublin

Historia:

Działalność stowarzyszenia zawodowego górników na ziemiach Polskich sięga końca XIX wieku, zaś formalnie nazwa Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Górnictwa (SITG) funkcjonuje od maja 1953 roku. Na Lubelszczyźnie wiąże się nierozdzielnie z powstaniem i rozwojem Lubelskiego Zagłębia Węglowego. Na terenie Lublina w przedsiębiorstwach geologicznych, biurach projektowych, na uczelniach i w urzędach administracji państwowej pracowała na początku lat 70. duża (jak na region bez tradycji górniczych) grupa geologów, wiertników i górników. Podjęcie decyzji o budowie w Bogdanie Kopalni Pilotująco-Wydobywczej, a co za tym idzie – powołanie w lutym 1975 roku przedsiębiorstwa pod nazwą „Kopalnie Lubelskiego Zagłębia Węglowego w budowie” spowodowało dynamiczny wzrost liczebności kadry inżynieryjno – technicznej w tym rejonie. Wtedy też zaczęły powstawać w Lublinie i w Łęcznej Koła SITG należące wówczas do Oddziału Warszawskiego SITG. Decydującym zdarzeniem inspirującym powstanie nowego Oddziału SITG w Lublinie było uruchomienie przemysłowej eksploatacji węgla w Kopalni Pilotująco-Wydobywczej w Bogdanie, co miało miejsce 30.11.1982 r. Pierwszym Prezesem nowo powstałego Oddziału został **Zdzisław Gola – Dyrektor** w/w kopalni. Decyzją Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie Oddział SITG został wpisany do rejestru 1 lutego

1983 roku pod numerem 147. Od władz Kopalni Zarząd Oddziału SITG otrzymuje do dyspozycji lokal w Lublinie, najpierw przy ul. Wieniawskiej 12, później przy ul. Krakowskie Przedmieście 51/8. W momencie powstania Oddział SITG liczył siedem Kół Zakładowych zrzeszających 335 członków. Cztery Koła przeszły do nowego Oddziału z Oddziału Warszawskiego, a trzy powstały w sytuacji, gdy już było wiadomo, że utworzony będzie nowy Oddział w Lublinie. Intensywny wzrost ilości członków do 1067 osób (apogeum stanu) SITG nastąpił pod koniec roku 1986. Funkcjonowało wówczas dziesięć Kół SITG skupionych w takich firmach jak: Geoprojekt, Bogdanka, Politechnika Lubelska, PRG Łęczna, Główny Instytut Górnictwa Oddział Lublin, Biuro Projektów Górniczych, Kombinat Cementowy Chełm, Centrum Mechanizacji Kopalń KOMAG Lublin, ZSG Ostrów Lubelski, Centralny Ośrodek Informatyki Górnictwa Oddział Bogdanka. Od stycznia 1987 roku Prezesem Oddziału SITG zostaje Naczelny Dyrektor Lubelsko-Chełmskiego Gwarectwa **Antoni Lacheta**. W tym czasie następują istotne dla całego kraju zmiany polityczne i gospodarcze, co w znacznym stopniu wpłynęło także na ilość członków SITG. W 1988 wstrzymano budowę drugiej w LZW kopalni o roboczej nazwie K-2 (w Stefanowie), a kopalnię Bogdanka włączono do Przedsiębiorstwa Eksploatacji Węgla WSCHÓD w Sosnowcu.

Stan osobowy Oddziału zmniejszył się w tym okresie o ponad 300 osób. Od lutego 1991 roku nowym Prezesem Oddziału zostaje wybrany Dyrektor Kopalni Bogdanka – **Stanisław Stachowicz** i rządzi on Oddziałem przez cztery kolejne kadencje aż do czerwca 2006 roku. Dalsze zmniejszenie ilości członków w Kółach było wynikiem reorganizacji zakładów i wynikających z tego zmian w strukturze zatrudnienia. Zarząd Oddziału po raz kolejny zmienił siedzibę przenosząc się już na dłużej do budynku NOT przy ul. Marii Curie-Skłodowskiej 3. Od czerwca 2006 roku następuje zmiana Prezesa, dotychczasowy Prezes (Stanisław Stachowicz) z chwilą przejścia na emeryturę rezygnuje z działalności w Stowarzyszeniu i nowym Prezesem Oddziału SITG wybrany zostaje Wiceprezes Lubelskiego Węgla Bogdanka S.A. **Zbigniew Stopa**. Od maja 2019 roku następuje kolejna zmiana Prezesa, zostaje nim **Janusz Cichowski**, wieloletni V-ce Prezes Oddziału SITG, znany z długoletniej działalności w Stowarzyszeniu, również w Zarządzie Głównym SITG w Katowicach.

Prezesa Zarządu Oddziału SITG w Lublinie w latach 1983 ÷ 2020, to: **Zdzisław Gola** (1983 ÷ 1986), **Andrzej Zdanowski** (p.o. 1986 ÷ 1987), **Antoni Lacheta** (1987 ÷ 1989), **Andrzej Zdanowski** (p.o. 1989 ÷ 1991), **Stanisław Stachowicz** (1991 ÷ 2006), **Zbigniew Stopa** (2006 ÷ 2017), **Janusz Cichowski** (p.o. 2017 ÷ 2019), **Janusz Cichowski** (2019 do chwili obecnej).

Przez okres 38 lat istnienia i funkcjonowania Zarządu Oddziału SITG pojawiło się ponad 90 działaczy (włączając w to Prezesów Kół). Wielu z nich – aktywnie udzielało się w pracy SITG przez długie lata, a niektórzy w dalszym ciągu kontynuują działalność. Były i są to osoby rozproszone po różnych firmach i instytucjach, co w dużym stopniu utrudnia bliższą i trwałą współpracę, ale wzbogaca intelektualnie i zawodowo z uwagi na różnorodność i bogactwo doświadczeń oraz wszechstronność zainteresowań. Cele jakie postawiło sobie SITG tworząc struktury na terenie Lubelszczyzny, w dużym stopniu udało się zrealizować poprzez udział szerokiego grona członków SITG w konferencjach naukowo – technicznych, wyjazdach szkoleniowo – integracyjnych, wycieczkach terenowych, uczestniczeniu w imprezach sportowych, kultywowaniu tradycji górniczych. Działania te przyczyniły się do integracji środowiska związanego z działalnością górnictwem.

Najbardziej zasłużeni działacze otrzymali: Złotą Odznakę Zasłużony Dla Stowarzyszenia, a byli to: Stanisław Stachowicz (1999), Andrzej Zdanowski (2000), Augustyn Jachta (2001), Janusz Cichowski (2003), Józef Matyska (2004), Adam Frajnt (2005), Jerzy Szymczyk (2005), Grzegorz Stachyra (2007), Małgorzata Mazurek (2007), Janusz Chmielewski (2008), Wojciech Szczygieł (2010), Jan Zawiślak (2012). **Członkowie SITG uhonorowani zostali również Złotymi Honorowymi Odznakami NOT, a byli to:** Zdzisław Gola (1986), Andrzej Zdanowski (1986), Józef Matyska (1999). **W 2010 roku Janusz Cichowski otrzymał wyróżnienie: OSOBOWOŚĆ SITG. W roku 2012 – w 120 rocznicę powstania SITG ustanowione zostało nowe Odznaczenie Stowarzyszeniowe – LAUR ZASŁUG. Kapituła określiła, że w skali całego Stowarzyszenia będzie przyznanych STO odznaczeń. Z Oddziału SITG Lublin to Odznaczenie otrzymali:** Zbigniew Stopa, Janusz Cichowski, Andrzej Zdanowski, Wojciech Szczygieł.

Teraźniejszość:

Obecnie do Lubelskiego Oddziału **Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Górnictwa (SITG)** należy 498 członków skupionych w 12 Kołach, którzy aktywnie uczestniczą w:

- organizowaniu i udziale w konferencjach i sympozjach naukowo-technicznych z zakresu; górnictwa, geologii, ochrony środowiska, gospodarki wodnej, bhp;
- organizowaniu spotkań szkoleniowo – integracyjnych, połączonych z zwiedzaniem
- zabytkowych i nowych obiektów związanych z działalnością górniczą;
- organizowaniu imprez sportowych i turystycznych w celu integracji członków stowarzyszenia;
- kultywowaniu tradycji górniczych oraz organizowanie corocznych spotkań barbórkowych.



Aktualny skład Zarząd Oddziału SITG w Lublinie

Opracował na podstawie materiałów archiwalnych: Jan Zawisłak

Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego (Sitpchem) Oddział w Puławach

Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego SITPChem jest pozarządową organizacją twórczą o charakterze nauko-technicznym, stanowiącą dobrowolne zrzeszenie inżynierów i techników związanych zawodowo z przemysłem chemicznym lub naukami chemicznymi, działającą na rzecz użyteczności społecznej.

Za początek organizacyjny Stowarzyszenia przyjmuje się 9 lipca 1966 r., kiedy to odbył się w Puławach I Walny Zjazd Oddziału. Działalność stowarzyszenia kadry technicznej rozpoczęła się równolegle z budową i rozwojem Zakładów Azotowych Puławy. Działalność organizacyjna SITPChem w Zakładach Azotowych w Puławach zaowocowała szybkim wzrostem ilości członków i nowych kół, już bowiem w roku 1966 działało 7 kół zrzeszających 300 członków. Puławski Oddział SITPChem z biegiem lat stał się poważnym i silnym Oddziałem. Sukces naszych kolegów wpływa znacząco na współpracę inżynieryjno-chemiczną z największymi polskimi zakładami chemicznymi i pozostałymi Oddziałami SITPChem.

Funkcję Prezesa Oddziału czwartą kadencję pełni dr inż. Janusz Kucharski.

Obecnie Oddział SITPChem w Puławach liczy 11 Kół, w których zrzeszonych jest ponad 460 członków. Członkami Stowarzyszenia naszego Oddziału są pracownicy oraz emeryci Zakładów Azotowych „Puławy” S.A., Instytutu Nowych Syntez Chemicznych w Puławach, Spółki „PROZAP” oraz innych spółek, powstałych na bazie jednostek organizacyjnych Zakładów Azotowych „Puławy” S.A.

Członkami wspierającymi nasz Oddział są:

- Grupa Azoty Zakłady Azotowe „Puławy” S.A.
- Instytut Nowych Syntez Chemicznych w Puławach.
- Remzap Sp. z o.o
- Chemorozruch sp. z o.o
- PROZAP Sp. z o.o.
- NOYEN Sp. z o.o

Głównym celem naszego Oddziału jest propagowanie i kreowanie postępu technicznego oraz troska o wysoką rangę zawodową kadry inżynieryjno-technicznej. Ważną formą działalności Oddziału SITPChem w Puławach są organizowane konferencje i seminaria. Mają one na celu głównie godne zaprezentowanie naszego Oddziału, jak i dostarczenie jej uczestnikom dodatkowej wiedzy podnoszącej kwalifikacje zawodowe. Jedną ze stałych form działalności jest organizowane cyklicznie sympozjum naukowo-techniczne Granulacja „Stan techniki oraz nowe zastosowania procesów i aparatury do granulacji”. Sympozjum stanowi forum, na którym spotykają się przedstawiciele nauki i przemysłu zainteresowani rozwojem i nowymi zastosowaniami technik granulacji różnorodnych surowców lub produktów oraz wymianą doświadczeń z wdrożonych i eksploatowanych instalacji.

Tradycję prężnego kierunku działalności kultywuje Zakład Usług Rzeczoznawców, który zajmuje się głównie opracowywaniem projektów i dokumentacji technicznej, opracowywaniem ekspertyz inżynieryjnych, tłumaczeniami tekstów technicznych z języków obcych oraz prowadzeniem nadzoru autorsko inwestorskiego. Działalność tę prowadzi się na potrzeby Grupy Azoty ZA „Puławy” SA i na rynek zewnętrzny. Dochody z niej, wraz ze środkami pochodzącymi ze składek członkowskich, przeznaczają się na finansowanie działalności statutowej Oddziału.

Do stałych form działalności Oddziału należy także przeprowadzanie egzaminów przez komisje kwalifikacyjne (powołane przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki) do stwierdzenia kwalifikacji na stanowiskach pracy związanych z dozorem i eksploatacją urządzeń instalacji i sieci energetycznych.

SITPChem Oddział w Puławach otrzymał Certyfikat Wiarygodności Biznesowej za rok 2016. Certyfikat nadawany za wysoką ocenę stabilności według D&B Poland z Grupy Bisnode Polska. Otrzymanie Certyfikatu to prestiżowe wyróżnienie, które zdobyć mogą wyłącznie firmy spełniające ściśle określone kryteria. Certyfikat Wiarygodności Biznesowej daje gwarancję, że jego właściciel jest wiarygodnym kontrahentem, z którym warto nawiązywać kontakty handlowe.

Przed Stowarzyszeniem stoją liczne wyzwania między innymi dostosowanie się do wymogów globalnego rynku światowego i przedsiębiorstwa zarządzanego przez wiedzę, która to w niedalekiej przyszłości stanie się podstawowym determinantem sukcesu w walce konkurencyjnej. Czynne uczestnictwo członków w rozwiązywaniu problemów techniczno-technologicznych, jak i opracowywaniu programów rozwoju ma przyczynić się do wzrostu potencjału technicznego i ekonomicznego stowarzyszenia i spółek. Działalność Naszego Stowarzyszenia będzie dostosowana do zmian zachodzących w przedsiębiorstwach w takim zakresie, aby SITPChem jak i Spółki osiągały wymierne korzyści.

Oddział SIMP w Białej Podlaskiej

Zainteresowanie ruchem stowarzyszeniowym inżynierów mechaników na terenie Południowego Podlasia datuje się od lat 30. XX wieku i dotyczy głównie inżynierów pracujących w byłej Podlaskiej Wytwórni Samolotów w Białej Podlaskiej. Zaledwie kilku z nich było członkami SIMP należącymi do organizacji działającej w Warszawie. Znacznie większym powodzeniem cieszyła się konkurencyjna organizacja związkowa inżynierów przemysłu lotniczego. Po okresie wojny, kiedy na terenie kraju organizowało się

ponownie Stowarzyszenie, w części Podlasia stanowiącej w latach 1975–1998 województwo białkopodlaskie objętej obecnie zasięgiem działania Oddziału SIMP w Białej Podlaskiej praktycznie brak było inżynierów i techników mechaników. Bogaty personel Podlaskiej Wytwórni Samolotów rozproszył się po całym świecie. Dopiero w latach 60. XX wieku na bazie trzech małych zakładów tj. Podlaskich Zakładów Metalowych, Zakładu Remontowego Sprzętu Melioracyjnego w Białej Podlaskiej i Radzyńskich Zakładów Metalowych w Międzyrzeczu Podlaskim, Zarząd Oddziału SIMP w Lublinie podjął próbę wznowienia działalności stowarzyszeniowej na naszym terenie. Jednak działalność powołanych kół SIMP trwała bardzo krótko i wkrótce na kilka lat zamarła całkowicie. Powodem tego była niewątpliwie znaczna odległość od siedziby Oddziału jak też zbyt mały potencjał kadrowy wymienionych zakładów. Pewne ożywienie przyniósł rok 1971, kiedy to oprócz reaktywowania działalności wymienionych kół utworzono Koło SIMP przy Zespole Szkół Mechanicznych w Białej Podlaskiej. Jednak decydującym dla dalszej działalności stowarzyszeniowej było powołanie w 1975 roku nowej jednostki administracyjnej – województwa białkopodlaskiego oraz podjęcie przez Zarząd Główny SIMP uchwały o dostosowaniu struktury organizacyjnej Stowarzyszenia do nowego podziału administracyjnego kraju. W związku z tym w listopadzie 1975 roku z inicjatywy delegata Zarządu Głównego SIMP Kolegi Remigiusza Chmarrę przystąpiono do organizowania Oddziału Wojewódzkiego SIMP. Powołana Komisja Organizacyjna skupiła działaczy SIMP, którzy znaleźli się na tym terenie a wcześniej już działali w Stowarzyszeniu w szkołach, uczelniach lub zakładach pracy na terenie kraju. Byli to: kol. kol. Zdzisław Jobda, Henryk Zawistowski, Krzysztof Marks, Stanisław Wojtas, Stanisław Zowski, Brunon Waszczuk, Stefan Obraniak, Andrzej Wojteczuk.

Uchwałą Zarządu Głównego SIMP z dnia 15 grudnia 1975 roku powołana została Komisja Organizacyjna Oddziału Wojewódzkiego SIMP w Białej Podlaskiej z siedzibą w Zakładach Przemysłu Wełnianego „Biawena”. Rok 1976 poświęcony został na rozbudowę bazy członkowskiej Stowarzyszenia. Obok reaktywowania działalności kół wcześniej istniejących powołane zostały dalsze koła m. in. przy Zespołach Szkół Zawodowych w Janowie Podlaskim, Parczewie i Radzynie Podlaskim, przy Zakładach „BUMAR” w Łosicach, Oddziale PKS w Białej Podlaskiej,

„MEPROZECIE” w Międzyrzeczu Podlaskim, Zakładzie Narzędzi Gospodarczych w Radzynie Podlaskim, Warszawskich Zakładach Radiowych „Unitra” w Parczewie, Zakładach „ZREMB” w Międzyrzeczu Podlaskim. Suma członków Stowarzyszenia przekroczyła statutowy limit 300 i powstała możliwość powołania Oddziału Wojewódzkiego. Nastąpiło to 12 maja 1977 r na

I Walnym Zgromadzeniu Oddziału Wojewódzkiego SIMP w Białej Podlaskiej.

Wybrane zostały wtedy następujące osoby do władz Oddziału:

- przewodniczący – inż. Stanisław Mozgawa,
- wiceprzewodniczący – inż. Stefan Obraniak,
- wiceprzewodniczący – inż. Henryk Zawistowski,
- wiceprzewodniczący – mgr inż. Stanisław Zowski,
- sekretarz – inż. Krzysztof Marks,
- skarbnik – techn. mech. Brunon Waszczuk.

W podjętej uchwale ukierunkowano działalność Oddziału na dalszy rozwój przemysłu elektromaszynowego w województwie, rozbudowę szeregów stowarzyszenia, współdziałanie nad rozwojem kadr mechaników i rzemiosła związanego z mechaniką oraz popularyzację wiedzy technicznej i działalności nowatorskiej, a także rozwijanie życia stowarzyszeniowego i działalność integracyjną środowiska.

W skład Komisji Rewizyjnej Oddziału weszli:

- kol. inż. Mikołaj Martyniuk – przewodniczący,
- kol. mgr inż. Maria Ignatowicz (obecnie Gadomska) – wiceprzewodnicząca,
- kol. inż. Dariusz Makarewicz – sekretarz.

Stan organizacyjny stanowił 13 kół zakładowych oraz 5 kół przy Zespołach Szkół Zawodowych. Do SIMP przystąpiło 10 członków zbiorowych. W skład Rady Oddziału Wojewódzkiego NOT z ramienia SIMP weszli Koledzy: Stanisław Wojtas (Prezes ROW NOT), Stanisław Mozgawa i Jerzy Barczyński. W pracach

VII Kongresu Techników Polskich udział brali Koledzy: Stanisław Wojtas, Andrzej Wojteczuk, Tomasz Trojanowski. Członkowie SIMP wykonali szereg prac społecznie przyczyniając się do oddania do użytku Domu Technika NOT w Białej Podlaskiej, gdzie też znalazło siedzibę Biuro Oddziału SIMP.

Z inicjatywy Zarządu Oddziału podpisane zostało 23 lutego 1978 roku porozumienie pomiędzy Oddziałem Wojewódzkim SIMP a Kuratorium Oświaty i Wychowania w Białej Podlaskiej dotyczące współpracy i współdziałania w kształceniu kadr mechaników na terenie województwa. Podobne porozumienie dotyczące rozwoju rzemiosła o profilu mechanicznym podpisane zostało z Komitetem Wojewódzkim Stronnictwa Demokratycznego. Działacze O/SIMP podjęli również społecznie prace mające na celu zlokalizowanie w Białej Podlaskiej magazynu i rozlewni gazów technicznych sprowadzanych dotychczas indywidualnie przez odbiorców z dalekich rejonów kraju. Oddział zawsze uczestniczył bardzo aktywnie w organizowanych przez Radę NOT Białkopodlaskich Dniach Techniki. Oddział SIMP w trakcie trwania Dni Techniki organizował cykle odczytów, sympozja, dni otwartych zakładów pracy, wystawy wyrobów produkowanych przez przemysł maszynowy województwa.

Koledzy Mieczysław Marciniak i Brunon Waszczuk z Koła SIMP przy Przedsiębiorstwie Remontowym Sprzętu Wodno-Melioracyjnego w Białej Podlaskiej otrzymali Nagrodę NOT za wybitne osiągnięcia w dziedzinie techniki. W Oddziale SIMP powołane zostały dwie sekcje branżowe tj. Sekcja lotnicza i Sekcja jakości. Koła zakładowe włączyły się bardzo aktywnie w organizację konkursów Dobrej Roboty.

Na koniec 1980 roku w Oddziale do SIMP należało 644 członków, w tym 98 inżynierów. Początek lat 80. i burzliwe wydarzenia towarzyszące życiu społecznemu tego okresu spowodowały istotne zmiany w stanie organizacyjnym jak też metodach działania Oddziału. Zmniejszyła się ilość czynnych kół oraz ilość członków, osłabła działalność Zarządu Oddziału.

Dopiero lata 1984–1989 przyniosły ponowne ożywienie działalności. Wznowiono współpracę z Kuratorium Oświaty i Wychowania, ogłoszono konkurs na najlepiej prowadzone praktyki zawodowe w zakładach pracy, ożywiono współpracę z Komitetem Wojewódzkim Stronnictwa Demokratycznego w zakresie pomocy SIMP dla rzemiosła województwa. Dopilnowano zakończenie budowy rozlewni i wojewódzkiego magazynu gazów technicznych, utworzono terenowe stanowisko pracy ZORPOT i rozszerzono działalność rzeczoznawcą SIMP. Podjęto starania o upowszechnienie specjalizacji zawodowej inżynierów. Niektóre koła skutecznie działały w zakresie realizacji Uchwały nr 44 dotyczącej unormowania sytuacji płacowej inżynierów i techników. Do praktyki wprowadzono imprezy integracyjne w środowisku SIMP. Znacznie ożywiła się Sekcja lotnicza współdziałająca przy organizacji Zimowych Podlasko–Lubelskich Zawodów Samolotowych. Tradycją stało się organizowanie kwartalnych spotkań Zarządu Oddziału z przewodniczącymi Kół Zakładowych i działaczami Stowarzyszenia w Kołach Zakładowych, dając możliwość praktycznego zaprezentowania działalności kół oraz efektów gospodarczych poszczególnych zakładów.

Lata 90. były bardzo trudne dla funkcjonowania organizacji społecznych takich jak SIMP. Na terenie województwa białkopodlaskiego większość zakładów pracy było filiami Przedsiębiorstw znajdujących się w większych miastach. Przeżywając trudności gospodarcze macierzyste zakłady likwidowały filie i w ten sposób rozwiązano wiele zakładów branży metalowej. Zwalniana kadra inżynierów i techników nie mając zatrudnienia emigrowała do większych miast, część kadry technicznej pozostałej z różnych powodów na terenie działania Oddziału organizowała swą pracę w rzemiośle lub handlu. Z tego tytułu przestało istnieć większość kół zakładowych SIMP. Oddział zmuszony był do zmian organizacyjnych. Dla potrzeb pozostałej kadry powołano środowiskowe koła terenowe w Białej Podlaskiej, Międzyrzecu Podl. i Parczewie. Działalność ZORPOT została przeniesiona do Zespołu Usług Technicznych Rady Regionalnej NOT. Oddział i Koła pozostały praktycznie bez dotychczasowego zaplecza jakim były Zakłady Pracy.



Prezes Rady Oddziału Wojewódzkiego NOT mgr inż. Stanisław Wojtas (SIMP) rozpoczyna naradę



Widok na salę obrad

Lista członków Oddziału SIMP Biała Podlaska (stan na 31.12.2010 r.)

Nazwisko i Imię	Tytuł	Data wstąpienia do SIMP	Nazwisko i Imię	Tytuł	Data wstąpienia do SIMP
Adamelak Tadeusz	Tech. mech.	11.01.80	Rekucki Sławomir	Inż.	25.05.77
Bancarzewski Mieczysław	Mgr inż.	12.08.74	Rojek Zbigniew	Mgr inż.	20.10.75
Błaszko Mieczysław	Tech. mech.	30.10.86	Sadownik Wiesław	Mgr inż.	1.01.80
Gadamska Maria	Mgr inż.	20.11.76	Siłakiewicz Wiesław	Mgr inż.	12.08.74
Gajda Ryszard	Mgr inż.	31.10.86	Skonieczny Krzysztof	Mgr inż.	5.06.81
Janczewski Jerzy	Tech.mech.	18.11.83	Skwarurzyński Zbigniew	Inż	4.03.76
Jarosz Stanisław	Inż.	25.11.76	Stanilewicz Zenon	Mgr inż.	15.09.93
Jarosz Zbigniew	Tech. mech.	3.03.89	Szołdra Adam	Inż.	20.06.69
Jóźwik Ryszard	Tech. mech.	1.10.71	Szymański Wiesław	Mgr inż.	4.03.76
Kamińska Maria	Mgr inż.	1.10.80	Teleon Andrzej	Inż.	20.11.76
Kiryłuk Konstanty	Inż.	12.08.74	Teleszko Kazimierz	Inż.	6.12.73
Kochanowski Tadeusz	Mgr inż.	15.09.93	Trojanowski Tomasz	Mgr inż.	25.11.76
Kochań Kazimierz	Tech. mech.	5.01.77	Trzeciak Andrzej	Mgr inż.	12.08.74
Kompa Aleksander	Mgr inż.	25.05.77	Trubalski Jan	Tech. mech.	12.06.74
Korneluk Sławomir	Tech. mech.	18.11.83	Tymoszek Franciszek	Tech. mech.	11.01.80
Kulawiec Ireneusz	Inż.	6.01.88	Tymoszek Jerzy	Inż.	11.01.80
Makaruk Jerzy	Mgr inż.	3.05.85	Wegiera Jerzy	Mgr inż.	1.07.77
Marczuk Eugeniusz	Tech.mech.	5.01.77	Zajdel Aleksander	Inż.	30.12.77
Marks Krzysztof	Inż.	18.11.80	Zawistowski Henryk	Inż.	12.02.76
Modrzewski Andrzej	Mgr inż.	15.01.87	Zowski Stanisław	Mgr inż.	26.11.67

Stan organizacyjny Oddziału na 31 grudnia 2000 roku to 6 kół SIMP do których należało 65 członków. Do grudnia 2010 roku uległo to dalszemu pogorszeniu do stanu 4 kół SIMP z ilością 40 członków indywidualnych.

W poszczególnych kadencjach funkcję przewodniczących Oddziału pełnili następujący Koledzy:

Okres	Nazwisko i Imię
15.12.1975 – 12.05.1977	inż Krzysztof Marks (Przewodniczący Komisji Organizac.)
12.05.1977 – 12.12.1979	inż Stanisław Mozgawa
12.12.1979 – 07.05.1981	inż Stefan Obraniak
07.05.1981 – 26.04.1990	mgr inż Stanisław Zowski
26.04.1990 – 26.04.1994	mgr inż Krzysztof Skonieczny
26.04.1994 – 18.05.1998	mgr inż Ryszard Gajda
18.05.1998 – 14.05.2010	mgr inż Zenon Stanilewicz
14.05.2010 – obecnie	inż Henryk Zawistowski

Opracował: Tadeusz Kochanowski – Sekretarz O/SIMP

Stowarzyszenie Naukowo-Techniczne Inżynierów i Techników Ogrodnictwa Oddział w Lublinie

Lubelski Oddział Stowarzyszenia Naukowo-Technicznego Inżynierów i Techników Ogrodnictwa powstał w 1959 r., zaś w 1961 r. wszedł w struktury Naczelnej Organizacji Technicznej. Stowarzyszenie jako swoją misję i cel działalności obrało popularyzację wiedzy ogrodniczej i wspieranie środowiska ogrodników i szkółkarzy na Lubelszczyźnie, albowiem swoim zasięgiem objęło dawne województwa lubelskie, chełmskie i białkopodlaskie. Już w 1960 r. SITO zorganizowało pierwszą wystawę ogrodniczą, otworzyło Ogrodniczy Klub Dyskusyjny oraz było jednym z inicjatorów otwarcia w 1962 r. Zasadniczej Szkoły Ogrodniczej Terenów Zieleni w Lublinie. W tym samym roku odbył się w Lublinie III Ogólnopolski Walny Zjazd Delegatów SITO, na którym wygłoszono 4 referaty oraz uchwalono program działania.

Na przełomie lat 60. i 70. Stowarzyszenie zacieśniło współpracę z Kołem Producentów Ogrodniczych. Posiadając status prawny SITO organizowało od 1975 w budynku Naczelnej Organizacji Technicznej cieszące się uznaniem wystawy ogrodnicze, kursy mistrzowskie branżowe a także działał zespół rzeczoznawców.

Po zawieszeniu działalności w 1991 r. SITO reaktywowało się w 2002 r. i pierwszym prezesem po wznowieniu został inż. Krzysztof Wrona. Dużą część członków zreaktywowanego oddziału stanowili pracownicy Gospodarstwa Ogrodniczego w Leonowie. Nowy Zarząd i nowi członkowie z energią wkroczyli w środowisko ogrodnicze Lubelszczyzny. Po nawiązaniu współpracy z Międzynarodowymi Targami Lubelskimi sztandarowym przedmiotem tej współpracy były Targi Ogrodnicze Eden, którym towarzyszyły pokazy i konkursy Florystyczne. Targi Ogrodnicze firmowane przez SITO były do 2012 roku, kiedy to zmienił się profil i charakter wystawy. Imprezy florystyczne, w tym szczególnie prestiżem cieszące się Wojewódzkie Mistrzostwa Florystyczne, były organizowane z dużym entuzjazmem przez zespół florystek, który z czasem sformalizował się jako Lubelski Klub Florystów. Niestety, nasilający się trend odchodzenia od kwiatów jako okolicznościowych prezentów, stwarzał coraz więcej trudności w branży jak i trudności organizacyjnych i kierunek florystyczny w oddziale lubelskim stopniowo zanikał.

Głównym kierunkiem działalności i rozwoju Oddziału w obecnej dekadzie jest architektura krajobrazu i zieleni miejska. Znakomita większość członków SITO Lublin to obecnie projektanci i wykonawcy terenów zieleni. Oddział w tym zakresie współpracuje z Urzędem Miasta Lublin, szczególnie z utworzonym przy udziale SITO Biurem Miejskiego Architekta Zieleni. Od 2005 roku przy oddziale działa zespół rzeczoznawców z dziedzin: sadownictwo i szkółkarstwo, kwiaciarstwo i rośliny ozdobne, dendrologia i ochrona prawna drzew, kształtowanie terenów zieleni i architektura krajobrazu, ochrona środowiska z elementami ekologii. Rzeczoznawcy i inspektorzy nadzoru współpracują z jednostkami samorządowymi przy licznych inwestycjach publicznych, w tym słynnej rewitalizacji Ogrodu Saskiego w Lublinie. Swoim zasięgiem obejmują Zamość, Łęczną, Janów Lubelski, Białą Podlaską, Bełżyce, Puławy, Kraśnik, Świdnik. SITO, jako członek Federacji Stowarzyszeń NOT od 2014 r. prowadzi corocznie 60-godzinne Kursy Inspektora Nadzoru Terenów Zieleni. Do 2021. komisja egzaminacyjna kursu nadała uprawnienia 67 inspektorom nie tylko z Lubelszczyzny ale także z centralnej Polski, Śląska czy Mazur.

Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Ogrodnictwa zawsze było w ścisłej współpracy z Wydziałem Ogrodnictwa Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie ale także Ogrodem Botanicznym Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej. Wśród członków oddziału są pracownicy naukowcy, członkiem honorowym oddziału jest zasłużony dla kwiaciarstwa profesor Jerzy Hetman z Katedry Roślin Ozdobnych UP. W Zarządzie oddziału od lat wiceprezesem ds. nauki i popularyzacji wiedzy jest dr Marek Kopacki z Katedry Ochrony Roślin UP zaś skarbnikiem dr Krystyna Rysiak z Ogrodu Botanicznego UMCS. Lubelscy naukowcy, obok praktyków, są stałym trzonem kadry wykładowców na organizowanych przez SITO seminariach, konferencjach, szkoleniach i warsztatach. Oprócz Kursu Inspektora najważniejszym i regularnym przedsięwzięciem szkoleniowym są praktyczne warsztaty z cięcia i pielęgnacji drzew i krzewów w terenach zurbanizowanych, organizowane od 2018 roku, przy udziale mgr inż. Tomasza Chomickiego z Federacji Arborystów Polskich. Oprócz warsztatów na lubelskich zieleńcach dużym powodzeniem cieszyły się zamiejscowe edycje w Janowie Lubelskim, Wojciechowie czy dwudniowa edycja w Zamościu. SITO Lublin od lat współpracuje z lokalnymi producentami

i firmami, takimi jak: JMP Flowers ze Stężycy, Szkołka Kurowscy z Kurowa, Szkołka Bracia Dębscy w Młynkach, Szkołka Zielone Wzgórze w Nałęczowie, Centrum Ogrodnicze Cur w Końskowoli, Centrum Ogrodnicze Ogrodnik w Lublinie, Zakład Zieleni LSM i wieloma innymi.

Oprócz działalności dydaktycznej ważnym elementem statutowych zadań SITO jest integracja środowiska ogrodniczego. Oddział w Lublinie od reaktywacji jest organizatorem dorocznego Balu Ogrodnika, niegdyś organizowanego Sali Kongresowej Uniwersytetu Przyrodniczego, pięknie dekorowanego przez działające w SITO florystki, od kilku edycji w Hotelu Royal Botanic. Wspomniana integracja to także spotkanie opłatkowe, na które zapraszani są członkowie honorowi, przedstawiciele Miejskiego Architekta Zieleni oraz Lubelskiego Związku Ogrodników czy kilka edycji Rejsu Świętojańskiego – czerwcowej wycieczki statkiem po Wiśle poprzedzonej zwiedzaniem szkółek czy gospodarstw ogrodniczych. Dzięki takim inicjatywom SITO Lublin przyciąga młodych członków, pełnych energii i pomysłów. SITO Lublin posiada prężnie działające Koło Terenowe w Zamościu – grupę zaangażowanych społecznie osób związanych z zamojską zielenią. Zarząd i trzon struktur SITO Lublin tworzą od lat: inż. Krzysztof Wrona, inż. Ryszard Jończyk, inż. Zofia Marczuk, dr Marek Kopacki, dr Krystyna Rysiak, mgr inż. Roman Wróbel, inż. Irena Choroszyńska, inż. Ewa Dejnego, mgr inż. Leszek Pataj, mgr inż. Krystyna Stefańska, mgr inż. Iwona Brankiewicz – osoby, które poza własną działalnością gospodarczą i zawodową oddają społecznie duże zasługi dla środowiska ogrodniczego.



SITO Walne Zgromadzenie SITO w Lublinie w 2015 r.

Fot. R. Wróbel



SITO Egzamin końcowy Kursu Inspektora Terenów Zieleni w 2018 r. Fot. Z. Marczuk



SITO Pokaz florystyczny na Targach Eden, prof. E. Pogroszewska i A. Smolińska-Wieczorkiewicz. Fot. R. Wróbel



SITO W hali produkcyjnej JMP Flowers w ramach Rejsu Świętojańskiego. Fot. R. Wróbel

Stowarzyszenie Elektryków Polskich



Stowarzyszenie Elektryków Polskich SEP jest największą w Polsce pozarządową organizacją twórczą o charakterze naukowo-technicznym. Organizacja ta założona została w 1919 roku przez inżynierów – przedstawicieli przemysłu elektrotechnicznego, działa na rzecz użyteczności społecznej i publicznej. Stanowi dobrowolne zrzeszenie elektryków wszystkich specjalności, a także osób, których działalność zawodowa wiąże się z szeroko rozumianą elektryką oraz osób prawnych zainteresowanych tą działalnością.

Działalność SEP obejmuje elektrotechnikę, energetykę, elektroenergetykę, telekomunikację, elektronikę, radiotechnikę, automatykę, optoelektronikę, techniki informacyjne, informatykę, bionikę, robotykę oraz inne pokrewne dziedziny.

Stowarzyszenie Elektryków Polskich ma na celu:

- propagowanie, inicjowanie i popieranie twórczości naukowej i technicznej we wszystkich dziedzinach elektryki i pokrewnych, dla wspomagania rozwoju gospodarczego kraju,
- popularyzowanie elektryki, jej historii oraz twórców, działania na rzecz gospodarki energetycznej w zakresie wytwarzania, przetwarzania, przesyłania, dystrybucji i użytkowania energii we wszystkich postaciach oraz eksploatacji urządzeń, instalacji i sieci, działanie dla
- rozwoju systemów informatycznych, telekomunikacyjnych i społeczeństwa informatycznego,
- monitorowanie oraz rozpatrywanie zagadnień naukowo-technicznych, organizacyjnych, prawnych, ekonomicznych, jak również wyrażanie opinii i współdziałanie z administracją
- rządową, samorządami, izbami i stowarzyszeniami naukowymi, edukacyjnymi i oświatowymi,
- wykonywanie zadań zleczanych przez organa administracji publicznej, normalizacji norm i przepisów z zakresu elektryki, prowadzenie działalności gospodarczej, badanie jakości, udzielanie rekomendacji i referencji, rzeczoznawstwo i doradztwo,
- wydawanie publikacji i czasopism naukowo-technicznych.

Rok 2019 został ogłoszony Rokiem Jubileuszu 100-lecia Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Z tej okazji odbyło się wiele uroczystości:

- Oddziały SEP ufundowały, poświęcony w Archikatedrze Warszawskiej, nowy Sztandar SEP,
- na dziedzińcu Politechniki Warszawskiej został odsłonięty pomnik pierwszego Prezesa SEP i pierwszego Dziekana Wydziału Elektrycznego PW prof. Mieczysława Pożaryskiego,
- w Warszawie 7 czerwca 2019 r. obradował Nadzwyczajny Zjazd Delegatów SEP pod hasłem „Elektryka. Edukacja. Przemysł. Stowarzyszenie”. Uroczystości jubileuszowe odbywały się we wszystkich Oddziałach SEP w Polsce oraz w Kijowie, Wilnie i Lwowie.

Zarząd Główny Stowarzyszenia Elektryków Polskich SEP w 1936 roku powołał Oddział Lubelski SEP. W dniu 15 listopada 1936 roku Walne Zebranie O/L SEP wybrało pierwszego Prezesa SEP kolegę Jana Czerwińskiego, ówczesnego dyrektora Związku Elektryfikacyjnego LUBZEL i senatora Rzeczypospolitej Polskiej oraz Zarząd i Komisję Rewizyjną. Fakt ten był potwierdzeniem, że elektrycy z naszego regionu są odpowiednio wykwalifikowani do rozwoju energetyki w tej części kraju, a także propagowania idei naszego stowarzyszenia.

W roku 2016 Oddział Lubelski Stowarzyszenia Elektryków Polskich świętował 80-lecie powołania. W dniu 15 listopada tego roku w Sali Konferencyjnej na terenie Targów Lublin odbyły się oficjalne uroczystości Jubileuszu 80-lecia Oddziału Lubelskiego SEP. W uroczystościach udział wzięli przedstawiciele władz samorządu, Marszałek i Wicemarszałek Województwa Lubelskiego, a także Wiceprezydent Miasta Lublina, Prezes Zarządu FSNT NOT w Lublinie, Prezes Zarządu Głównego SEP wraz z osobami towarzyszącymi.

Przybyli także przedstawiciele Oddziałów SEP, Członkowie Zarządu i Kół O/L SEP, liczne grono odznaczonych oraz przedstawiciele firm wspierających i sponsorujących O/L SEP. W Oddziale Lubelskim SEP w dniu 22.02.2018 roku odbyło się Walne Zgromadzenie Delegatów, na którym zostały wybrane nowe władze na kadencję 2018 – 2022. Na Prezesa Oddziału został ponownie wybrany mgr inż. Tadeusz Karczmarczyk. Wybrano także 15. Członków Zarządu



Prezes Oddziału Lubelskiego Stowarzyszenia Elektryków Polskich w Lublinie w kadencji 2014–2022
mgr inż. Tadeusz Karczmarczyk.

W roku 2016 Oddział Lubelski Stowarzyszenia Elektryków Polskich świętował 80-lecie powołania. W dniu 15 listopada tego roku w Sali Konferencyjnej na terenie Targów Lublin odbyły się oficjalne uroczystości Jubileuszu 80-lecia Oddziału Lubelskiego SEP. W uroczystościach udział wzięli przedstawiciele władz samorządu, Marszałek i Wicemarszałek Województwa Lubelskiego, a także Wiceprezydent Miasta Lublina, Prezes Zarządu FSNT NOT w Lublinie, Prezes Zarządu Głównego SEP wraz z osobami towarzyszącymi. Przybyli także przedstawiciele Oddziałów SEP, Członkowie Zarządu i Kół O/L SEP, liczne grono odznaczonych oraz przedstawiciele firm wspierających i sponsorujących O/L SEP. W Oddziale Lubelskim SEP w dniu 22.02.2018 roku odbyło się Walne Zgromadzenie Delegatów, na którym zostały wybrane nowe władze na kadencję 2018–2022. Na Prezesa Oddziału został ponownie wybrany mgr inż. Tadeusz Karczmarczyk. Wybrano także 15. Członków Zarządu

Oddziału oraz Komisję Rewizyjną i Sąd Koleżeński. W O/L SEP funkcjonuje 13 kół SEP. Dla zorganizowania zaplanowanych zajęć, Zarząd powołał 12 komisji tematycznych. Jednym z podstawowych warunków naszej organizacji są sprawy szkoleniowe. Zarząd Oddziału organizuje kursy podnoszące wiedzę elektryków. Przeprowadza egzaminy przez Oddziałowe Komisje Kwalifikacyjne dla elektryków ubiegających się o uzyskanie uprawnień dla swojej działalności. Od wielu lat wraz z Wydziałem Elektrotechniki i Informatyki Politechniki Lubelskiej jest organizatorem ogólnopolskiej konferencji naukowo-technicznej pod nazwą

„Rynek Energii Elektrycznej”. Jedną z działalności gospodarczej Oddziału jest prowadzenie Ośrodka Rzecznawców SEP w Lublinie. W Ośrodku tym zarejestrowanych jest 35 rzeczoznawców i 21 specjalistów, w 12 działach specjalistycznych związanych z elektryką.

Od wielu lat dla rozwoju życia koleżeńskiego Zarząd organizuje corocznie Bal Elektryka, Międzynarodowy Dzień Elektryka, wycieczki szkoleniowo-integracyjne i inne spotkania. Dobrze układa się współpraca Zarządu z Radą Wojewódzką NOT, L/O Izby Inżynierów Budownictwa, Politechniką, Zespołem Szkół Energetycznych i firmami branży elektrycznej.

Opracowanie i zdjęcie: Oddział Lubelski SEP.

Polskie Zrzeszenie Inżynierów i Techników Sanitarnych



PZITS jest najstarszą (założoną w 1919 r.), niezależną i dobrowolną organizacją naukowo-techniczną, skupiającą osoby fizyczne i prawne, zainteresowane działalnością zawodową i społeczną w dziedzinach: gazownictwa, wodociągów i kanalizacji, technologii wody i ścieków, ogrzewnictwa, ciepłownictwa, wentylacji i klimatyzacji, oczyszczania miast i osiedli oraz gospodarki odpadami, balneotechniki, pralnictwa, techniki sanitarnej wsi, ochrony wód, powietrza atmosferycznego i powierzchni ziemi, urbanistyki podziemnej i dziedzin pokrewnych.

Historia PZITS w Lublinie

W dniu 11 września 1952 roku odbyło się zebranie założycielskie Samodzielnego Koła Stowarzyszenia Naukowo-Technicznego, Inżynierów i Techników Sanitarnych, Ogrzewnictwa i Gazownictwa w Lublinie. W zebraniu uczestniczyło 22 specjalistów z przedsiębiorstw komunalnych miasta Lublina. Wybrano 4 osobowy Zarząd pod przewodnictwem mgr inż. Bohdana Wołk-Łaniewskiego.

W roku 1953 decyzją Zarządu Głównego zostało powołane Samodzielne Koło Stowarzyszenia Naukowo-Technicznego, Inżynierów i Techników Sanitarnych, Ogrzewnictwa i Gazownictwa w Lublinie. W latach 1953–1954 Lublin był miastem o szczególnym nasileniu prac remontowo-budowlanych związanych z obchodami 10-lecia PKWN. W pracach tych znaczący wkład wnieśli koledzy z Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji, Zarządu Zieleni Miejskiej i pracowni projektowych opracowujących dokumentację odbudowy i renowacji budynków na Podzamczu i Starym Mieście.

W roku 1954 działało już 6 Kół Zakładowych skupiających 56 członków, a w roku 1956 liczba członków wzrosła do 96. W 1957 r. na zjeździe krajowym uchwalono nowy statut i stowarzyszenie przyjęło nazwę „Polskie Zrzeszenie Inżynierów i Techników Sanitarnych”.

Ze względu na znaczny wzrost ilości członków (do 152) oraz aktywną działalność stowarzyszeniową **Zarząd Główny uchwala z dnia 5 grudnia 1959 r. powołał Oddział PZITS w Lublinie**. Warto przypomnieć skład pierwszego Zarządu Oddziału PZITS w Lublinie:

- Przewodniczący – kol. Jerzy Szulc,
- I. zastępca przewodniczącego – kol. Janusz Kwiatkowski,
- II. zastępca przewodniczącego – kol. Bohdan Łaniewski,
- Sekretarz – kol. Konrad Bąkowski,
- Skarbnik – kol. Jerzy Szumilewicz.

Ważnym wydarzeniem mającym duży wpływ na działalność stowarzyszenia było oddanie do użytku w 1961 r. Domu Technika przy ul. Skłodowskiej 3 w Lublinie, co ułatwiło w znacznym stopniu realizację podstawowych celów statutowych PZITS.

Lata 1970–1986 charakteryzowały się dynamicznym wzrostem ilości Kół Zakładowych oraz członków indywidualnych i zbiorowych. Według stanu na dzień 30.06.86 Oddział Lubelski PZITS liczył 940 członków indywidualnych, 19 członków zbiorowych, 47 rzeczoznawców oraz 32 Koła Zakładowe.

W 1990 r. Oddział Lubelski posiadał 35 Kół Zakładowych i zrzeszał 719 członków indywidualnych, 22 członków zbiorowych oraz 61 rzeczoznawców PZITS.

Według stanu z maja 1990 r. członkowie zrzeszeni w O/L posiadali ogółem 103 Odznaki Honorowe PZITS, (74 srebrne i 14 złotych) oraz 21 Odznak Honorowe NOT, (14 srebrnych i 7 złotych).

Przemiany polityczne, społeczne i gospodarcze lat 90. postawiły pod znakiem zapytania dotychczas stosowane formy pracy stowarzyszeniowej. Przedsiębiorstwa naszej branży stanowiące oparcie dla działalności kół zakładowych borykały się z poważnymi trudnościami w podstawowej działalności, ograniczając zatrudnienie, podlegając przekształceniom lub likwidacji.

W tej sytuacji pierwszoplanowym zadaniem była integracja środowiska zawodowego i reprezentowanie jego interesów wobec władz państwowych i lokalnych. Wzrosło znaczenie działalności związanej z podnoszeniem kwalifikacji zawodowych, poprzez organizowanie szkoleń, konferencji naukowo technicznych, wycieczek, odczytów i itp. Podstawowymi komórkami integrującymi poszczególne branże stały się koła terenowe i sekcje branżowe. W 1996 r. ilość kół zakładowych zmalała do 11, a ilość członków indywidualnych do 203.

Kadencja działalności oddziału przypadająca na lata 1996–2001 przebiegała w warunkach postępującej recesji gospodarczej. Zjawiska te były szczególnie dotkliwe dla wschodniej części kraju w tym Lubelszczyzny. Zmalała aktywność zawodowa naszych członków, pochłoniętych zdobywaniem środków utrzymania, szukaniem pracy lub staraniami związanymi z przejściem na emeryturę.

W 2001 r. O/L PZITS liczył 8 kół, 3 członków wspierających i 214 członków indywidualnych.

W 2003 r. dzięki staraniom kol. Janusza Iberszera udało się reaktywować kilkudziesięciu byłych członków PZITS, którzy weszli w skład kół terenowych w Lublinie, Chełmie Zamościu i Białej Podlaskiej.

W dniu 16.04.2015 za zgodą Dziekana Wydziału Inżynierii Środowiska Politechniki Lubelskiej zostało utworzone Koło Młodych przy Wydziale Inżynierii Środowiska Politechniki Lubelskiej. W ramach prac niniejszego Koła zorganizowano wiele wycieczek fakultatywnych oraz szkoleń branżowych, co pokazało znaczne zaangażowanie środowiska studenckiego w działalność stowarzyszeniową.

W całym 60-leciu efektywność działania była niewątpliwie zasługą wielu członków PZITS, ich osobistego zaangażowania i aktywności.

Z tej okazji wszystkim byłym i obecnym kolegom z PZITS i bratnich organizacji inżynierskich należą się szczególne podziękowania i wyrazy uznania za twórczą działalność i koleżeńską współpracę. Życzymy zdrowia i „Żeby się chciało chcieć, cokolwiek by to było”.





Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych



Przewodniczący Zarządu Oddziału Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych w Lublinie
dr inż. Andrzej Pichla w okresie 1993–2021r.

Początek powstania organizacji technicznych, łączących inżynierów wodnych i melioracyjnych zaczął się z chwilą powołania Koła Melioracyjnego w Warszawie. Aktem formalno-organizacyjnym jego powstania była uchwała Zebrania Ogólnego Stowarzyszenia i Techników Wodnych i Melioracyjnych z dnia 11 października 1911r. Oprócz istniejącego już Koła Wodno-melioracyjnego oraz Stowarzyszenia Gospodarki Wodnej w Polsce zostało powołane w styczniu 1937 r. Stowarzyszenie Inżynierów Wodnych Rzeczypospolitej Polskiej/SIW, które włączono w skład 14 członków, powstałej w 1936 r. Naczelnej Organizacji Inżynierów (NOI) w Warszawie. Po zakończeniu II wojny światowej na zebraniu reprezentantów większości branż technicznych podjęto inicjatywę utworzenia w dniu 12 grudnia 1945 r. Naczelnej Organizacji Technicznej (NOT) dla odbudowy ruchu stowarzyszeniowego w Polsce. W pracach organizacyjnych powołania Naczelnej Organizacji Technicznej uczestniczyli przedstawiciele branży wodno-melioracyjnej, równocześnie podejmując prace przygotowawcze do powołania Stowarzyszenia Wodno-Melioracyjnego w dniu 11 maja 1946. Na tym zjeździe w/w stowarzyszenie podjęło uchwałę o przystąpieniu do Naczelnej Organizacji Technicznej przyjmując ramowy statut opracowany przez NOT. Po 2-letnim okresie od jego utworzenia odbył się w dniach 12–13 grudnia 1947 r. I Walny Zjazd Delegatów NOT, w odbudowanym Domu Technika, w którym brali udział m.in. przedstawiciele Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Wodno-Melioracyjnych /SITWM/. Należy podkreślić że w tym okresie działalność SITWM głównie dotyczyła łagodzenia skutków zmian klimatycznych poprzez zwiększenie stanu zasobów wodnych oraz ograniczenie katastrofalnych skutków powodzi i suszy. Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych / SITWM / jest organizacją naukowo-techniczną i zawodową, zrzeszającą na zasadzie dobrowolności inżynierów, techników, studentów, uczniów, zainteresowanych problematyką zarządzania wodami, budownictwa wodnego, inżynierii wodnej i morskiej, łąkarstwa, inżynierii sanitarnej wsi, melioracji, ochrony ekosystemów wodnych oraz specjalistów innych dziedzin związanych z gospodarką wodną i ochroną środowiska. SITWM działa na podstawie ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach (tekst. Jedn. Dz. U. 2017r., poz. 210) i posiada osobowość prawną. Uroczystie obchodzono rocznicę 100 lat powstania SITWM / 11 października 2011r / na zorganizowanej konferencji naukowo-technicznej w dniach 20–21 czerwca 2012 r w Domu Technika w Warszawie. Z tej okazji wydano publikację p.t. „Historia i Działalność Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych 1911–2011” oraz medal okolicznościowy. Celem tego wydawnictwa jubileuszowego było upamiętnienie działalności członków w okresie 100 lat, którzy pracowali nad rozwojem nauki, doskonaleniem kadr technicznych oraz upowszechnieniem nowoczesnych technik i technologii w inwestycjach budownictwa wodnego, melioracyjnego i zaopatrzenia rolnictwa i wsi w wodę.

Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych Oddział w Lublinie

Oddział Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych w Lublinie powstał w 1945 r. W pierwszych latach jego działalności zasadniczym kierunkiem pracy kadry technicznej były zagadnienia szkoleniowe i organizacyjne. Oddział ten w momencie założenia liczył 300 osób, a w roku 1970 – 667 osób. W tym okresie przewodniczącymi Zarządu Oddziału byli: Kol. mgr inż. Jan Kwapiszewski, twórca koncepcji budowy systemu wodnego Kanału Wieprz-Krzna, największego w Polsce oraz Kol. Prof. dr Stefan Ziemnicki, Dziekan Wydziału Rolnego, Rektor UMS w Lublinie, autor publikacji naukowych z dziedziny melioracji przeciwerozwojowych. Oddział ten w okresie ponad 70-letniej działalności zorganizował ponad 385 konferencji naukowo-technicznych i technicznych, kursów specjalistycznych, wycieczek technicznych oraz szkoleń; m. in. nt. prawa budowlanego i wodnego, warunków technicznych wykonania budowli hydrotechnicznych, wodno-melioracyjnych i morskich, zasobów wodnych w województwie lubelskim i w kraju, odbudowy i modernizacji systemu wodnego Kanału Wieprz-Krzna, budowy największego zbiornika wodnego na Lubelszczyźnie w zlewni rzeki Wieprz w Nieliszu o poj. 19,5 mln m³, odbudowy i modernizacji infrastruktury przeciwpowodziowej w dolinach rzek; Wisły, Bugu i Wieprza, małej retencji wodnej, koncepcji budowy zbiornika „Oleśniki” oraz uprawnień budowlanych dla pełnienia samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie. Specjaliści i Eksperti Oddziału SITWM współpracowali z autorami opracowań strategicznych programów dla woj. Lubelskiego p.n. „Program ochrony przed suszą w woj. Lubelskim”, „Program ochrony przeciwpowodziowej dla woj. Lubelskiego”, „Program gospodarki wodnej woj. Lubelskiego” „Program małej retencji wodnej dla woj. Lubelskiego” i „Program rewitalizacji systemu wodnego Kanału Wieprz-Krzna”. Aktywna praca specjalistów STWM przyczyniła się do poprawy ochrony przeciwpowodziowej w dolinach rzek; Wisły, Bugu i Wieprza w wyniku rozbudowy infrastruktury przeciwpowodziowej o długości 102,6 km, zwiększenia zasobów wodnych powierzchniowych w zlewni rzeki Wieprz w wybudowanym zbiorniku wodnym w Nieliszu o pojemności 19,5 mln m³ oraz w 12 zbiornikach retencyjnych o łącznej pojemności 13,7mln m³. W latach 1993–2021 r. funkcję Przewodniczącego Zarządu Oddziału pełnił kol. dr inż. Andrzej Pichla, a funkcje Sekretarza Oddziału pełnili Kol. mgr inż. Ewa Paryż i Kol. mgr inż. Piotr Gręda. Według stanu na 31 grudnia 2020 r. Zarząd Oddziału liczył 134 osoby; w tym inżynierowie stanowili – 103 osoby, technicy – 16 osób i pozostali –15 osób, emeryci i renciści – 56 osób, studenci i uczniowie – 4 osoby, kobiety – 24 osoby. Członkowie SITWM są zrzeszeni w 5 Kołach Zakładowych Specjalistów. Specjaliści stowarzyszenia, posiadających uprawnienia budowlane aktywnie działają w organach Polskiej Izby Inżynierów (PIIB) i Lubelskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa (LOIIB) tj. w Okręgowej Radzie LOIIB, w Komisji Kwalifikacyjnej (nadaje uprawnienia budowlane), w Radzie Programowej Lubelskiego Inżyniera Budownictwa, w Okręgowym Sądzie Dyscyplinarnym, w Krajowej Komisji Rewizyjnej PIIB, w Komisji Ustawicznego Doskonalenia Zawodowego PIIB oraz w Zarządzie Głównym SITWM. Nadano Tytuły Eksperta NOT przez Zarząd Główny FSNTNOT; Kol. inż. Leszkowi Bogucie, dr inż. Andrzejowi Pichli, mgr inż. Franciszkowi Ząbkowi. W okresie ostatniej kadencji 1997–2021 r. Zarząd Oddziału zorganizował 5 konferencji naukowo-technicznych i technicznych nt. problemów gospodarki wodnej i retencji wodnej w woj. Lubelskim oraz był współorganizatorem konferencji międzynarodowej na Białorusi nt. „Żegluga na Kanale Dniepro-Brzeskim” oraz 18 szkoleń specjalistycznych we współpracy z LOIIB. Zarząd Oddziału SITWM przygotowuje konferencję n.t. jubileuszu 70-lecia jego powstania, którą planuje zorganizować w 2022 r.

Lublin, dnia 17 września 2021r, Opracował Zarząd Oddziału
SITWM w Lublinie.

Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa

Początki działalności Stowarzyszeń Technicznych na Lubelszczyźnie sięgają XVI wieku i wiążą się z rozwojem przemysłu i techniki. W 1911 r. lubelskie środowisko techniczne utworzyło Towarzystwo Techników Lubelskich, a jedenaście lat później (1922 r.) Stowarzyszenie Techników Województwa Lubelskiego (w jego składzie znalazło się Towarzystwo Techników Lubelskich) wstąpiło do Związku Polskich Zrzeszeń Technicznych, łączącego 29 krajowych Stowarzyszeń Technicznych. W 1946 r. powołany został Oddział Lubelski Polskiego Związku Inżynierów Budowlanych pod przewodnictwem Kol. Henryka Zamorowskiego.

Działające w kraju Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Budownictwa oraz Polski Związek Inżynierów Budowlanych na Zjeździe Delegatów w Warszawie, który odbył się w dniach 14 – 15.06.1948 r. powołały jedno wspólne Stowarzyszenie pod nazwą Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa. Datę 15 czerwca 1948 roku uznaje się za powstanie Lubelskiego Oddziału PZITB.

Od tego okresu następował dynamiczny rozwój Związku. W kadencji 1984–1987 Związek liczył 1312 członków skupionych w 48 Kołach Zakładowych utworzonych głównie w przedsiębiorstwach budowlanych, biurach projektowych i jednostkach nadzoru budowlanego ówczesnej Lubelszczyzny (Lublin, Chełm, Biała Podlaska, Zamość). Oddział lubelski zaangażował się w budowę Domu Technika i powołanie Wydziału Budownictwa Lądowego przy Wieczorowej Szkole Inżynierskiej w Lublinie. Współpraca Oddziału z Politechniką Lubelską skutkuje wspólnym organizowaniem konferencji naukowo-technicznych, seminariów i sympozjów, kursów oraz odczytów, podnoszących wiedzę i kwalifikacje kadry technicznej budownictwa województwa Lubelskiego. Głębokie przemiany polityczno-gospodarcze, jakie nastąpiły w kraju w latach 90. spowodowały znaczne zmiany w strukturach i organizacji budownictwa. Wiele biur projektowych, przedsiębiorstw wykonawczych i innych zakładów pracy przestało funkcjonować, powodując w konsekwencji rozwiązanie szeregu Kół Zakładowych i drastyczny spadek liczby członków Związku.

W roku 2009 odbudowano na Politechnice Lubelskiej w Lublinie a w następnych latach stworzono w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej Koła Młodych PZITB. W ich wyniku w szeregi lubelskich struktur związku wstąpiło wielu aktywnych i pełnych zapału do działalności stowarzyszeniowej studentów i absolwentów kierunków budowlanych. Ich aktywna działalność to między innymi organizacja licznych sympozjów, konferencji ale przede wszystkim dwóch Krajowych Zjazdów Naukowo-Technicznych Młodej Kadry PZITB oraz Studenckiego Konkursu Konstruktorskiego „Zapuscć Żurawia”

W 2017 roku Zarząd Oddziału zdecydował o zakupie na własność Oddziału od zarządcy budynku NOT ul. Skłodowskiej 3 w Lublinie dwóch dotychczas używanych pomieszczeń biurowych oraz jednego sąsiadującego z wynajmowanymi. Po wykonaniu remontu i wyposażeniu Oddział posiada nowoczesne biuro sprzyjające prowadzeniu działalności stowarzyszeniowej i gospodarczej.

Obecnie ilość członków Oddziału jest na stałym poziomie ok. 140 osób, których przedstawiciele wchodzi w skład Zarządu Oddziału.

Oddział w Lublinie, poza integrującymi społeczność budowlaną celami statutowymi, prowadzi także aktywną działalność gospodarczą świadcząc usługi z zakresu szkolenia i egzaminowania na uprawnienia kwalifikacyjne, oraz wykonywania profesjonalnych opracowań technicznych-ekspertyz i opinii technicznych.

Stowarzyszenie Naukowo-Techniczne Inżynierów i Techników Przemysłu Naftowego i Gazowniczego Oddział w Warszawie i z siedzibą w Lublinie

Stowarzyszenie Nasze jest jednym z najstarszych stowarzyszeń, którego historia sięga czasów Ignacego Łukasiewicza, który od 1877 r. był pierwszym przewodniczącym Krajowego Towarzystwa Naftowego we Lwowie. Po II wojnie w roku 1946 w Krakowie powołano Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Paliw Płynnych, które od roku 1981 po połączeniu z przemysłem gazowniczym przekształciło się w Stowarzyszenie Naukowo-Techniczne Inżynierów i Techników Przemysłu Naftowego i Gazowniczego. Oddział Nasz posiadał 16 Kół Zakładowych i liczył 490 członków w: strukturach CPN, instytucje Technologii Nafty O/warszawa, Szefostwie Służby Materiałów Pędnych i Smarów Głównego Kwatermistrzostwa

W. P. Jednostce Transportowo-Remontowej W.P w Puławach, PERN, Biurach Projektów „Naftoprojekt” i „Megagaz”. W latach 1954–1981 Oddział Nasz redagował miesięcznik Biuletyn Techniczny CPN poświęcony : towaroznawstwu naftowemu, oszczędnej gospodarce paliwowo-smarowniczej, zagadnieniom BHP, ochronie środowiska oraz projektowaniu i eksploatacji Baz Magazynowych i Stacji Paliw. Prowadzono liczne kusy z zakresu towaroznawstwa naftowego i gospodarki Paliwowo Smarowniczej. W latach 70. na skutek zmian politycznych i organizacyjnych sektora naftowego uległa zmniejszeniu liczba kół do 13, a liczba członków do 260.

Pozytywny przełom nastąpił w roku 1992 kiedy odbył się Zjazd Delegatów i wybrano nowy Zarząd Oddziału, a Prezesem został kol. Janusz Kobyłański ,gorący orędownik i organizator działalności stowarzyszeniowej. Kolega Prezes osobiście angażował się w odtworzenie Kół Zakładowych, które zaprzestały działalności. Na koniec kadencji w roku 1996 Oddział Warszawa I liczył już 18 Kół i 450 członków. Powołano również Zakład Usługowy, który wykonywał: ekspertyzy, badania laboratoryjne, szkolenia z zakresu gospodarki paliwowo-smarowniczej, przygotowywał kandydatów do pracy w Stacjach Paliw oraz przeprowadzał inwentaryzacje w Bazach Magazynowych. Od roku 2004 na skutek likwidacji przez PKN ORLEN terenowych struktur pozostałych po CPN nastąpił spadek liczby Kół i członków. Pomimo trudności wynikających z reorganizacji Sektora Naftowego Oddział prowadził ożywioną działalność naukowo-techniczną jak ogólnopolskie konferencje naukowo-techniczne i ekologiczne:

- 1994 r. – „Przyszłość-Ekologia, CPN po półwieczu”.
- 1998 r. – „Ekologia w dystrybucji Paliw Płynnych-2000”.
- 2001 r. – „Ekologia w Przemysle Rafineryjnym”.
- 2000–2003 – „Konferencja na targach Nafta-Gaz w Warszawie”.
- Coroczne panele w Kędzierzynie-Koźlu w ramach Dni Miasta.
- 2009 r. – Konferencja „65-lecie powołania CPN i 50-lecie powołania MZRP i P w Płocku oraz „10-lecie PKN ORLEN”.
- 2013 r. – „Poszukiwanie gazu łupkowego na Lubelszczyźnie”.
- 2014 r. – „Perspektywy poszukiwania gazu łupkowego na Lubelszczyźnie w świetle wykonanych odwiertów”.
- 2016 r. – „Ignacy Łukasiewicz Twórca Polskiego Przemysłu Naftowego”.
- 2018 r. – Wystawa: kolekcji lamp Naftowych, plakatów, książek, świadectw udziałowych Firm Naftowych z XIX wieku.
- 2019 r. – Cykl wykładów o energetyce ze źródeł odnawialnych.

We współpracy z NOT zorganizowano konferencję pt. „Rewitalizacja Zalewu Zemborzyckiego koło Lublina”. Wnioski przekazano do Przedsiębiorstwa Wody Polskie.

Działalność na rzecz członków.

Dzięki dochodowi wypracowanemu przez Zakład Usługowy i dotacjom Członków Zbiorowych organizowane były corocznie wycieczki do rafinerii i największych Koncernów Naftowych w całej Europie. Poszczególne Koła organizowały wycieczki do Rafinerii i Baz Magazynowych w kraju. Dużą popularnością cieszyły się rajdy szlakiem Ignacego Łukasiewicza od Skansenu w Bóbrce do Lwowa. Wszystkie Koła Zakładowe organizowały spotkania integracyjne.

Zarząd Oddziału wnioskował o zapomogi z Kasy Pomocy Koleżeńskiej dla członków znajdujących się w trudnej sytuacji materialnej. W roku 2009 Zarząd Oddziału Warszawa I przeprowadził ogólnokrajową akcję poszukiwania pamiątek po byłej Centrali Produktów Naftowych.

Odzyskano: 8 sztandarów, 4 flagi, medale i statuetki, wydawnictwa techniczne i reklamowe, dokumenty, albumy i zdjęcia, certyfikaty ISO oraz aparaturę laboratoryjną.

Pamiątki przekazano do Muzeum Naftowego i Gazowniczego w Bóbrce, gdzie są wystawiane w pawilonie CPN. W roku 2011 koledzy z Koła przy Centrum Serwisowym w Opolu – dużym nakładem sił i środków – przeprowadzili renowację obiektów i urządzeń „Stacji Paliw CPN” stanowiących ekspozyty Muzeum w Bóbrce koło Krosna.

Stowarzyszenia Geodetów Polskich Oddział Wojewódzki w Lublinie



Przewodniczący SGP – Piotr Strojny (od 17.01.2018 r.)

Okres przedwojenny działalności społeczno-zawodowej geodetów [1919–1939]

Po 123 latach zaborów mogły powstawać pierwsze wolne polskie organizacje państwowe, społeczne i zawodowe. W dniach od 4–6 stycznia 1919 roku z inicjatywy geometry Zygmunta Majewskiego z Warszawy odbył się Pierwszy Powszechny Zjazd Mierniczych Polskich w Warszawie. W zjeździe brali udział również uczestnicy z województwa lubelskiego, w prezydium powołano na sekretarza Aleksandra Szabelskiego z Lublina. Pierwszym zrzeszeniem na terenie Lubelszczyzny było powstałe przed rokiem 1921 Zrzeszenie Geometrów w Lublinie, które działało do 1926 r., a następnie przekształciło się w Koło Związku Mierniczych Przysięgłych (Oddział Wojewódzki). W roku 1925 w Lublinie powstał Związek Geometrów absolwentów b. rosyjskich szkół mierniczych, który działał do 1931 r. Związek Geometrów swój pierwszy zjazd organizacyjny odbył w dniu 22 lutego 1925 r. w Lublinie. Statut został uchwalony na zjeździe członków w dniu 5 lipca 1925 r. Przyjęto na nim uchwałę o przystąpieniu Związku do Stałej Delegacji Polskich Zrzeszeń Mierniczych w Warszawie. Utworzono koła terenowe w Lublinie i Wilnie. W roku 1927 Zjazd Delegatów Związku podjął uchwałę o przystąpieniu do Międzynarodowej Federacji Mierniczych w Paryżu. Zakończył działalność w lutym 1931 r. W roku 1928 Związek Geometrów liczył 120 członków.

W 1926 roku powstał Związek Mierniczych Przysięgłych, który obejmował swoją strukturą m.in. Koło w Lublinie, a także w sąsiednich województwach wschodnich Koło w Łucku i Koło w Brześciu n. Bugiem. Związek miał na celu prowadzenie działalności naukowej i zawodowej, obronę spraw zawodowych, pomoc materialną i moralną członkom, reprezentację zrzeszonych w stowarzyszeniu mierniczych przysięgłych, pieczę nad właściwym wykonywaniem przez członków zawodu mierniczego przysięgłego. W roku 1934 Związek doprowadził do powstania Stowarzyszenia Mierniczych Przysięgłych Rzeczypospolitej Polskiej (STOMP). W 1934 r. liczył 269 członków.

Stowarzyszenie Mierniczych Przysięgłych Rzeczypospolitej Polskiej (STOMP)

Oddział w Lublinie powstało 7 kwietnia 1935 r. na I Zjeździe Delegatów, na którym dokonano zjednoczenia Związku Mierniczych Przysięgłych, Związku Mierniczych Polskich w Warszawie, Związku Mierniczych Przysięgłych Ziemi Zachodnich, Związku Mierniczych Przysięgłych na Polesiu, Stowarzyszenia Mierniczych Województwa Śląskiego.

Straty wojenne

Wybuch II wojny światowej przerwał działalność stowarzyszeniową na terenie Lubelszczyzny. Stanisław Tymowski zestawił wykaz 385 osób ze środowiska mierniczego, również z Lubelszczyzny, które zginęły w latach 1939–1945, w większości pomordowanych w obozach i zbiorowych egzekucjach. Autor szacuje rzeczywiste straty wojenne tego środowiska na 1200 osób.

Działalność i najważniejsze wydarzenia [1944–2021]

W czasie II wojny światowej na terenach najwcześniej wyzwolonych zaistniała konieczność pilnego zorganizowania służby geodezyjnej na potrzeby nowopowstałych władz centralnych z tymczasową siedzibą w Lublinie (lipiec 1944 r. – styczeń 1945 r.). Jednocześnie środowisko zawodowe mierniczych podjęło działania mające na celu reaktywowanie struktur przedwojennych organizacji zawodowych. W dniu 3 sierpnia 1944 r. z inicjatywy pracowników Urzędu Ziemskiego w Lublinie powołano Komitet Organizacyjny, który 9 sierpnia 1944 r. utworzył Związek Zawodowy Mierniczych. Związek wezwał mierniczych zatrudnionych na terenie województwa lubelskiego do stawienia się na ogólne zebranie w dniu 15 sierpnia 1944 r. Po I Zejeździe Związku Mierniczych Rzeczypospolitej Polskiej w styczniu 1946 r. odbyło się Walne Zebranie Geodetów województwa lubelskiego, w czasie którego wybrano Zarząd Oddziału ZMRP w Lublinie. W dniu 1 października 1946 r. Siedziba Oddziału liczącego 42 członków mieściła się w prywatnym mieszkaniu kol. Kazimierza Sobockiego przy ulicy Czechowskiej. W 1950 r. nastąpiła ostateczna likwidacja biur mierniczych przysięgłych i wszyscy „wolno-zawodowcy” wstępowali do spółdzielni lub wojewódzkiej służby geodezyjnej urzędniowo-rolnej albo do powstałego Państwowego Przedsiębiorstwa Mierniczego w Kielcach z Biurem Terenowym w Lublinie.

Budowa Domu Technika w Lublinie

Po przystąpieniu ZMRP do Naczelnej Organizacji Technicznej podjęto prace zmierzające do powołania Oddziału NOT w Lublinie. W dniu 10 marca 1950 r. odbyło się zebranie organizacyjne i wybory do Zarządu Oddziału Wojewódzkiego NOT. W skład pierwszego zarządu weszli koledzy geodeci: Brunon Wilczewski jako II sekretarz i Franciszek Sapiecha jako członek. W roku 1952 kol. Brunon Wilczewski został wybrany na przewodniczącego Zarządu Oddziału Wojewódzkiego NOT.

W związku z budową w Lublinie Domu Technika w roku 1953 powstał Komitet Budowy, w którym SGP reprezentował kol. Marian Małek. W ramach czynów społecznych Stowarzyszenie zobowiązało się wykonać dokumentację geodezyjną placu pod budowę Domu Technika. W tym okresie Związek Mierniczych RP zmienił nazwę na Stowarzyszenie Geodetów Polskich, powstały pierwsze koła zakładowe SGP przy większych zakładach pracy: W późniejszych latach, w działalności naszych kolegów w Naczelnej Organizacji Technicznej na szczególne wyróżnienie zasługuje kol. Stanisław Zaremba, długoletni aktywny członek i działacz Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych Naczelnej Organizacji Technicznej wszystkich szczebli do V-ce Prezesa Rady Krajowej FSNT NOT.

XVI Zjazd Delegatów SGP w Lublinie

W dniach 8–10 kwietnia 1962 r. odbył się w nowym Domu Technika w Lublinie XVI Zjazd Delegatów SGP. Zjazd otworzył senior geodetów lubelskich – Stanisław Zachara. Obradom przewodniczył Franciszek Sapiecha – Przewodniczący Zarządu Oddziału SGP w Lublinie. Obecnych 124 delegatów wybrało Wacława Kłopocińskiego na przewodniczącego Zarządu Głównego. Uchwały jako wytyczne działania dla Zarządu Głównego podnosiły sprawy: konieczności doskonalenia kadr technicznych, współdziałania ze szkołami geodezyjnymi, upowszechniania postępu technicznego i organizacyjnego. Poruszano sprawy podnoszenia jakości prac, podkreślono różnorodność instrukcji resortowych, problem archiwów geodezyjnych i szerszego wykorzystania fotogrametrii. Ogólną cechą zjazdu był liczny udział młodych, którzy „ożywili” obrady, a także obecność geodetów wojskowych. Drugą cechą zjazdu były czynności przedzjazdowe organizatorów, polegające na wcześniejszym zebraniu wniosków i postulatów uchwalonych na walnych zgromadzeniach oddziałów, co ułatwiło prace Komisji i dało w rezultacie lepszą redakcję i bardziej czytelny układ uchwał Zjazdu.

Wielkie inwestycje Lubelszczyzny

Budowa Zakładów Metalurgicznych – Odlewni Lublin, kolejowej Linii Hutniczo-Siarkowej, utworzenie Lubelskiego Zagłębia Węglowego w Bogdance, rozwój budownictwa mieszkaniowego i drogowego w latach 70. spowodowały konieczność rozwoju geodezji inżyniersko-przemysłowej. Rozwijały się duże przedsiębiorstwa geodezyjno-kartograficzne. Wdrażano nowoczesny sprzęt, niezbędne były nowe technologie. Dodatkowo lubelskie jako region rolniczy posiadało ogromne zapotrzebowanie na prace scaleniowe. Stowarzyszenie

aktywnie angażowało się w te potrzeby poprzez kształcanie i doskonalenie zawodowe geodetów, organizację konferencji naukowo-technicznych, sympozjów i kursów doskonalących.

Droga do wolności (zawodu)

W dniu 10 listopada 1980 r. został zarejestrowany Niezależny Samorządny Związek Zawodowy SOLIDARNOŚĆ. W początkowym okresie działalności Związku Zawodowego Solidarność władze sekcji Krajowej Geodezji mieściły się w Lublinie, a jej przewodniczącym był kol. Henryk Andrzejewski z Oddziału Wojewódzkiego SGP w Lublinie. NSZZ Solidarność był masową organizacją zawodową grupującą ponad 90% ogółu geodetów, w tym również członków SGP.

Lata 80.to narastający kryzys gospodarczy, który ostatecznie doprowadził w 1989 r. do kryzysu politycznego i przyniósł zmianę ustroju społeczno-politycznego w Polsce. Pogłębiający się kryzys spowodował zmniejszenie lub wstrzymanie prac na dużych inwestycjach. W konsekwencji skurczył się rynek prac typowych dla dużych przedsiębiorstw geodezyjnych, co skutkowało zmniejszeniem zatrudnienia geodetów. Z czasem następowało zmniejszanie liczby chętnych do pozostania w SGP, co przekładało się na powolny rozpad kół zakładowych, które były podstawą działalności organizacyjnej Stowarzyszenia.

Ogólnopolski Konkurs Wiedzy Geodezyjnej i Kartograficznej

Konkursy to jedno z najdłużej i nieprzerwanie organizowanych przez czterdzieści lat przedsięwzięć Stowarzyszenia, o zasięgu ogólnopolskim. Organizatorem konkursów jest Zarząd Główny Stowarzyszenia Geodetów Polskich oraz Zarządy Oddziałów Wojewódzkich SGP, na których terenie znajduje się szkoła, w której odbywa się konkurs. Główny ciężar związany z organizacją konkursu spoczywa na Komitecie Organizacyjnym Konkursu, a przede wszystkim na szkole, która go organizuje. Skład jury ustalany jest przez Komitet Główny Konkursu. Na podkreślenie zasługuje fakt, że nauczycieli średnich szkół geodezyjnych w większości konkursów reprezentował kol. Eugeniusz Tes, związany z Oddziałem SGP w Lublinie.

Lublin był gospodarzem największej ilości edycji konkursu: I – 1979 r., II – 1980 r., V – 1983 r., VI – 1984 r., X – 1988 r., XVII – 1995 r., XXXII – 2010 r., XXXIII – 2011 r., XXXIX – 2017 r., wreszcie jubileuszowa XL „Olimpiada” w 2018 r.



Fot. z Kroniki SGP: Otwarcie X Konkursu Wiedzy Geodezyjnej i Kartograficznej, przemawia Dyrektor Zespołu Szkół Geodezyjno-Drogowych mgr Edward Krawczyk – 14 kwietnia 1988 r.

XXXIII Zjazd Delegatów SGP w Lublinie w 1998 r.

W dniach 28–30 maja 1998 r. odbył się w Lublinie XXXIII Zjazd Delegatów SGP z udziałem 99 delegatów, z których każdy reprezentował 80 członków Stowarzyszenia.

Oddział SGP w Lublinie organizował Zjazd pod hasłem „SGP to tradycja i przyszłość zawodu”. Środowisko lubelskie wiązało przyszłość zawodu z SGP, jako organizacją reprezentującą interesy całej branży geodezyjnej, prowadzącą działalność techniczno-szkoleniową i społeczną.

Międzynarodowe Dni Geodezji

Oddział SGP w Lublinie regularnie bierze udział w corocznych, organizowanych od 1995 r. konferencjach Międzynarodowych Czesko-Słowacko-Polskich Dni Geodezji. Ostatnie XXVI Międzynarodowe Polsko-Czesko-Słowackie Dni Geodezji zaplanowane na 2020 r. i ponownie w 2021 r. w Łodzi nie odbyły się z powodu ograniczeń pandemii COV-19.

Konkursy Jakości Prac Scaleniowych

Lubelskie obiekty scaleniowe nieomal co roku są wyróżniane w organizowanych przez Ministerstwo Rolnictwa oraz Zarząd Główny SGP Ogólnopolskich Konkursach Jakości Prac Scaleniowych. Rozpropagowanie Konkursu przyczyniło się do podniesienia jakości opracowań geodezyjno-kartograficznych. Nasi koledzy i koleżanki stowarzyszeni w Kołach przy Wojewódzkim Biurze Geodezji (dawniej WBGiTR) mają swój wkład w sukces, jakim jest kilkudziesięciokrotne zdobycie czołowych miejsc w konkursach. Szczególnie zaangażowanymi i oddanymi idei scalań „metodą lubelską” byli kol. Stanisław Kochański i kol. Stanisław Golec. Dzisiaj o podtrzymanie tradycji jakości prac scaleniowych dbają kol. Bartosz Czech i kol. Andrzej Barański pod Dyrekcją Marka Banacha.

Szkolenia i konferencje

Jednym z obszarów działalności Oddziału SGP w Lublinie jest stałe podnoszenie kwalifikacji geodezyjnych i kartograficznych pracowników administracji oraz wykonawców prac geodezyjnych i kartograficznych. Szkolenia konieczne są w związku z częstymi zmianami prawa, stawiającymi coraz bardziej skomplikowane wymagania dotyczące realizacji prac geodezyjnych i kartograficznych. Kolejnym aspektem jest niezwykle postęp technologiczny, który w ostatnich latach gruntownie zmienił technologię wykonywania wielu asortymentów prac. Szkolenia przeprowadzane są w różnorodnych konfiguracjach organizacyjnych. Najczęściej organizowane są samodzielnie przez Oddział w Lublinie lub we współpracy z Ośrodkiem Szkolenia Geodetów i Kartografów SGP. W miarę możliwości prowadzi się szkolenia z udziałem przedstawicieli Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii.

Dzień Geodety

Zarząd Oddziału Wojewódzkiego SGP w Lublinie wraz z Kołami SGP organizuje corocznie we wrześniu lub najbliższym najbardziej dogodnym terminie, obchody Dnia Geodety.

Dzień Geodety ma charakter wyjazdowego uroczystego zebrania Zarządu Oddziału połączonego z konferencją. W sesji obrad prezentowane są aktualne problemy gospodarcze i geodezyjne regionu, przybliżana jest działalność Stowarzyszenia za ostatni rok, wręczane są odznaczenia. Dodatkowym urozmaicheniem są pokazy sprzętu lub nowych rozwiązań technologicznych. W uroczystościach tych uczestniczą zaproszeni przedstawiciele ZG SGP, władz wojewódzkich i powiatowych, przedstawiciele większych jednostek wykonawstwa geodezyjnego z województwa lubelskiego oraz wszyscy zainteresowani spotkaniem w środowisku geodetów, w tym również osoby nie należące do SGP.

Spotkania seniorów i emerytów

Nie wszyscy członkowie mogą uczestniczyć w wyjazdowych przejawach działalności SGP, wycieczkach, rajdach, Dniach Geodety. Taką grupą są emerytowani pracownicy ceniący sobie stacjonarne spotkania z koleżankami i kolegami, z którymi często przepracowali po kilkadziesiąt lat. Regularnie organizowane spotkania Seniorów są niezwykle sympatyczne, ciepłe i serdeczne. Możliwość regularnych przyjacielskich spotkań, czas

spędzony przy kawie i drobnym poczęstunku oraz wyczekiwane rozmowy cieszą się niesłabnącą popularnością. Zarząd Oddziału organizuje corocznie spotkania seniorów w okresie po Nowym Roku, niezależnie od tego Koła Zakładowe i Terenowe urządzają spotkania emerytów w dowolnych terminach. Szczególną opiekę nad grupą seniorów sprawuje nasza niezawodna organizatorka w rolach skarbniczki, księgowej i sekretarz – kol. Lucyna Solecka.

Pomiędzy wykonawstwem a administracją

W całym okresie działalności Oddział SGP w Lublinie utrzymywał stałe kontakty na różnych szczeblach z przedstawicielami władz administracyjnych, z którymi omawiano aktualne problemy dotyczące wykonawstwa geodezyjnego i opracowań dla potrzeb regionu oraz szkolnictwa geodezyjnego na poziomie średnim. Na szczeblu wojewódzkim były to kontakty z Wojewodą Lubelskim i Marszałkiem Województwa, a na szczeblu powiatowym ze starostami, prezydentami i burmistrzami. Szczególnie wzorowo układała się współpraca Zarządu Oddziału z Wojewódzkim Inspektorem Nadzoru Geodezyjnego i Kartograficznego w Lublinie (przez wiele lat kol. Stanisław Kochoński, a obecnie kol. Marek Kłopotek) oraz Geodetą Województwa Lubelskiego (obecnie kol. Piotr Strojny).

100-lecia Stowarzyszenia Geodetów Polskich

Największe i najważniejsze wydarzenia dla SGP miały miejsce 25 stycznia 2019 r. – obchody centralne jubileuszu 100-lecia SGP oraz Roku Geodezji Polskiej objęte honorowym patronatem Ministerstwa Inwestycji i Rozwoju. Dzień później 26 stycznia 2019 r. odbył się Nadzwyczajny Zjazd Delegatów Stowarzyszenia Geodetów Polskich.

W dniu 7 lutego 2020 r. podczas noworocznego uroczystego zebrania Zarządu Głównego SGP w Warszawie wręczono 100 medali z okazji 100-lecia Stowarzyszenia Geodetów Polskich, w tym medalami uhonorowani zostali zasłużeni członkowie Oddziału SGP w Lublinie: Marek Kłopotek, Stanisław Kochoński, Elżbieta Pyrka, Eugeniusz Tes, Stanisław Zaremba i Jan Zięba.



Fot. Wręczenie medali 100-lecia SGP, od lewej: Piotr Strojny, Janusz Kobylański, Jan Zięba, Marek Kłopotek (Fot. arch. Piotr Strojny)

Składy osobowe władz oddziału ZOW SGP w Lublinie [1945–2021]

Rok XII. 1945–1946

Przewodniczący: Stanisław Zachara.

Wiceprzewodniczący: Kajetan Zaleski, Tadeusz Sadownik.

Sekretarz: Kazimierz Sobocki.

Skarbnik: Antoni Kamiński.

Członkowie Zarządu: Mieczysław Jankiewicz, J. Królikowski.

Komisja Rewizyjna: Stanisław Niewęglowski, W. Małewski, Marian Małek

Sąd Koleżeński: Józef Gawron, Józef Nowicki, Stanisław Szczęsnowicz, Jan Błoński, W. Małewski.

Liczba członków: 42.

Kadencja 2017–2021

Przewodniczący: Marek Kłopotek (do 17.01.2018 r.) .

Przewodniczący: Piotr Strojny (od 17.01.2018 r.) .

Wiceprzewodniczący: Piotr Potocki, Dariusz Zieliński, Piotr Strojny (do 17.01.2018 r.)

Sekretarz: Lucyna Solecka.

Skarbnik: Lucyna Solecka.

Członek Zarządu Oddziału: Stanisław Kochański, Henryk Krawczyk, Elżbieta Marzec, Marcin Mitura, Piotr Różański, Elżbieta Pyrka, Albert Wójcik.

Koła i Kluby aktualnie działające w lubelskim Oddziale SGP (2021):

Koło Terenowego w Białej Podlaskiej – Prezes: Tadeusz Kobiałko

Koła Terenowego w Hrubieszowie – Prezes: Witold Poziomkowski

Koła Terenowego w Lublinie – Prezes: Piotr Strojny

Koło przy Wojewódzkim Biurze Geodezji w Lublinie – Prezes: Andrzej Barański

Klub Biegłych Sądowych SGP w Lublinie - Prezes: Mariusz Dudkowski

Liczba członków: 117

Komisja Rewizyjna: Stanisław Margul, Kazimierz Marczak, Edward Dudkowski, Maria Jaszcz.

Sąd Koleżeński: Henryk Krawczyk, Wiktor Boniewski, Edward Ćwikła.

Delegat do Rady FSNT-NOT: Stanisław Zaremba.

Delegaci na XXXIX Zjazd Delegatów: Marek Kłopotek, Elżbieta Pyrka, Piotr Strojny, Stanisław Kochański.

Decyzją Zarządu Głównego SGP kadencja 2017–2021 została przedłużona o rok z powodu ograniczeń w organizacji wyborów spowodowanych epidemią COV-19.

Rozszerzona wersja cyfrowa Historii Oddziału Wojewódzkiego SGP w Lublinie: <https://www.lublin.sgp.geodezja.org.pl/o-nas/historia-oddzialu/380-historia-oddzialu-sgp-w-lublinie>

Opracował z wykorzystaniem Kroniki SGP i materiałów archiwalnych,
w tym Zarysu Historii Organizacji Społecznych Geodetów, Historii SGP
Piotr Strojny, 2021 r.

Wojewódzki Klub Techniki i Racjonalizacji w Lublinie

Wojewódzki Klub Techniki i Racjonalizacji w Lublinie został powołany 2 października 1962 r., jako jeden z pierwszych Klubów w kraju. Był to wspólny organ WRZZ i OW NOT w Lublinie, skupiający ponad 100 zakładowych Klubów Techniki i Racjonalizacji. Pierwszym Przewodniczącym Zarządu WKTiR został Tadeusz Krawczyński, kolejnymi byli Zbigniew Muszyński, Kazimierz Szabelski, Stanisław Zbyrad, Stanisław Janowczyk. Obecnie tę funkcję pełni Krystyna Mionc.

W 1969 r. skupialiśmy już 210 Klubów. Podstawowym celem działania WKTiR stało się zorganizowanie masowego ruchu wynalazczości pracowniczej i jego rozwoju w zakładach pracy województwa lubelskiego. Ruch wynalazczy był propagowany poprzez szkolenia z prawa wynalazczego, organizację konkursów racjonalizatorskich, udzielanie porad i organizowanie wymiany doświadczeń, powoływanie nowych zakładowych klubów techniki, druk materiałów informacyjnych, udostępnianie wydawnictw i publikacji dotyczących wynalazczości. Rozpowszechniano plakaty, kalendarze i inne materiały reklamowe, tworząc i upowszechniając w ten sposób ruch wynalazczy. Organizowano wystawy oraz pokazy najciekawszych i najlepszych rozwiązań technicznych, a także prezentowano sylwetki ich twórców. Poprzez wielokierunkowość działań WKTiR głosił ideę ruchu wynalazczego oraz włączał się w akcje ogólnokrajowe mające za zadanie

wdrażanie i upowszechnianie nowych rozwiązań technicznych. W 1967 r. ogłoszono pierwszy konkurs „Turniej Młodych Mistrzów Techniki”, który był skierowany do młodych twórców w zakładach pracy, a od 1973 r. także do młodzieży uczącej się. W 1974 r. zainaugurowano nowy konkurs „Olimpiadę Wiedzy o Wynalazczości” dotyczącą wiedzy z zakresu ochrony własności przemysłowej. Ich organizacja do dnia dzisiejszego świadczy o trafności pomysłu i spotyka się z dużym zainteresowaniem. Obecnie oba konkursy organizowane są jako Olimpiada Innowacji Technicznych i Wynalazczości.

W kwietniu 1982 r. WKTiR jako stowarzyszenie przyjął statut i uzyskał osobowość prawną. Od tego momentu zmieniły się zasady funkcjonowania Klubu, który dzięki usamodzielnieniu się mógł świadczyć odpłatne usługi. Rozszerzono działalność statutową, finansując ją z prowadzonej przez Klub działalności gospodarczej. Kontynuowano na szeroką skalę poradnictwo w zakresie ochrony własności przemysłowej, obecnie skierowane głównie do osób indywidualnych, które ze względu na przemiany gospodarcze pozbawione zostały takiej możliwości we własnych zakładach pracy.

W 1988 r. zakupiono i wyremontowano ze środków własnych, bez dofinansowania ze środków publicznych, budynek przy ul. Szewskiej 4 w Lublinie. W budynku tym mieści się obecna siedziba WKTiR.

W 2009 r. WKTiR, w ramach prowadzonej działalności statutowej, powołał Wschodni Klaster Obróbki Metali, łącząc potrzeby przemysłu z nauką. Obecnie WKOM skupia 102 podmioty działające w branży obróbki metali oraz uczelnie i instytucje otoczenia biznesu.

Obecnie WKTiR współpracuje z zakładami produkcyjnymi, uczelniami wyższymi oraz stowarzyszeniami i organizacjami. Kontynuuje dotychczas podjęte działania na rzecz szeroko rozumianego rozwoju postępu naukowo-technicznego i rozwoju Lubelszczyzny.

Polskie Stowarzyszenie Rzeczoznawców Wyceny Nieruchomości Oddział w Lublinie

Podstawowe dane organizacyjne:

Siedziba oddziału: Lublin ul. Szopena 15/15

Liczba członków: 21 osób

Liczba członków z uprawnieniami rzeczoznawcy majątkowego: 20 osób

Data powstania oddziału: 5 października 1992 r.

Działalność merytoryczna i organizacyjna

Nowo wybrany Zarząd Oddziału działa w następującym składzie:

- Stanisław Kochański – Prezes
- Marek Pijanowski – Wiceprezes
- Marian Dworniczak – Sekretarz
- Jacek Zyga – Skarbnik

Komisja Rewizyjna:

- Czesław Lechowicz – Przewodniczący
- Marian Pawlak – Członek
- Leszek Wroński – Członek

Sąd koleżeński:

- Waław Gajewski – Przewodniczący
- Tomasz Goszczycki – Sekretarz
- Marek Staszowski – Członek

Działalność oddziału:

Działalność oddziału skupia się wokół następujących problemów:

- Rocznie organizuje się cztery zebrania członków stowarzyszenia oraz sześć zebrań zarządu oddziału.
- Na zebraniach członków stowarzyszenia odbywają się cykliczne szkolenia dotyczące pogłębienia wiadomości z zawodu rzeczoznawcy majątkowego w ramach doskonalenia zawodowego.

Tematyka szkoleń dotyczy następujących problemów:

- ubezpieczenie rzeczoznawców,
- prowadzenie szkoleń przez banki,
- nowe przepisy prawa dotyczącego rzeczoznawców majątkowych oraz ich właściwa interpretacja,
- dyskusja nad formą i treścią wykonywanych operatów szacunkowych przez członków naszego stowarzyszenia,
- omawianie trudności w pozyskiwaniu danych dotyczących transakcji z aktów notarialnych w starostwach powiatowych,
- dyskusja na temat opłat adiacenckich.

Kolega Marek Pijanowski został oddelegowany jako przedstawiciel Oddziału do współpracy z NOT w Lublinie. W Oddziale prowadzone są praktyki zawodowe, które są niezbędne do przystąpienia do egzaminu państwowego na uprawnienia zawodowe. Głównym celem działalności naszego Stowarzyszenia jest doskonalenie zawodowe, pogłębianie wiadomości z nowych przepisów prawa.

Adres e-mail oddziału: PSRWN-lublin@wp.pl

Oddział Polskiego Stowarzyszenia Rzeczoznawców Wyceny Nieruchomości nie posiada osobowości prawnej, nie prowadzi działalności gospodarczej. Sprawozdanie Finansowe Oddziału dotyczy działalności statutowej i jest przekazywane do Zarządu Głównego zgodnie z wymaganymi terminami. Wpływy środków finansowych pochodzą ze składek członkowskich, które są odpowiednio rozliczane z Zarządem Głównym Polskiego Stowarzyszenia Rzeczoznawców Wyceny Nieruchomości.

Załączniki

Załącznik nr 1. Stowarzyszenia członkowskie – wykaz aktualny na rok 2021

Stowarzyszenia wchodzące w skład NOT FSNT Rady w Lublinie:

1. SEP – Stowarzyszenie Elektryków Polskich –Prezes Pan Tadeusz Karczmarczyk
2. SITG – Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Górnictwa –Prezes Pan Janusz Cichowski
3. SIMP – Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich –Prezes Pan Paweł Chojnacki
4. SITK – Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Komunikacji –Prezes Pan Grzegorz Pastusiak
5. SITWMeI – Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych – Prezes Pan Andrzej Pichla
6. SITPChem – Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego – Prezes Pan Janusz Kucharski
7. SITPMB – Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Materiałów Budowlanych
–Prezes Pan Tomasz Jabłoński
8. SGP – Stowarzyszenie Geodetów Polskich –Prezes Pan Piotr Strojny
9. SITO – Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Ogrodnictwa –Prezes Pan Krzysztof Wrona
10. SITPNiG – Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Naftowego i Gazowniczego
–Prezes Pan Janusz Kobyłański
11. SITLiD – Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Leśnictwa i Drzewnictwa –Prezes Pan Paweł Cieślak
12. PZITB – Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa – Przewodniczącego Pan Jerzy Wielgos
13. PZITS – Polskie Zrzeszenie Inżynierów i Techników Sanitarnych –Prezes Pan Tomasz Cholewa
14. PSRzWN – Polskie Stowarzyszenie Rzeczoznawców Wyceny Nieruchomości –Prezes Pan Stanisław Kochański
15. WKTiR – Wojewódzki Klub Techniki i Racjonalizacji –Dyrektor Pan Stanisław Janowczyk

Załącznik nr 2. Składy osobowe Zarządu Rady, Rady Nadzorczej

Skład Zarządu Rady FSNT NOT bieżącej kadencji (2019-2023)

W skład Zarządu Rady w jego XXIII kadencji wchodzi:

- Janusz Kobyłański (SITPNiG) – Prezes
- Jerzy Marcinko (SITPChem) – Wiceprezes
- Jan Zawiślak (SITG) – Sekretarz
- Ryszard Jończyk (SITO) – Członek
- Władysław Sołopa (SIMP) – Członek

W skład Komisji Rewizyjnej Rady FSNT NOT wchodzi:

- Zbigniew Jurkowski – Przewodniczący
- Wiktor Dziubiński – Członek
- Sebastian Góra - Członek
- Sylwester Grzyb – Członek

Komisję Działalności Gospodarczej Lubelskiej Rady FSNT NOT reprezentuje:

- Jerzy Marcinko – Przewodniczący

Komisję Etyki Lubelskiej Rady FSNT NOT reprezentuje:

- Dr inż. Julian Marszałek – Przewodniczący

Koło Seniorów Lubelskiej Rady FSNT NOT reprezentuje:

- Ireneusz Targoński - Przewodniczący

Rada nadzorcza Spółki LDT NOT Sp. z o.o. bieżącej kadencji (2020–2023):

- Janusz Kobyłański – Przewodniczący
- Prof. Stefan Góralczyk – Członek
- Jerzy Marcinko – Członek

Zarząd Lubelskiego Domu Technika NOT sp. z o.o.:

- Konrad Codello – Prezes Zarządu (do grudnia 2020)
- Ireneusz Targoński – Prezes Zarządu (od stycznia 2021)



Lublin, Dom Technika 15 wrzesień 2021, Członkowie Rady i Zarządu NOT, Członek Honorowy, Komisja Rewizyjna, Prezes LDT. Stoją od lewej strony: Lucjan Marszałek, Stanisław Zaremba, Andrzej Pichla, Jerzy Marcinko, Ireneusz Targonski, Władysław Solopa, Marek Pijanowski, Włodzimierz Jaworski, Ryszard Jonczyk, Janusz Kobylanski, Stanisław Janowczyk, Sebastian Góra, Tadeusz Kochanowski, Wiktor Dziubiński, Sylwester Grzyb, Klaudiusz Lenik, Tadeusz Karczmarczyk, Jan Zawisłak, Jacek Woźniak

**Poczet
Przewodniczących/Prezesów
Lubelskiej Naczelnej Organizacji Technicznej**



Stanisław Podkowa doc. mgr inż. mechanik

Ur. 14.09.1907 w Lublinie. Absolwent Politechniki Warszawskiej. Członek SITK i SIMP. Położył wielkie zasługi w powołaniu w Lublinie wyższej szkoły technicznej (WSI). Był pierwszym rektorem tej Uczelni. Przewodniczący Rady Wojewódzkiej NOT w Lublinie w latach 1950–1952. Zmarł 18.06.1973 r.



Brunon Wilczewski mgr inż. geodeta

Ur. 6.10.1902 r. w Kamieniu Podolskim. Absolwent Politechniki Warszawskiej. Członek SGP. Wieleletni Przewodniczący Wojewódzkiej Komisji Planowania w Lublinie i Dyrektor Regionalnej Dyrekcji Planowania Przestrzennego. Przewodniczący Rady Wojewódzkiej NOT w Lublinie w latach 1952–1953. Zmarł 13.01.1987 r.



Zygmunt Dołęga - Mostowski mgr inż. mechanik

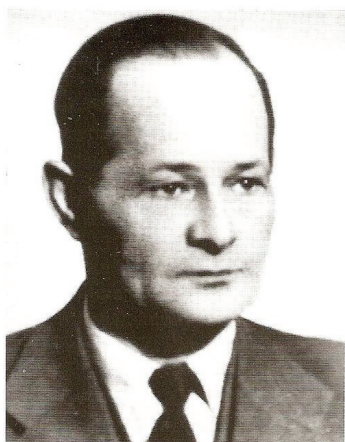
Ur. 18.01.1918 r. w Radziechowie k/Lwowa. Absolwent Politechniki Warszawskiej. Członek SIMP. Inicjator budowy Domu Technika w Lublinie. Piastował kierownicze funkcje w Lubelskiej Fabryce Maszyn Rolniczych (m.in. dyr. techn.) i lubelskiej FSC. Przewodniczący Rady Wojewódzkiej NOT w Lublinie w latach 1953–1955. Zmarł 15.02.1981 r.

Romuald Krzywicki doc. mgr inż. elektryk



Ur. 19.02.1903 r. w Smoleńsku (Rosja). Absolwent Politechniki Warszawskiej. Członek SEP. Długoletni organizator i wykładowca średnich szkół technicznych i w lubelskiej WSI. Pierwszy dziekan Wydziału Elektrycznego tej Uczelni. Czołowy działacz NOT w latach 1950–1965. Przewodniczący Rady Wojewódzkiej NOT w Lublinie w latach 1955–1957. Zmarł 27.01.1988 r.

Franciszek Sapięcha inż. geodeta



Ur. 5.10.1903 r. w Warszawie. Studiował na Politechnice Warszawskiej i w Państwowej Szkole Mierniczej. Dyplom inżyniera uzyskał w 1951 r. Członek SGP. Wieloletni dyrektor Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Geodezyjnego Gospodarki Komunalnej w Lublinie. Długoletni prezes ZO SGP w Lublinie. Przewodniczący Rady Wojewódzkiej NOT w Lublinie w latach 1957–1958. Zmarł 5.11.1970 r.

Włodzimierz Ginko mgr inż. geodeta



Ur. 4.08.1909 r. w Osinówce (Wileńszczyzna). Absolwent Politechniki Warszawskiej. Członek SGP. Piastował szereg kierowniczych funkcji związanych z planowaniem przestrzennym, a w latach 1962–1973 był dyrektorem Okręgowego Przedsiębiorstwa Geodezyjno-Kartograficznego w Lublinie. Przewodniczący Rady Wojewódzkiej NOT w Lublinie w latach 1959–1972. Zmarł 24.05.1973 r.



Modest Doliński mgr inż. mechanik

Urodzony 3.02.1925 r. w Zaklikowie. Absolwent Politechniki Krakowskiej. Członek SIMP. Wieloletni dyrektor kombinatu Agromet w Lublinie. Przewodniczący Rady Wojewódzkiej NOT w Lublinie w latach 1972–1983, a w okresie lat 1990–1996 jej Prezes Honorowy. Zmarł 29.07.1996 r.



Bronisław Popławski mgr inż. mechanik

Ur. 30.01.1934 r. w Okopach k/Kobrynia. Absolwent lubelskiej WSI. Członek SIMP. Pełnił kierownicze funkcje w Lubelskiej FSC (dyr. OBR) i Lubelskich Fabrykach Wąg (dyr.) W latach 1982–1987 był Prezydentem m. Lublina. Przewodniczący Rady Wojewódzkiej NOT w Lublinie w latach 1983–1990. Od roku 1997 jej Prezes Honorowy.



Stanisław Zaremba mgr inż. geodeta

Ur. 10.11.1942 r. w Siedlcach. Absolwent Politechniki Warszawskiej. Członek SGP. Wieloletni dyrektor Okręgowego Przedsiębiorstwa Geodezyjno-Kartograficznego w Lublinie i Prezes Przedsiębiorstwa Geodezyjno-Kartograficznego „EGIB” Sp. z o.o. w Lublinie. Członek Akademii Inżynierskiej. Przewodniczący Rady Wojewódzkiej NOT w Lublinie w latach 1990–1997, 2004–2007 oraz V-ce Prezes Rady Krajowej NOT od 1993 do 2001 r.

Lubosław Pruszkowski inż. mechanik



Ur. 5.03.1936 r. w Turobinie. Absolwent lubelskiej WSInż. Członek SIMP. Długoletni pracownik WSK Świdnik. W latach 70. dyrektor OBR. Prezes ZO SIMP w Lublinie w latach 1987–1998 oraz członek władz centralnych SIMP. Przewodniczący RW NOT w Lublinie w latach 1997–2004.

Marek Pijanowski mgr inż. mechanik



Ur. 14.03.1950 r. w Chełmie Absolwent Akademii Rolniczej w Lublinie Członek SITR i PSRzW.N. Rzeczoznawca majątkowy Prezes Rady NOT w Lublinie od 2007 r. do 2015 r.

Prof. dr hab. inż. Klaudiusz Lenik



Ur. 28.02.1943 roku, prof. dr hab. inż., doktor honoris causa, Honorowy Profesor Politechniki Lubelskiej, Honorowy Prezes FSNT NOT Lublin ukończył studia na Wydz. Mechaniczno-Technologicznym w Gliwicach gdzie też uzyskał tytuł profesora nauk technicznych. Pracę zawodową rozpoczął w Hucie 1-go Maja w Gliwicach. Najważniejsze w czasie jego pracy pełnione stanowiska i funkcje to: wieloletni kierownik Katedry Podstaw Techniki i dziekan czterech kadencji w Politechnice Lubelskiej oraz Rektor Wyższej Inżynierskiej Szkoły Przedsiębiorczości Poniatowa–Radom, a także Viziting Profesor Politechniki Śląskiej w Gliwicach. W latach 2015–2019 Prezes Zarządu Rady NOT w Lublinie i Członek Rady Krajowej NOT. Członek Sekcji Materiałów Metalicznych Komitetu Nauk o Materiałach PAN.



Janusz Kobyłański mgr chemii

Ur. 5.09.1943 w Piaskach koło Lublina Absolwent Wydziału Chemii UMCS. Wieloletni pracownik CPN i PKN Orlen gdzie pełnił szereg kierowniczych funkcji jak: kierownik Zakładu Badań i Usług Laboratoryjnych, Pełnomocnik Zarządu Do Spraw Systemów Zarządzania wg ISO. Prezes Oddziału Warszawa I Stowarzyszenia Naukowo-Technicznego Inżynierów i Techników Przemysłu Naftowego i Gazowniczego w latach 1992–2021. Rzeczoznawca SITPNiG i SIMP. Członek honorowy SITPNiG. Prezes Zarządu Rady NOT w Lublinie od roku 2019.

Część tabelaryczna

Aktualna lista

Tabela I. Stowarzyszenia Naukowo-Techniczne wraz z datami ich powstania na Lubelszczyźnie zarejestrowane, jako samodzielne oddziały po roku 1945 oraz ich aktualni prezesi/przewodniczący.

Lp.	Nazwa	Skrót	Data powstania	Prezes/Przewodniczący
1	Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych	SITWMel.	10.10.1945	dr inż. Andrzej Pichla
2	Stowarzyszenie Elektryków Polskich	SEP	14.02.1946	mgr inż. Tadeusz Karczmarczyk
3	Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Komunikacji	SITK	01.06.1947	mgr inż. Grzegorz Pastusiak
4	Polski Związek Inżynierów i Techników Budowlanych	PZITB	09.10.1949	mgr inż. Jerzy Wielgos
5	Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich	SIMP	24.08.1950	dr inż. Paweł Chojnacki
6	Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Leśnictwa i Drzewnictwa	SITLiD	10.06.1951	mgr inż. Janusz Ciechowski
7	Stowarzyszenie Geodetów Polskich	SGP	14.04.1953	mgr inż. Piotr Strojny
8	Polskie Zrzeszenie Inżynierów i Techników Sanitarnych	PZITS	05.12.1958	prof. dr Tomasz Cholewa
9	Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Ogrodnictwa	SITO	04.06.1959	mgr inż. Krzysztof Wrona
10	Wojewódzki Klub Techniki i Racjonalizacji	WKTiR	01.12.1962	mgr inż. Stanisław Janowczyk
11	Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Naftowego i Gazowniczego	SITPNiG	8.03.1946 i 1981 Zmiana nazwy	mgr Janusz Kobyłański
12	Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego w Puławach	SITPChem Puławy	09.07.1966	dr Janusz Kucharski
13	Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Materiałów Budowlanych	SITPMB	25.05.1968	mgr inż. Tomasz Jabłoński
14	Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Górnictwa	SITG	01.01.1983	mgr inż. Janusz Ciechowski
15	Polskie Stowarzyszenie Rzecznawców Wyceny Nieruchomości	PSRz.WN	05.08.1992	mgr inż. Stanisław Kochański

Tabela II. Sprawozdanie dotyczące stanu organizacyjnego TJO wg stanu na dzień 31.12.2020 r.

Lp.	SNT	Liczba członków indywidualnych	Inżynierowie	Technicy	Pozostali	Emeryci	Studenci	Kobiety	Koła Zakładowe	Członkowie Wspierający	Uwagi
1	PZITB	145	121	13	11	36	12	30	7	0	
2	SITPChem	436	213	109	114	40	0	185	11	5	
3	SEP	296	223	36	37	86	28	25	13	18	
4	SGP	96	51	45	0	31	0	24	5	0	
5	SITG	445	316	83	46	74	0	36	12	1	
6	WKTIR	27	13	5	9	18	0	10	0	0	
7	SITK	133	-	-	-	-	-	-	7	-	Dane niepełne
8	SITLiD	466	305	156	5	12	0	50	23	0	
9	SIMP	426	337	48	41	95	14	83	10	6	
10	SITPNiG	12	8	4	0	12	0	4	5	1	
11	PZITS	181	128	3	50	6	102	77	5	0	
12	SITO	53	44	4	4	6	1	27	0	1	
13	S.Rz.W.N	21	21	0	0	7	0	3	0	0	
14	SITWMel.	134	103	16	15	56	4	29	5	0	
15	SITPMB	11	6	4	1	2	0	3	2	0	Dane 2019 r.
	Razem	2882	1889	526	333	481	642	586	105	32	

X – działalność zawieszona
Dane liczbowe pochodzą z O/SNT

Tabela III . Przewodniczący i Sekretarze wojewódzkiej organizacji NOT od 1950 r.

Walne Zgromadzenie/ Zebranie Sprawozdawczo- -Wyborcze	Data	Prezisi/ Przewodniczący	Sekretarz	Uwagi
1	2	3	4	5
Organizacyjne	19.03.1950	mgr inż. Stanisław Podkowa	inż. Jacek Rogowski	
I	29.04.1951	mgr inż. Stanisław Podkowa	inż. Jacek Rogowski	
II	29.06.1952	inż. Brunon Wilczewski	inż. Jacek Rogowski	
III	19.04.1953	inż. Zygmunt Mostowski	inż. Jacek Rogowski	
IV	10.06.1955	mgr inż. Romuald Krzywicki	inż. Jacek Rogowski	inż. Jacek Rogowski od następnej kadencji pełni funkcję kierownika biura NOT 1961
V	21.03.1957	inż. Franciszek Sapiecha	inż. Stanisław Wójcik	
VI	04.06.1958	inż. Franciszek Sapiecha mgr inż. Włodzimierz Ginko	inż. Władysław Jakubowski	inż. Franciszek Sapiecha objął funkcję pod naciśkiem Walnego Zgromadzenia, której zrzekł się. Funkcję objął mgr inż. Włodzimierz Ginko (3.09.59)
VII	19.10.1960	mgr inż. Włodzimierz Ginko	inż. Zenon Winiarek	
VIII	03.07.1962	mgr inż. Włodzimierz Ginko	mgr Tadeusz Tuz	
IX	23.12.1964	mgr inż. Włodzimierz Ginko	mgr Tadeusz Tuz	
X	06.12.1966	mgr inż. Włodzimierz Ginko	mgr Tadeusz Tuz	
XI	18.11.1969	mgr inż. Włodzimierz Ginko	mgr Tadeusz Tuz mgr Lech Właszczuk	w trakcie kadencji odszedł z NOT mgr Tadeusz Tuz funkcję objął 1.04.1972 r. mgr Lech Właszczuk
XII	06.11.1972	mgr inż. Modest Doliński	mgr Lech Właszczuk mgr inż. Janusz Skrzydło	Z dn. 1.10.75 do pracy w ZG NOT odszedł mgr Lech Właszczuk, funkcję objął mgr inż. Janusz Skrzydło
XIII	21.10. 1976	mgr inż. Modest Doliński	mgr inż. Janusz Skrzydło	
XIV	14.03. 1983	mgr inż. Bronisław Popławski	mgr Marek Adamski	
XV	09.12.1985	mgr inż. Bronisław Popławski	mgr Marek Adamski	
XVI	14.12.1987	mgr inż. Bronisław Popławski	mgr Marek Adamski	
XVII	19.11.1990	mgr inż. Stanisław Zaremba	mgr Marek Adamski	
XVIII	07.02.1994	mgr inż. Stanisław Zaremba	mgr Marek Adamski	
XIX	15.12.1997	inż. Lubosław Pruszkowski	mgr Marek Adamski	
XX	29.09.2000	inż. Lubosław Pruszkowski	mgr Marek Adamski	
XXI	11.10.2004	mgr inż. Stanisław Zaremba	mgr Marek Adamski	
XXII	30.03.2007	mgr inż. Marek Pijanowski	mgr Marek Adamski	
XXIII	15.06.2011	mgr inż. Marek Pijanowski	mgr Marek Adamski	32 lata
XXIV	15.06.2015	Prof. Klaudiusz Lenik	dr Zygmunt Ciania	
XXV	17.06.2019	mgr Janusz Kobyłański	mgr inż. Jan Zawiślak	

Źródła

- Adamiski M., *60 lat NOT 1950–2010*. Lublin 2010.
- Adamiski M., Paderewski J., *90 lat ruchu inżynierskiego (1911–2011) i 50 lat NOT (1950–2000) na Lubelszczyźnie*, Lublin 2000.
- Działalność Zespołu Usług Technicznych RW NOT w Lublinie 1975–1985*, praca zbiorowa wydanie własne 1985 r.
- Historia Oddziału Wojewódzkiego Naczelnej Organizacji Technicznej w Lublinie do roku 1975*.
- Informacja o działalności OW NOT 1950–1980 (maszynopis)*– opracowania zbiorowe, Lublin 1980.
- Kroniki i materiały archiwalne Klubu Seniora NOT*, opracowania zbiorowe, Stanisław Czapski, Henryk Łusiewicz, Jan Kot, Zofia Matyka, Zbigniew Węglarz, Janusz Śliwa.
- Malawski K., *Działalność Tłumaczy tekstów Technicznych 1971–1986*, wydanie własne 1986 r.
- Marcinko J., *Bieżąca dekada działalności FSNT NOT Rady w Lublinie*
- Materiały archiwalne Rady NOT i Zarządu Rady NOT w Lublinie*.
- NOT Rada Wojewódzka w Lublinie-Sprawozdanie z działalności w latach 1994–1997*.
- Sikora Z., *Informacja o działalności Oddziału Wojewódzkiego Naczelnej Organizacji Technicznej w Lublinie w latach 1950–1980*.
- Sprawozdania z działalności Zarządów w kadencjach od IX do XIX wydawnictwa własne z lat 1964–2000 (11 t.)*
- Sprawozdanie z działalności Rady NOT za okres 2000–2004*.
- Sprawozdanie z działalności Rady NOT za okres 2004–2008*.
- Targoński I., *Sprawozdanie z działalności Spółki LDT za rok 2021*.